A. M. D. G.

ACTA ET DECRETA

PRIMI CONCILII

PROVINCIALIS WESTMONASTERIENSIS.

ERRATUM. — *Pag*. 4 : A.-L. Barnatò, *leg*. Al. Barnabò.

PETIT-MONTROUGE. — EX TYPIS J.-P. MIGNE.

A. M. D. G.

ACTA ET DECRETA

PRIMI CONCILII

PROVINCIALIS WESTMONASTERIENSIS

HABITI DEO ADJUVANTE

mense Julio MDCCCLII,

IN COLLEGIO S. MARIÆ, APUD OSCOTT,

ADJECTIS, PLURIBUS DECRETIS, RESCRIPTIS, ALIISQUE DOCUMENTIS AD IPSUM SPECTANTIBUS.

PARISIIS,

EX TYPIS J.-P. MIGNE.

OCTOBRE 1853.

APPROBATIO.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

Vix datum fuit Angliæ antistitibus ea rite disponere quæ pro regimine Ecclesiarum nuper institutarum illico erant præstanda, Eminentissimus ac Reverendissimus D. Nicolaus tituli S. Pudentianæ S. R. E. cardinalis Wiseman, archiepiscopus Westmonasteriensis, S. Concilii Tridentini præscriptionibus inhærens, de provinciali Synodo cogenda curam suscepit. Habita eadem est apud Collegium S. Mariæ de Oscott, tribusque sessionibus absoluta; diebus nimirum septima, decima tertia, ac decima septima Julii anni 1852: actis deinde, decretis, aliisque synodalibus placitis, ad S. C. pro revisione ac recognitione transmissis. Porro accurato adhibito examine in generali S. Congregationis conventu habito die 8 Martii 1853, relatio proposita est per Eminentissimum ac Reverendissimum dominum Ludovicum S. R. E. Card. Altierium, omnibusque rite perpensis, Eminentissimi ac Reverendissimi PP. gesta quidem plurimum commendanda duxerunt, præsertim ob singulare studium quo uno veluti eodemque spiritu de religionis bono atque animarum salute promovenda episcopi, adjuvantibus administris, adlaborarunt. Nonnullis vero juxta peculiarem instructionem modificationibus peractis, Decreta, Statuta

etiam pro capitulis canonicorum ac methodum circa rectores missionarios, habita præsertim ratione quod canonici juris observantia haud in omnibus induci adhuc valeat, probanda censuerunt.

Sententiam vero S. Congregationis Sanctissimo domino Nostro Pio PP. IX, ab infrascripto secretario in audientia diei 13 Martii relatam, Sanctitas Sua benigne in omnibus probavit, contrariis quibuscunque haud obstantibus.

Dat. Romæ ex Æd. S. C. de P. F. die 14 Maii 1853.

J.-Ph. Card. Fransoni, *Præf.*

L. ✠ S.

A.-L. Barnatò, *a secretis.*

ACTA

PRIMI CONCILII PROVINCIALIS WESTMONAST.

INDICTIO SYNODI PROVINCIALIS WESTMON.

Nicolaus, miseratione divina tit. Sanctæ Pudentianæ S. R. E. presbyter cardinalis Wiseman, archiepiscopus Westmonasteriensis, etc.;

Illustrissimis et reverendissimis Dominis episcopis Sedis Metropolitanæ Westmonast. Suffraganeis, Salutem in Domino.

Quum jam ab anno et amplius, hierarchia ecclesiastica a Sancta Sede piis catholicorum Anglorum votis benignissime fuerit concessa, quumque a sacrosancto Concilio Tridentino sapientissime sancitum fuerit, ut « metropolitani non prætermittant Synodum in sua provincia cogere (1); » et accesserit insuper hac de re Sanctæ Sedis Apostolicæ nobis expressa, semperque veneranda, voluntas;

Nos Synodum provincialem episcoporum sedis Westmonasteriensis suffraganeorum, in collegio S. Mariæ, apud Oscott, qui locus visus est omnibus accessu facilis, et alioquin commodissimus, pridie Nonas Julias inchoandam, et, divina opitulante gratia, per sequentes dies continuandam donec feliciter absolvatur, per præsentes in Domino indicimus et convocamus.

Quamobrem, illustrissimi et reverendissimi Fratres, Vos enixe hortamur, ut in sua quisque vestrum diœcesi preces ad Deum omnipotentem devote effundendas præscribat, in hoc præsertim quod imminet quadragesimali tempore; ut ea, quæ a Patre luminum descendit, divina sapientia no-

(1) *Sess.* XXII, cap. 2, *De reform.*

strum omnium mentes illustret, et ut Spiritus sanctus corda nostra intima sui roris aspersione fecundet; sicque quidquid ipse diligit diligamus, et quæ sunt ei placita statuere, et decernere valeamus. Agendum est enim nobis, in hac prima Synodo, gravissimis de rebus, Ecclesiæ catholicæ in Anglia statum et disciplinam spectantibus; de divini cultus nitore, de recta sacramentorum administratione, de nostris totiusque cleri muneribus, de catholica puerorum institutione, de fovenda fidelium devotione, de omnium, denique, in vera orthodoxaque fide constantia, nec non in pietatis studio profectu.

Nos igitur, illustrissimi et reverendissimi Fratres, pro officio nobis præter merita commisso, vos omnes et singulos ad indictam Synodum per præsentes vocamus; ut ad præfatum diem et locum Nos conveniatis, de hujusmodi causis communi consilio tractaturi. Rogamus insuper ut hæc Synodi indictio, per vos, iis omnibus, si qui sint, innotescat, qui in vestris diœcesibus jus aliquod habeant, vel prætendant, Synodo interveniendi; ut nobis titulum quo gaudent, vel se gaudere putant, tempestive patefaciant.

Faxit Deus ut, intercedente beatissima et immaculata Virgine Dei Genitrice Maria, cum beatis apostolis Petro et Paulo, et Angliæ patronis, gloriosissimis scilicet martyribus Georgio et Thoma, hæc prima post tot sæcula, in recta et catholica fide, apud nos convocata Synodus, ad ipsius honorem et gloriam, ad exaltationem S. Matris Ecclesiæ, ad animarum Christi sanguine redemptarum lucrum, et ad omnium nostrum proficiat in pietate et cœlesti sapientia incrementum.

Datum Westmonasterii, in festo Purificationis B. M V die 2 Februarii anni MDCCCLII.

Loco ✠ Sigilli.

NICOLAUS, CARD. WISEMAN, *archiep. Westmonast*

PARS I.

ACTA

CONCILII PROVINCIALIS WESTMONASTERIENSIS

IN COLLEGIO S. MARIÆ DE OSCOTT

HABITI MENSE JULIO 1852.

Die 5 Julii. Conventus præparatorius.

Die 5 Julii 1852 hora quarta habitus est congressus præparatorius episcoporum qui jam advenerant, scilicet eminentissimi archiepiscopi, episcoporum Beverlacensis, Northantoniensis, Birminghamiensis, Suthwarcensis, Salfordensis, Plymuthensis, Cliftoniensis et Salopiensis; et paulo post cœnam in congressum intraverunt episcopi Newportensis et Hagulstadensis. — Aderat secretarius, R. D Bagnall.

Dicta est oratio *Adsumus.*

Cum Cæremoniale Romanum præscribat episcoporum præcedentiam determinandam esse juxta tempus suæ promotionis, et litteræ Apostolicæ pro promotione plurium ex episcopis eadem die datæ fuerint, statuerunt debere hos episcopos in concursu ejusmodi, præcedentiam tenere a die consecrationis, et concurrente anniversario consecrationis plurium sub eadem die, præeminentiam dandam esse episcopo ratione ætatis seniori.

Archiepiscopus secretum de omnibus actibus indixit.

Eminentissimus archiepiscopus exposuit ad munus pro-

motoris designari posse episcopum Suthwarcensem, et ad officium examinandi procurationes exhibendas nomine episcoporum absentium, aliorumque, illustrissimos ac reverendissimos episcopos Beverlacensem et Birminghamiensem.

Videatur postea nota officialium.

Actum est de procuratoribus episcoporum Liverpolitani et Nottinghamiensis, infirma valetudine detentorum; et episcopi considerantes quod per decretum S. C. Cardinalium interpretum Concilii Tridentini, Synodo relinquatur jus concedendi vel negandi votum decisivum, et quod duo procuratores presbyteralis tantum ordinis in hac prima Synodo sint adfuturi, inter undecim episcopos, censuerunt ipsos deliberativa duntaxat voce gaudere debere.

Lecta sunt nomina theologorum episcoporum, et deputatorum Capitulorum, et cum observasset archiepiscopus eosdem theologos, nonnullis in casibus, ab episcopis adductos esse quos aliqua capitula deputaverant, ex quo non leve incommodum oriri posset, tum ob diminutionem notabilem quæ inde proveniret in numero theologorum, tum alias ob causas, res discussa est; et tandem censuerunt Patres, in hac Synodo tantum, duplicem hanc repræsentationem tolerari posse, cum protestatione Promotoris, ne transiret in exemplum.

Lecta sunt nomina Superiorum Regularium admittendorum. — Responsum fuerat abbati S. Bernardi ordinis Cisterciensis, ob infirmam valetudinem absenti, ipsum non posse procuratorem deputare.

Actum est de opportunitate admittendi procuratores capitulorum ad vocem decisivam, quando de decretis ipsa concernentibus discussio fieri contigerit; nihil vero fuit decisum.

Die 6, Fer. III. Congregatio prima generalis.

Hora nona convenerunt omnes in aula Paramentorum, ex qua in ecclesiam facta est processio hoc ordine :

Clerici simplices;
Theologi episcoporum;
Deputati capitulorum;
Theologi a Synodo invitati;
Superiores ordinum religiosorum provinciales;
Abbas præses generalis congregationis Anglo-Benedictinæ;
Reverendissimus D. Newsham, prælatus domesticus S. S., a Synodo invitatus;
Eminentissimus ac reverendissimus archiepiscopus;
Episcopi juxta ordinem, incipiendo a seniore suffraganeo.

Eminentissimus archiepiscopus sedem in medio altaris habebat, et episcopi hinc inde juxta ordinem suæ consecrationis; absentibus episcopis Liverpolitano et Nottinghamensi. Post episcopos sedebant alii supramemorati. Eminentissimus archiepiscopus, stans cum duobus diaconis suis contra crucem in medio chori positam, recitavit orationem *Adsumus*, omnibus præter episcopos genua flectentibus.

Deinde, sedentibus omnibus, allocutionem habuit de Synodi celebratione et causis ejusdem, et secretum omnibus indixit, usque ad confirmationem decretorum a S. Sede.

Suggerente secretario, per verba, *Recedant omnes præter episcopos,* ipsi soli remanserunt, una cum tribus secretariis et cæremoniariis.

Episcopus Suthwarcensis exhibuit Instrumentum suæ deputationis in promotorem; et instantiam fecit pro ape-

riendo Concilio, omnibus præter archiepiscopum stantibus.

DEPUTATIO PROMOTORIS.

Omnibus et singulis notum facimus, in congressu particulari habito die 5 Julii 1852, illustrissimos et reverendissimos episcopos censuisse in Synodo provinciali Oscottensi proxime aperienda esse nominandum promotorem illustrissimum et reverendissimum D. episcopum Suthwarcensem.

Quapropter nos eidem episcopo omnia jura et privilegia ad idem munus rite et recte exercendum necessaria conferimus, ut in singulis et omnibus sessionibus et congregationibus tanquam promotor haberi possit et debeat.

Datum apud Collegium S. Mariæ de Oscott
die 5 Julii 1852.

N., Card. Wiseman, archiep. Westm.

De mandato eminentissimi et reverendissimi domini mei archiepiscopi.

F. can. Searle, *secretarius.*

INSTANTIA PRO APERIENDA SYNODO

Eminentissime et reverendissime domine, cum Concilii provincialis Westmonasteriensis, per decretum die 2 Februarii hujus anni datum, dies præfixa, sexta scilicet Julii, jam advenerit; cumque, prout ex instrumento modo exhibito constat, Eminentia Vestra me Thomam episcopum Suthwarcensem hujus Synodi promotorem constituerit, pro meo munere comparens insto ac requiro hoc concilium provinciale, de jure atque de venia S. Sedis Apostolicæ rite denuntiatum atque promulgatum, hoc ipso die per vos deliberari et declarari incipere jamque incœptum

esse. Cujus prosperum exoptemus exitum, atque a Deo supplices piis orationibus deprecemur.

✠ Thomas, *episcopus Suthwarcens., promotor.*

Ad quam instantiam, jussu eminentissimi archiepiscopi, R. D. Rodolphus Bagnall secretarius hæc verba pronuntiavit : « Eminentissime ac reverendissime domine, Reverendissimi Patres, placetne vobis, ad laudem omnipotentis Dei, et beatissimæ Virginis, sanctorum Thomæ et Georgii honorem, præsentem Synodum declarare incipere jamque incœptum esse? »

Deinde R. D. Clifford alter ex secretariis, cum uno ex cæremoniariis ad singulos episcopos accedens, excepit uniuscujusque responsum per verbum *Placet ;* deinde coram eminentissimo archiepiscopo dixit :

« Eminentissime ac reverendissime domine, ad propositum quæsitum omnes Patres responderunt *Placet.* » Postea eminentissimus archiepiscopus decretum de aperienda Synodo tradidit reverendo D. Bagnall, qui illud clara voce coram Patribus perlegit, juxta hunc tenorem :

DECRETUM DE APERIENDA SYNODO.

In nomine sacrosanctæ et individuæ Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.

Nos Nicolaus, miseratione divina S. R. E. titulo S. Pudentianæ presbyter cardinalis Wiseman, archiepiscopus Wesmonasteriensis, ad laudem et gloriam Dei omnipotentis, et Salvatoris nostri Jesu Christi, et honorem beatissimæ et immaculatæ Virginis Dei Genitricis Mariæ, beatorum Apostolorum Petri et Pauli, sanctorum martyrum Thomæ et Georgii, et omnium sanctorum, ad ædificationem Ecclesiæ Dei, ad corrigendos abusus, pietatem

fovendam, et zelum animarum augendum tam in clero quam in populo, statuimus et decernimus, de consilio et consensu illustrissimorum ac reverendissimorum dominorum episcoporum Angliæ, hoc ipso die, qui est sextus mensis Julii hujus anni millesimi octingentesimi quinquagesimi secundi, Deo adjuvante, initium fieri, et jam factum esse hujus Synodi provincialis Angliæ, apud collegium Sanctæ Mariæ de Oscott, quam ad hunc diem et locum convocavimus et indiximus, per litteras nostras datas die secunda mensis Februarii proxime elapsi. Faxit Deus ut quidquid a nobis in hoc concilio cœptum absolutumque fuerit, ad Ipsius honorem, ad Ecclesiæ commodum, et ad animarum salutem, recte fiat et maxime proficiat.

Datum apud S. Mariam de Oscott, die, mense et anno quibus supra.

L. ✠ S.

N., CARD. WISEMAN.

De mandato eminentissimi et reverendissimi domini mei archiepiscopi.

F. SEARLE, *secretarius.*

Lecto decreto, R. D. Bagnall secretarius ad valvas ecclesiæ edixit : « Reverendi domini, si quis vestrum ad Synodum aliquid referre velit, datur ei libera facultas dicendi. »

R. D. Wheble, cæremoniarius idem lingua vernacula pronuntiavit ; postea secretarius dixit : « Accedant procuratores reverendissimorum dominorum episcoporum Liverpolitani et Nottinghamensis, qui volunt audiri. »

Secretarius introducens R. D. Jacobum Crooke dixit : « Eminentissime ac reverendissime domine, adest procurator reverendissimi D. episcopi Liverpolitani qui habet quod refe[illegible]

Procurationem ab ipso exhibitam accepit eminentissimus archiepiscopus per verba « Admittimus cum voce deliberativa. »

Sub eadem forma inductus est R. D. Franciscus Cheadle, procurationem episcopi Nottinghamensis deferens, cujus loco, cum debita forma non esset expressa, pollicitus est se novum mandatum quantocius obtinere curaturum : quod secundum post diem perfectum est.

Hi Procuratores paulisper recesserunt, et, post eorum regressum, sedes ipsis assignatæ sunt contra sedem eminentissimi archiepiscopi.

Durante ipsorum absentia actum est de admittenda procuratione capituli Liverpolitani. Difficultas inde orta est quod, ut asserebatur, episcopus anno 1851, vi litterarum Apostolicarum mense Novembri 1850 datarum, et ante receptionem novarum instructionum S. C., et antequam S. Sedes cathedralem pro diœcesis Liverpolitanæ capitulo assignasset, capitulum ex una dignitate et duodecim canonicis (1) compositum erexerat ; quæ institutio minus canonica videbatur. Patribus omnibus placuit hujusmodi difficultates a S. Sede determinandas esse, et ad Synodum spectare duntaxat quæstionem utrum instrumentum a Procuratore Capituli exhibendum rite esset confectum et signatum.

Aliud dubium deinde discussum est, circa procurationem capituli Hagulstadensis, et cum ex episcopi ipsius expositione constaret, illud capitulum fuisse erectum, absque eo quod canonici possessionem suæ Ecclesiæ cathedralis adhuc accepissent per debitam installationem, aut professionem fidei emisissent, episcopi sex censuerunt

(1) Compertum postea fuit decem solummodo Canonicos fuisse designatos, juxta Decreti S. C. præscripta.

admitti posse capituli Hagulstadensis procuratorem, et aliis quatuor visum est ipsum non esse admittendum, nisi inter theologos. Omnes tamen censuerunt episcopum Hagulstadensem debere hac de re specialem instantiam Synodo exhibere.

Exiit deinde secretarius, et introduxit, ordine sequenti, procuratores capitulorum, qui singuli instrumenta suæ delegationis eminentissimo archiepiscopo obtulerunt, et recesserunt :

Procurator capituli Westmonasteriens.
— — Birminghamiens.
— — Northantoniens.
— — Liverpolitan.
— — Hagulstadens. (ad petitionem episcopi sui.)
— — Salfordens.
— — Cliftoniens.
— — Salopiens.

Quibus omnibus recedentibus, promotor institit apud eminentissimum archiepiscopum ut infra.

« Eminentissime ac reverendissime domine : Ego Thomas episcopus Suthwarcensis promotor humillime rogo, ut protestatio mea recipiatur, contra eos omnes qui jus huic Synodo interveniendi se habere non potuerint probare.

« Item contra admissionem procuratorum quorumcunque nisi ex favore tantum et benignitate Patrum, et præsertim nisi muniti fuerint legitimo suæ deputationis mandato.

« Protestor, præterea, contra præjudicium quod huic Synodo inferri possit, propter absentiam eorum qui ad Synodum non fuerint vocati, vel, vocati, adesse noluerint aut nequiverint; et deputatorum capitulorum nondum erecto-

rum Nottinghamiens., scilicet Newportensis et Menevensis, et Hagulstadensis, modo jam exposito existentis.

« Cumque advocata fuerint Capitula Suthwarcense et Beverlacense, et horum procuratores nondum advenerint, rogo ut protestatio de eorum absentia admittatur, utque ipsi debeant causas suæ excusationis exhibere episcopis deputatis Beverlacensi et Birminghamiensi, et pro casu procuratoris Beverlacensis, episcopus Northantoniensis agat vice episcopi Beverlacensis.

« Cumque episcopi Suthwarcensis et Northantoniensis eos viros adduxerint tanquam theologos quos respectiva capitula elegerunt ad se repræsentanda, et cum plurima incommoda ex duplici hujusmodi actione oriri possint, peto ut hi viri, nonnisi cum cautela et protestatione, ne admissio transeat in exemplum, recipiantur.

« Reservo mihi jus hanc protestationem quoties oportuerit repetendi, volens quod nunc prolata valere debeat eodem prorsus modo ac si in singulis Synodi actibus renovata foret.

« ✠ Thomas, *episcopus Suthwarcensis.* »

Eminentissimus archiepiscopus dixit : « Admittimus et committimus. »

Admissi fuerunt procuratores episcoporum absentium.

Tunc dixit archiepiscopus : « Reverendissimi Patres, nostisne aliquem absentem esse eorum qui jus habeant ad votum decisivum in hac Synodo proferendum ? »

Singuli responderunt se neminem nosse, qui jus haberet interveniendi cum voce decisiva, qui ab Synodo abesset.

Promotor : « Peto ut legantur decreta in sessione prima feriæ quartæ proponenda. »

Lecta fuerunt a secretario decreta, de methodo vitæ in

Synodo servanda, de non præjudicando, de officialibus, de judicibus in causis personalibus, et de non discedendo.

Quæ quum omnibus placuissent, cum hac advertentia quod clausula de S. communione quotidie recipienda ab iis qui missam non celebrarent, debeat intelligi in sensu adhortativo non vero imperativo, eminentissimus archiepiscopus dixit : « Decreta modo lecta placuerunt PP., de eorum ergo consensu ea statuimus ut lecta sunt. »

R. D. Crooke procurator episcopi Liverpolitani interrogavit Patres, utrum ipse posset episcopum suum, decurrente Concilio, certiorem facere de decretis et actibus ejusdem ; et Patres, attento quod ipse episcopus mandatum generale dederit suo delegato, et quod non possit hunc obligare ad suffragium deliberativum in sensum committentis dandum, sed in id tantum quod pro conscientia sua et arbitrio melius esse in Domino procurator ipse judicaverit, et attenta præsertim lege a S. C. de Propaganda Fide præscripta, secreti servandi, et considerantes quod epistolæ a procuratore transmissæ in alienas manus incidere possint, responderunt, eumdem procuratorem, eadem secreti lege indicta nomine Synodi, posse, peracta Synodo et non prius, episcopum viva voce docere quænam decreta lata sint.

Demum dicta oratione, *Sancta Maria, succurre*, omnes dimissi sunt.

Hora nona pomeridiana benedictio venerabilis Sacramenti data est ab episcopo Beverlacensi.

Eadem die, hora meridiana, convenerant in suis aulis congregationes particulares : 1. *Liturgica*. 2. *Disciplinaris*. 3. *Moralis* seu *generalis* : et hora tertia pomeridiana iterum habitæ sunt. Hora quarta omnes presbyteri advocati sunt, a cantore et cæremoniariis in cantu et cæremoniis exercitandi ; quo in publicis sessionibus peragendis omnia

fieri possent ad normam Cæremonialis et Pontificalis Romani.

Singulis congregationibus deputati fuerunt quorum nomina sequuntur.

I. Liturgica.

Reverendissimi domini episcopi Beverlacensis, Salford., Newport., Salopiens. *Theologi*, R. D Newsham : Provincialis O. P. provin. ord. Passionis, RR. DD. Gibson, Roskell, Fisher, Vaughan, Cookson, et domini cæremoniarii. *Secretarius*, R. Bagnall.

II. Disciplinaris.

RR. DD. episcopi Birminghamens., Suthwarcensis, Plymuthens., procurator episcopi Liverpol. *Theologi*, Præses congr. Ang. Bened., provin. S. J.; RR. DD. Weathers, Husenbeth, Forn, S. J. Morgan, Hall, Whitty, Render, Croskell, Egan. *Secretarius*, Alex. Goss.

III. Moralis et generalis.

RR. DD. episcopi Hagulstad., Northant., Clifton., procurator episcopi Nottingham. *Theologi*, Provincial. ord. Charitatis; RR. DD. Cooke, Rooker, Newman, Maguire, Tate, Cox, Dixon, Weedall, Platt. *Secretarius*, Gul. Clifford.

SESSIO PRIMA.

Die 7 Fer. IV. Hora nona cum dimidio, omnes convenerunt in aula paramentorum, ut sacras vestes assumerent, eminentissimus archiepiscopus cappa indutus advenit; et postea paramenta Synodo convenientia, et pluviale rubri coloris gerens, et baculum pastorale manu tenens, ad ecclesiam solemniter processit, ante eum ordinata est processio.

Primo cursores Synodi. Subdiaconus cum cruce et post eum clerus sæcularis;

Cantores;
Officiales Synodi;
Crux metropolitana inter duos acolythos;
Sex acolythi;
Theologi episcoporum;
Theologi a Synodo invitati;
Procuratores capitulorum, in habitu chorali;
Procuratores episcoporum absentium, induti pluvialibus rubri coloris;
Superiores ordinum regularium;
R. P. D. Newsham prælatus, theologus invitatus;
Diaconus et subdiaconus missæ;
Illustrissimi et reverendissimi episcopi cum duobus capellanis et caudatario, induti pluvialibus rubri coloris supra amictum et rocchettum, et mitram habentes auriphrygiatam : inter quos erat illustrissimus et reverendissimus D. episcopus Mitylinen. qui benevole Synodo hac die intervenire voluerat;
Presbyter assistens;
Ministri de baculo pastorali; et de mitra pluvialibus induti;
Eminentissimus metropolitanus cum duobus diaconis hinc inde assistentibus;
Ministri de libro et bugia. Scutifer, vir nobilis eques S. Isabellæ, Petrus de Zulueta.

Episcopi et clerus per viam decantabant psalmos et hymnos præscriptos, et episcopi populo benedicebant.

Peracta processione per interna collegii claustra, omnes ad loca sibi assignata accesserunt, et eminentissimus archiepiscopus, recitatis precibus in Pontificali Romano indicatis, assumpsit paramenta missæ et pallium, et missam de Spiritu sancto solemniter celebravit.

Post Evangelium, eminentissimus cardinalis concionem habuit super verbis *Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis* (*Joan.* XII, 20).

Peracta missa, decantati fuerunt psalmi cum litaniis, et Evangelium cum hymno *Veni, sancte*, et postea, archiepiscopus, recedente clero, sessionem habuit primam. Eminentissimus archiepiscopus, ad ejus initium, nomine Patrum ibi congregatorum, invitavit illustrissimum et reverendissimum episcopum Mitylinensem ibi præsentem, ut vellet adesse cum voce deliberativa.

Tunc legit allocutionem *Venerabiles consacerdotes*, ex Pontificali Romano.

Promotor : « Eminentissime ac Reverendissime domine, peto declarari hanc Synodum provinciæ Westmonasteriensis incœptam esse, atque ut legatur decretum de aperienda Synodo. »

Secretarius legit decretum quod in prima congregatione generali lectum fuerat, et Patres, rogati ab uno ex secretariis, responderunt sibi placere; et cardinalis, auditis eorum suffragiis, ab altero ex secretariis, dixit : « Decretum placuit Patribus, itaque decernimus hujus provinciæ Westmonasteriensis Synodi initium fieri, et jam factum esse. »

Promotor : « Eminentissime ac reverendissime domine, peto ut legantur decreta de methodo vitæ, de officialibus, de non præjudicando, et de non discedendo. »

Lectis decretis, dixit secretarius : « Reverendissimi Patres, placentne hæc decreta? »

Alter secretarius, collecta suffragia detulit ad eminentissimum archiepiscopum, qui dixit : « Decreta placuerunt, ideo agendæ Deo gratiæ : »

Patres : « Deo gratias. »

Promotor : « Peto ut legantur nomina eorum qui interesse debent : » Eminentissim archiepiscopus : « Ita decerni-

mus et mandamus. » Lecta fuerunt nomina episcoporum, et unusquisque respondit : « Adsum; » sed ubi lecta fuerunt nomina episcopi Liverpolitani et Nottinghamiensis, eorum procuratores dixerunt : « Adest per procuratorem. »

Promotor : « Eminentissime ac reverendissime domine, protestor contra omnes qui sint absentes absque legitima excusatione, et peto quod non debeat inferri præjudicium huic concilio, propter absentiam eorum qui per incuriam non fuerint vocati, vel qui vocati adesse noluerint, aut nequiverint. »

Eminentissimus archiepiscopus admisit protestationem.

Promotor : « Ego Thomas episcopus Suthwarcensis peto, et insto, ut omnes et singuli episcopi, juxta decretum sacrosanctæ Tridentinæ Synodi, et bullam Pii IV, in hac prima Synodo, cui intersunt, emittere professionem fidei non negligant; salvis tamen juribus eminentissimorum cardinalium, quatenus propter sua privilegia in hac instantia non debeant comprehendi, vel ad professionem fidei faciendam non teneantur, nisi in manibus Summi Pontificis, vel sacri Collegii. »

THOMAS, *episcopus Suthwarc., promotor.*

Eminentissimus dedit decretum quod sequitur :

Nicolaus miseratione divina tit. Sanctæ Pudentianæ, S. R. E. presbyter cardinalis Wiseman archiepiscopus Westmonasteriensis, etc.

Cum, annuente Deo, et intercedente beatissima Virgine Maria Matre Dei, prima sit hodie congregata Synodus provinciæ Westmonasteriensis, nosque professionem fidei, juxta tenorem bullæ Pii IV felicis recordationis, et constitutiones Concilii Tridentini, emittemus, et præscribimus et injungimus sub debitis pœnis, omnibus et singulis

episcopis, ut eamdem fidei professionem postea emittant, in hac prima sessione.

Datum die septimo Julii 1852, apud Collegium S. Mariæ de Oscott.

N., Card. Wiseman.

De mandato eminentissimi et reverendissimi domini mei archiep.

F. can. Searle, *secr.*

L. ✠ S.

Eminentissimus archiepiscopus, versus ad altare, et flexis genibus, professionem emisit hisce verbis :

« Ego Nicolaus, S. R. E. cardinalis Wiseman, archiepiscopus Westmonasteriensis, firma fide credo, et profiteor omnia, et singula quæ continentur in Symbolo fidei quo sancta Romana Ecclesia utitur, videlicet : Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem cœli et terræ, visibilium omnium et invisibilium, et in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei unigenitum, et ex Patre natum ante omnia sæcula : Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero; genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt : Qui propter nos homines et propter nostram salutem descendit de cœlis : Et incarnatus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine, et homo factus est: Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, et sepultus est : Et resurrexit tertia die secundum Scripturas : Et ascendit in cœlum, sedet ad dexteram Patris : Et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos, cujus Regni non erit finis : Et in Spiritum sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit : Qui cum Patre et Filio simul adoratur et conglorificatur, qui locutus est per prophetas : Et unam sanctam Catholicam et Apostolicam Ecclesiam : Confiteor unum baptisma in re-

missionem peccatorum : Et exspecto resurrectionem mortuorum : Et vitam venturi sæculi. Amen. Apostolicas et ecclesiasticas traditiones, reliquasque ejusdem Ecclesiæ observationes, et constitutiones firmissime admitto, et amplector : Item sacram Scripturam juxta eum sensum quem tenuit, et tenet, sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione sacrarum Scripturarum, admitto, nec eam unquam, nisi juxta unanimem consensum Patrum, accipiam, et interpretabor. Profiteor quoque septem esse vere et proprie Sacramenta novæ legis a Jesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis necessaria; scilicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium, illaque gratiam conferre; et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque et approbatos Ecclesiæ catholicæ ritus in supradictorum omnium Sacramentorum solemni administratione recipio, et admitto. Omnia et singula, quæ de peccato originali, et de justificatione in Sacrosancta Tridentina Synodo definita, et declarata fuerunt, amplector et recipio. Profiteor pariter in Missa offerri Deo verum, et proprium, et propitiatorium Sacrificium pro vivis et defunctis; atque in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento esse vere, realiter et substantialiter Corpus et Sanguinem una cum Anima et Divinitate Domini Nostri Jesu Christi, fierique conversionem totius substantiæ panis in corpus, et totius substantiæ vini in sanguinem : quam conversionem catholica Ecclesia transsubstantiationem appellat. Fateor etiam, sub altera tantum specie totum atque integrum Christum, verumque sacramentum sumi. Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas fidelium suffragiis juvari. Similiter, et sanctos una cum Christo regnantes veneran-

dos atque invocandos esse, eosque orationes Deo pro nobis offerre, atque eorum reliquias esse venerandas. Firmissime assero imagines CHRISTI, ac Deiparæ semper VIRGINIS, nec non aliorum Sanctorum, habendas et retinendas esse, atque eis debitum honorem ac venerationem impertiendam. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse, illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo : Sanctam Catholicam et Apostolicam Romanam Ecclesiam omnium Ecclesiarum matrem, et magistram agnosco, Romanoque Pontifici beati Petri Apostolorum Principis successori, ac JESU CHRISTI Vicario veram odedientiam spondeo, ac juro. Cætera item omnia a sacris canonibus, et œcumenicis Conciliis, ac præcipue a Sacrosancta Tridentina Synodo tradita, definita, et declarata, indubitanter recipio atque profiteor : simulque contraria omnia, atque hæreses quascunque ab Ecclesia damnatas, et rejectas, et anathematizatas, ego pariter damno, rejicio et anathematizo. Hanc veram catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eamdem integram et inviolatam usque ad extremum vitæ spiritum constantissime, Deo adjuvante, retinere et confiteri, atque a meis subditis, vel illis quorum cura ad me in munere meo spectabit teneri, doceri et prædicari, quantum in me erit, curaturum, Ego idem Nicolaus, Cardinalis Wiseman, spondeo, voveo ac juro.

« Sic Deus me adjuvet, et hæc sancta Dei Evangelia. »

Deinde sedens in faldistorio, et manibus tenens librum Evangeliorum, excepit professionem suorum suffraganeorum, qui accedentes, et ambas manus super librum extendentes, ea quæ sequuntur pronuntiarunt. Primo quidem accesserunt episcopi Beverlacen., Northanton. et Birmingham. ; deinde alii eodem ordine successive professionem emiserunt.

« Ego N. Episcopus N. omnia et singula quæ a Sacrosancta Tridentina Synodo definita sunt recipio, necnon veram obedientiam Summo Romano Pontifici spondeo et profiteor; hæresesque omnes a Sacris Canonibus et generalibus Conciliis, præsertimque ab eadem Tridentina Synodo damnatas, detestor, et anathematizo; fidemque profiteor juxta formulam præscriptam a Pio IV, quam nunc legit Eminentissimus dominus Metropolitanus, et ita ego recipio, spondeo, profiteor, anathematizo, voveo et juro: sic me Deus adjuvet, et hæc Sancta Dei Evangelia. » (Ex Actibus Mediolan.)

Promotor petiit decretum de tenenda sessione secunda, feria tertia hebdomadæ futuræ; et auditis Patrum suffragiis, Eminentissimus præcepit ut daretur decretum quod subnectitur:

Nicolaus miseratione divina tit. Sanctæ Pudentianæ S. R. E. presbyter cardinalis Wiseman archiepiscopus Westmonasteriensis, etc.

Audita sententia Patrum in hac prima Synodo præsentium decernimus, secundam sessionem habendam esse, Dei favente gratia, feria tertia proximæ futuræ hebdomadæ, post Dominicam sextam Pentecostes; monentes omnes et singulos ut ea die adsint, sub pœnis contra contumaces statutis.

Datum apud Collegium S. Mariæ de Oscott
die 7 mensis Julii 1852.

N., Card. Wiseman.

De mandato eminentissimi et reverendissimi domini mei archiepiscopi.

F. can. Searle, *secretarius.*

Postea per sonitum campanæ omnes vocati sunt ad orationem mentalem super tribus punctis ab archidiacono lectis, latina lingua ; et a reverendo adm. P. Joan. Henr. Newman, anglice populo annuntiatis.

Cum juxta Cæremoniale episcoporum deferri debuit benedictio in fine missæ danda, eam, post quartam partem horæ, mentali orationi tributam, eminentissimus archiepiscopus impertitus est.

Deinde omnes processionaliter redierunt in aulam paramentorum.

Postea affixum est in loco publico decretum de methodo vitæ in Synodo tenenda.

Hora quarta pomeridiana, congregationes particulares habitæ sunt.

Propter causam ab eminentissimo archiepiscopo, una cum aliis episcopis, et promotore audito, probatam, data est licentia ad breve tempus abeundi R. D. Roskell et Rev. D. Croskell, canonicis ecclesiæ Salfordensis.

Hora nona pomeridiana, assistentibus episcopis rochetto et mozzetta indutis, eminentissimus archiepiscopus benedictionem Venerabilis Sacramenti dedit.

Eadem die advenit Rev. D. Josephus Render, deputatus capituli Beverlacensis, propter populi commotionem Eboraci detentus.

Dilata est admissio deputatorum capitulorum Suthwarcensis et Beverlacensis, propter defectum litterarum delegationis capituli.

Die 8, feria quinta, habitæ sunt congregationes particulares ab hora 9 ad 11, et deinceps ab hora 11 ½ ad 1½, et postea ab hora 5 pomerid. ad 5 ½.

Die 9, feria sexta, missam de *Requiem* pro omnibus episcopis Angliæ defunctis cantavit illustrissimus ac reverendissimus D. Episcopus Plymuthens. vice eminen-

tissimi archiepiscopi, qui tamen in cappa violacea assistentiam præbuit.

Absolutiones datæ sunt ab eminentissimo archiepiscopo, et a reverendissimis episcopis Salforden., Plymuthen., Cliftonen. et Salopiensi.

Ab hora 11 ½ ad 1 ½ et rursus ab hora 3½ ad 5½ habitæ sunt congregationes particulares.

Die 10, Sabbato, hora nona, habitæ sunt congregationes particulares usque ad horam 11.

Hora 11½, Congregatio secunda generalis habita est in ecclesia; in qua lecta sunt decreta coram theologis, qui invitati sunt ad sententias suas proponendas; et hora 12 ½, exierunt omnes, præter secretarios et cæremoniarium, protestatus est promotor contra ingressum in congregationem præcedentem deputati, qui suum mandatum nondum exhibuerat. Tunc introducti sunt deputati capitulorum Beverlacensis et Suthwarcensis, et examinatis breviter causis ipsorum absentiæ, a judicibus et aliis Patribus, admissi sunt; et facta reverentia recesserunt.

Patres deliberationem inierunt super decretis jam prælectis, coram theologis in prima parte congregationis.

Ab hora 3 ad 5½ habitæ sunt congregationes particulares.

Die 11, die Dominica celebrata est missa ab episcopo Birminghamensi, et post Evangelium, sermonem ad Patres et ad populum habuit R. D. Henricus Manning.

Hora tertia pomeridiana, congregatio tertia generalis habita est in ecclesia; et postquam egressi fuissent theologi, Patres de decretis in proxima sessione faciendis egerunt. Postea omnes convenerunt, ut R. D. Manning invitaretur tanquam unus ex theologis Synodi. Licentia data est R. P. D. Newsham, et R. P. Newman congregationis Oratorii, ut pro una die abesse possent.

Die 12, feria II, hora nona, habita est congregatio quarta generalis ; et hora undecima omnes recesserunt, et post dimidium horæ Patres in ecclesiam reversi sunt, ut de aliis decretis faciendis tractarent. Commissum est episcopis Newportensi et Plymuthensi negotium præparandi methodum procedendi, in causis a *Commissione investigationis* examinandis.

Hora tertia, facta est congregatio generalis quinta, quæ post discessum theologorum continuata est ad horam sextam : et resumpta, hora octava cum dimidio, nonnisi hora undecima finem habuit.

SESSIO SECUNDA.

Die 13, feria tertia , missa de Spiritu sancto ab illustrissimo et reverendissimo episcopo Beverlacensi celebrata est. Post Evangelium sermonem habuit Rev. P. Newman congregationis Oratorii Birminghamiensis præpositus.

Post missam habita est sessio secunda, in qua lata sunt decreta *De fide orthodoxa; De modis tuendi fidem; De professione fidei emittenda; De hierarchia; De capitulis; De sacramentis in genere; De baptismo*, et *De confirmatione.*

Patres decreverunt laudandum esse, et speciali cum elogio commemorandum, sermonem a P. Newman habitum ad missam.

Prorogata est sessio ad feriam V ; et propositum est ut sessio tertia Sabbato fieret. Eminentissimus archiepiscopus rogavit a Patribus, ut sine nova propositione decretorum fieri possent in iis correctiones mere verbales quæ earum substantiam non attingerent.

Propter prorogationem, non facta est oratio mentalis, sed eminentissimus benedictionem theologis aliisque denuo admissis impertitus est.

Horis pomeridianis factæ sunt congregationes particulares.

Die 14, feria IV, habitæ sunt congregationes particulares horis antemeridianis; et horis pomeridianis, sexta congregatio generalis, in qua eminentissimus archiepiscopus, nomine episcoporum, gratias egit theologis.

Die 15, feria V, post missam lectam ab episcopo Salfordensi, facta est prorogatio sessionis secundæ ad diem sequentem.

Ad horam 11 cum dimidio, facta est congregatio episcoporum, qui deputaverunt sex theologos ad specimen novi catechismi præparandum.

Hora tertia facta est congregatio generalis septima.

CONTINUATIO SESSIONIS SECUNDÆ.

Die 16, feria VI, post missam lectam ab episcopo Northantoniensi, habita est continuatio sessionis secundæ, a feria III præcedenti prorogatæ. In ea lata sunt decreta *De sanctissima eucharistia; De pœnitentia; De extrema unctione*, et *De matrimonio; De vita et honestate clericorum; De rectoribus ecclesiarum; De regularibus; De seminariis et collegiis; De sanctimonialibus*, et *De episcopis*.

Tunc facta est oratio mentalis, et eminentissimus archiepiscopus benedictionem dedit. Horis pomeridianis facta est congregatio particularis episcoporum.

SESSIO TERTIA ET ULTIMA.

Die 17, Sabbato, celebrata est missa solemnis ab eminentissimo et reverendissimo archiepiscopo, qui, post Evangelium, sermonem habuit, super verbis : *Dixit Dominus Petro : Duc in altum.* (*Luc.* v, 4.)

Missa finita, cum omnes præter episcopos, vel eorum procuratores, monentibus janitoribus, exiissent, promotor

institit, dicens : « Legantur nomina omnium, » qui singuli responderunt per vocem « *Adsum.* » Lecta protestatione contra absentes, dixit promotor : « Eminentissime ac reverendissime domine, peto ut hæc sessio tertia declaretur incœpta. »

Auditis Patribus, eminentissimus ita decrevit : « Placuit Patribus hanc tertiam sessionem incipere, et incœptam esse. »

Promotor : « Eminentissime ac reverendissime domine, peto ut omnia, et singula decreta » (quæ omnia prout in elencho decretis annexo referuntur, hic enumerata fuerunt) « denuo et integre, quantum opus est, pro lectis habeantur, et a Patribus confirmentur, et supremo sanctæ Sedis judicio emendanda et sancienda submittantur. »

Deinde eminentissimus dixit : « Placuit Patribus, et ideo decernimus et statuimus ita fieri debere. »

Promotor : « Eminentissime et reverendissime domine, peto ut decernatur omnes qui jus habent interessendi, ad subscribendum teneri et obligari antequam discedant ex hoc loco. »

Eminentissimus archiepiscopus jussit legi decretum quod sequitur:

NICOLAUS, etc.

Admonet RR. PP. omnes qui huic Synodo jure intersunt, ut post se singuli suo loco et ordine ad Altare majus accedant, et iis quæ in hac sancta Synodo decreta sunt, subscribant. Mandat etiam absentium episcoporum procuratoribus ut nemo eorum, proposita excommunicationi pœna, hinc discedat nisi prius sui episcopi nomine decreta in hac Synodo edita suscipiens unusquisque illis subscripserit.

NICOLAUS, CARD. WISEMAN.

L. ✠ S.

De mandato eminentissimi et reverendissimi domini mei archiep.

F. can. SEARLE, *secr.*

Singuli deinde Patres suo ordine acceperunt, et subscripserunt ut in decretis ipsis legitur. Epistolam pariter ad SS. Dominum Nostrum Papam omnes subscripserunt.

Promotor : « Eminentissime ac reverendissime domine metropolitane, cautum est proximam Synodum provincialem in sessione indici : ideo humiliter peto secundam Synodum provincialem futuram denuntiari, et indici omnibus, pro die decima Julii feria scilicet tertia, post Dominicam sextam post Pentecostem, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quinto. »

Auditis Patribus, eminentissimus archiepiscopus ita decrevit, ut sequitur.

NICOLAUS, etc.

Auditis suffragiis comprovincialium episcoporum in fine sessionis ultimæ, primæ Synodi nostræ provinciæ præsentium, decernimus secundam futuram Synodum provincialem habendam esse, si Deo placuerit, die decima et sequentibus mensis Julii, incipiendo scilicet feria tertia hebdomadæ sextæ post Pentecosten, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quinto.

In quorum fidem has præsentes in eadem sessione publicari jussimus die 17 Julii 1852.

N., CARD. WISEMAN.

L. ✠ S.

De mandato eminentissimi et reverendissimi domini mei archiepisc.

F. can. SEARLE, *secretarius.*

Postea dixit Promotor : « Eminentissime ac revendissime domine, peto ut huic Synodo provinciali finis imponatur. »

Secretarius : « Revendissimi Patres, placetne vobis, ad Dei omnipotentis laudem, hujus provincialis Synodi finem jam fieri? »

Auditis Patribus, eminentissimus dedit decretum.

NICOLAUS, etc.

Deo auctore et adjutore cum absoluta sint quæ pro temporis ratione agi gerique posse videbantur, cumque Pastoralis cura RR. episcopos qui huc in concilium evocati sunt, ad Ecclesiarum suarum stationem et pastoralem vigilantiam revocet; propterea hujus Synodi finem jure faciendum censuimus.

Die 17 Julii 1852 datæ sunt in Synodo.

N., CARD. WISEMAN.

L. ✠ S.

De mandato eminentissimi et reverendissimi domini mei archiep.

F. can. SEARLE, *secretarius.*

Promotor legit sequentem formulam :

« Patres hujus Synodi provinciæ Westmonasteriensis gratias maximas reddendas esse unanimes decreverunt Eminentiæ Vestræ, de benignitate et urbanitate qua erga omnes Patres, aliosque in Synodo adunatos, usa est; et enixe rogant Deum clementissimum, omnium bonorum largitorem, ut te ad annos multos et felices conservare dignetur. »

Cum clerus et populus iterum in ecclesiam admissi fuissent, archiepiscopus intonavit hymnum *Te Deum,* qui, cum psalmis præscriptis, a cantoribus continuatus est, dum processio per claustra fieret.

Reversis omnibus ad ecclesiam, facta est oratio mentalis; et post acclamationes, a cantore Synodi concentui musicali eximie aptatas, summa cum omnium lætitia

decantatas, et episcopos a metropolitano ad osculum pacis admissos, impertitus est archiepiscopus benedictionem, et publicatis indulgentiis a Summis Pontificibus concessis, omnes in pace recesserunt.

NOMINA EORUM QUI INTERFUERUNT HUIC PRIMÆ SYNODO PROVINCIALI WESTMONASTER.

Præfuit eminentissimus ac reverendissimus D. Nicolaus tit. S. Pudentianæ S. R. E. presbyter cardinalis Wiseman; archiepiscopus Wesmonasteriensis.

Interfuerunt illustrissimus et reverendissimus Joannes Briggs, episcopus Beverlacensis, consecratus die 29 Junii 1833.

Illustrissimus et reverendissimus Guillelmus Wareing, episcopus Northantoniensis, consecratus die 21 Septembris 1840.

Illustrissimus et reverendissimus Thomas Josephus Brown, ordinis S. Benedicti, episcopus Newportensis et Menevensis, consecratus die 28 Octobris 1840.

Illustrissimus et reverendissimus Guillelmus Bernardus Ullathorne ordinis S. Benedicti, episcopus Birminghamiensis, consecratus die 21 Junii 1846.

Illustrissimus et reverendissimus Guillelmus Hogarth, episcopus Hagulstadensis, consecratus die 24 Augusti 1848.

Illustrissimus et reverendissimus Thomas Grant, episcopus Suthwarcensis, consecratus die 6 Julii 1851.

Illustrissimus et reverendissimus Guillelmus Turner, episcopus Salfordensis, consecratus die 25 Julii 1851.

Illustrissimus et reverendissimus Georgius Errington, episcopus Plymuthensis, consecratus die 25 Julii 1851.

Illustrissimus et reverendissimus Thomas Burgess, episcopus Cliftoniensis, consecratus die 27 Julii 1851.

Illustrissimus et reverendissimus Jacobus Brown, episcopus Salopiensis, consecratus die 27 Julii 1851.

Admodum R. D. Jacobus Crooke, præpositus ecclesiæ cathedralis, procurator episcopi Liverpolitani.

Admodum R. D. Franciscus canonicus Cheadle, procurator episcopi Nottinghamensis.

Superiores ordinum regularium.

Reverendissimus D. Joannes Albanus Molyneux, abbas et præses generalis congregationis Anglo-Benedictinæ.

Reverendus P. Joannes Etheridge, provincialis Societatis Jesu.

Reverendus P. Joannes Pagani provincialis Instituti Charitatis.

Reverendus P. Aylward, provincialis ordinis S. Dominici.

Reverendus P. Eugenius, provincialis ordinis Passionis.

Deputati capitulorum.

Reverendus Adm. D. Robertus Whitty S. T. D. præpositus ecclesiæ metropolitanæ.

Reverendus Adm. D. Fredericus Husenbeth S. T. D. præpositus ecclesiæ Northantoniensis.

Reverendus Adm. D. Henricus Weedall S. T. D. præpositus ecclesiæ Birminghamensis.

Reverendus Adm. D. Rodolphus Platt, canonicus ecclesiæ Hagulstadensis.

Reverendus Adm. D. Edwardus Cox S. T. D. canonicus ecclesiæ Suthwarcensis.

Reverendus Adm. D. Robertus Croskell canonicus ecclesiæ Salfordensis.

Reverendus Adm. D. Guillelmus Vaughan, canonicus ecclesiæ Cliftonensis.

Reverendus Adm. D. Eugenius Egan, canonicus ecclesiæ Salopiensis.

Reverendus Adm. D. Joannes Fisher, canonicus ecclesiæ Liverpolitanæ.

Reverendus Adm. Josephus Render, præpositus ecclesiæ Beverlacensis.

Theologi a Synodo invitati.

Reverendissimus dominus Carolus Newsham S. T. D. prælatus domesticus sanctissimi domini nostri, rector collegii S. Cuthberti.

Reverendus Adm. D. Guillelmus Weathers S. T. D. præses collegii S. Edmundi.

Reverendus Adm. D. Thomas Rooker S. T. D. præses collegii SS. Petri et Pauli.

Reverendus Adm. P. Joannes Newman S. T. D. præpositus congregationis Oratorii Birminghamensis.

Reverendus D. Henricus Manning.

Reverendus P. Robertus Cooke.

Theologi episcoporum.

R. D. Joannes Maguire S. T. D. adductus ab eminentissimo archiepiscopo.

R. D. Fredericus Husenbeth S. T. D. ab episcopo Northanton.

R. D. Forn Societatis Jesu, ab episcopo Newportensi et Meneviensi.

R. D. Georgius Morgan S. T. D. ab episcopo Birminghamensi.

R. D. Michael Gibson ab episcopo Hagulstadensi.

R. D. Eduardus Cox S. T. D. ab episcopo Suthwarcensi.

R. D. Ricardus Roskell S. T. D. ab episcopo Salfordiensi.

R. D. Josephus Dixon S. T. P. ab episcopo Plymuthensi.

R. D. Joannes Hall ab episcopo Salopiensi.

R. D. Thomas Cookson, ab episcopi Liverpolitani procuratore

Secretarii.

R. D. Rodolphus Bagnall.

R. D. Alexander Goss.

R. D. Guillelmus Clifford.

Cæremoniarii.

R. D. Joannes Wheble.

R. D. Jacobus Moore.

R. D. Robertus Chapman.

Cantor.

R. D. Joannes Crookall, can. Suthwarcensis.

PUNCTA ORATIONIS MENTALIS

IN TRIBUS SESSIONIBUS SYNODI.

I.

ORATIONIS MENTALIS, IN PRIMA SESSIONE, PUNCTA TRIA.

I. Fratres charissimi, sincero cordis affectu vosmet ad Deum convertite, et orate pro incolumitate Sanctissimi Pontificis Nostri Pii, ut longitudine dierum adimplens eum, ostendat illi salutare suum; et ut Ecclesiæ suæ sanctæ pacem, prosperitatem et incrementum concedere benigne dignetur.

II. Fratres charissimi, levate corda vestra, summa devotione, ad Deum misericordiarum Patrem, et rogate pro eminentissimo archiepiscopo, et reverendissimis Patribus,

hic in provinciali Synodo coadunatis; ut eos protegat atque conservet; illuminet gratia et inflammet charitate, elargiens ipsis sanctum Spiritum suum Paraclitum, qui eos in omnem ducat veritatem.

III. Fratres charissimi, qui statis in domo Domini, extollite manus vestras in Sancta, et deprecamini faciem omnipotentis Dei, et Patris D. N. J. C., dicentes : « Domine, ecce nuper venerunt gentes in hæreditatem tuam, et polluerunt templum sanctum tuum (1). Quamobrem quæcunque propter peccata nostra nobis infligenda disponis, da nobis patienter et demisse tolerare. Percute nos, Domine, si ita velis, a vertice capitis usque ad plantam pedis : sed in hoc uno parce nobis, et retrahe judicium tuum a nobis, ut oculi nostri non videant, neque audiant aures nostræ, dulcissimi Jesu, Filii tui dilecti, sacratissimum corpus sacrilege fuisse profanatum, et pretiosissimum æterni Testamenti sanguinem pedibus impiorum conculcatum. Aufer hoc opprobrium a nobis, Domine, ne dicant gentes : Dereliquit eos Deus eorum; et ne deficiat cor nostrum in amaritudine hac amarissima, panem angelorum, delicias animæ nostræ, Sanctum sanctorum, despectum et contemptum videns. »

II.

ORATIONIS MENTALIS, IN SECUNDA SESSIONE, PUNCTA TRIA.

I. Fratres charissimi, levate animas vestras ad Deum Patrem omnipotentem, orantes ut, in fortitudine brachii sui, Ecclesiam suam sanctam regat et protegat; ut omnium inimicorum in eam conatus retundat et irritet; nefaria

(1) Ad Synodum pervenerat nuntius, nuper a tumultuante, et in catholicos insæviente turba, apud Stockport, horrendo sacrilegio, SS. Eucharistiam fuisse profanatam.

consilia confundat; odia exstinguat. Dissipet gentes quæ bella volunt, et deducat in bonum qui inquirunt pacem. In patria præsertim tollat dissidia, exstirpet errores, lapsos erigat, errantes dirigat, dubios in veritate confirmet. Omnia denique auferat prava; et quæ bona et recta sunt largiatur et augeat.

II. Fratres charissimi, convertite vos, in toto corde vestro, ad pientissimum Dominum nostrum Jesum Christum, orantes ut abundantia misericordiæ suæ Ecclesiam sponsam suam, quam ex aperto dulcissimi cordis sui aditu voluit prodire, irriget et fecundet; sed et ut patriam copiosissimo indulgentiæ imbre lætificet, fidem præcipue in sanctissimum Eucharistiæ sacramentum præbens. Ne reminiscaris, suavissime Domine, delicta nostra vel parentum nostrorum; negligentias nostras et teporem, irreverentiam vel temeritatem. Noli recordari, indulgentissime Domine, sacrilegiorum et blasphemiarum quæ impio ausu, in hoc amoris tui pignus, acta vel prolata fuerunt. Sed converte corda filiorum ad Patrem, et ignem, quem venisti mittere in terram, inter nos vehementer accende; ut adoremus, ut amemus, ut amplectamur fide et dilectione te, manna absconditum, latitantem Deum; ut qui nunc fame et siti hujus convivii languent, credentes reficiantur, et sicut novellæ olivarum in circuitu mensæ tuæ læti assideant.

III. Fratres charissimi, mentes vestras ad S. Spiritum Paraclitum dirigite, orantes ut lucis suæ claritate totum mundum perfundat, ubique veritatem tribuens et charitatem. Sed emittat præcipue in terram nostram tenebrosam et opertam mortis caligine sui splendoris radios. Fidem accendat, excitet spem, charitate inflammet corda. Ignorantiam pellat, falsas mentium opiniones auferat, et omnes in unitatem perducat; ut simus omnes unum, sicut

ipse cum Patre et Filio unus vivit et regnat, in sæcula sæculorum. Amen.

III.

ORATIONIS MENTALIS, IN TERTIA SESSIONE, PUNCTA TRIA.

I. Fratres charissimi, state ante thronum Dei, ibique preces vestras piissime fundite, pro Patribus qui hanc Synodum, Deo inspirante, inchoarunt, et nunc adjuvante absolverunt. Descendant, Domine, de monte ad populos sibi commissos (velut Moyses tabulas legis ferens) splendentes lumine vultus Tui, radios Tuæ charitatis, et sapientiæ undequaque spargentes. Regrediantur ad sua in pace et in gaudio; aquas quas hic hauserunt in circuitu sui effusuri, ut floreat quasi lilium desertum, et terra eorum velut hortus irriguus

II. Fratres charissimi, appropinquate ad thronum Dei, et cordis genua ante ipsum flectite, devotissime orantes pro frequenti venerandorum sacerdotum cœtu, qui doctrina, prudentiaque sua, hanc Synodum adjuvarunt, moribus ornarunt, virtutibus illustrarunt. Esto ut, ipsis absentibus, vineam eorum, sicut pro S. Isidoro, angeli coluerint, nec inimicus zizania, ipsis cum Christo vigilantibus, seminaverit. Et qui de claustrorum solitudine ad nostrum venere consortium, tranquillitatem et pacem, eadem repetentes, imperturbatam inveniant. Sit inter omnes semper, qui nunc est, amor fraternus, vinculum charitatis; et corda, cordibus sociata, unum Dei regnum in terris diligant, appetant in cœlis.

III. Fratres charissimi, accedite ad thronum Dei, ibique humiliter prostrati divinæ supplicate Majestati ut devotissimum populum huc concurrentem benedicat et foveat, suoque dignetur prosequi favore. Sit illis copia bonorum

omnium, coacervata et in sinum supereffluens, totam ditans familiam, lætificans domum. Et non pro iis solum orate, sed et pro cunctis qui veritatem diligunt, sive apprehensam jam teneant, sive assequi desiderent. Tandem pro omnibus qui nos afflixerunt, vel qui oderunt nos, Dominum Jesum Christum supplices deprecemur ut bona illis pro malis rependat, corda eorum ad Se, per veram fidem, convertens; sicque in sacratissimo Suo Corde, et in immaculato Corde Mariæ, illos nobiscum jungat, hic et in æternum; fiat, fiat.

ACCLAMATIONES

IN FINE SYNODI OSCOTT. FACIENDÆ.

Archidiaconus. Regi sæculorum immortali, et invisibili, soli Deo uni et trino, honor et gloria.

Chorus. Semper honor, semper gloria tibi, sancta Trinitas; cujus immensæ bonitatis consilio, hoc provinciale concilium inchoatum, absolutumque est. Non nobis, Domine, non nobis; sed nomini tuo sit gloria.

Archidiaconus. Beatissimo Domino nostro Pio, sanctæ Romanæ et universalis Ecclesiæ Summo Pontifici, Domini Nostri Jesu Christi in terris vicario, omnia fausta, cuncta bona.

Chorus. Pastorem bonum, vere Pium, qui nostram feliciter instauravit hierarchiam, diu incolumem conserva nobis, Domine; tribuens ei omnia desideria cordis sui; congregans ei oves dispersas, ut sit per universum orbem unum ovile, et unus pastor.

Archidiaconus. Eminentissimo et reverendissimo archiepiscopo Westmonasteriensi, qui hoc convocavit et celebravit concilium, in laboribus patientia, et in Christiana virtute profectus.

Chorus. Gregem illi commissum custodi, Domine, et continuis adauge incrementis. Fac illum, Domine, dies videre bonos, et pacem super Israel Dei. Cœtum etiam Patrum cardinalium benedicendo custodi.

Archidiaconus. Reverendissimis dominis episcopis, qui ad Synodum lubenter convenerunt, magnæ gratiæ, et felix ad sedes reditus.

Chorus. Magnæ gratiæ. Dominus custodiat introitum

eorum, et exitum eorum, mittatque angelum suum sanctum, qui eos in itinere comitetur, et ad sua salvos et sospites reducat. Longitudine dierum adimple eos, Deus, et ostende illis salutare tuum.

Archidiaconus. Nostræ provinciæ fidelibus, et cuncto populo Christiano, in fide orthodoxa et catholica unitate, pax.

Chorus. Deduc populum tuum, Domine Deus, in semitam mandatorum tuorum, ut serviat tibi in sanctitate, et justitia, omnibus diebus vitæ suæ, et illuminatis iis qui in tenebris, et in umbra mortis sedent, dirige omnium pedes in viam pacis.

Archidiaconus. Hæc decreta fideliter observantes, et S. Ecclesiæ leges in omnibus custodientes, intercedente beatissima et immaculata Dei Genitrice Maria, cum beatis martyribus Georgio et Thoma, et omnibus sanctis, misericordiam a Deo omnipotente, et vitam consequamur æternam.

Chorus. Fiat, fiat! Amen! Amen!

PARS II.

DECRETA

SYNODI PROVINCIALIS WESTMONASTERIENSIS,

HABITÆ IN COLLEGIO S. MARIÆ DE OSCOTT,

Anno 1852.

I. De aperienda Synodo.

In nomine Sacrosanctæ et individuæ Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.

Nos Nicolaus miseratione divina S. R. E. titulo S. Pudentianæ presbyter cardinalis Wiseman archiepiscopus Westmonasteriensis, ad laudem et gloriam Dei omnipotentis, et Salvatoris nostri Jesu Christi, ad honorem beatissimæ et immaculatæ Virginis Dei Genitricis Mariæ, beatorum apostolorum Petri et Pauli, sanctorum martyrum Thomæ et Georgii, et omnium sanctorum, ad ædificationem Ecclesiæ Dei, ad corrigendos abusus, pietatem fovendam et zelum animarum augendum, tam in clero quam in populo;

Statuimus et decernimus, de consilio et consensu illustrissimorum ac reverendissimorum DD. episcoporum Angliæ, hoc ipso die qui est sextus mensis Julii hujus anni MDCCCLII, Deo adjuvante, initium fieri, et jam factum esse hujus Synodi provincialis Angliæ, apud collegium S. Mariæ de Oscott, quam ad hunc diem et locum convocavimus et indiximus, per litteras nostras datas die secundo

mensis Februarii proxime elapsi. Faxit Deus, ut quidquid a nobis in hoc Concilio cœptum absolutumque fuerit, ad ipsius honorem, ad Ecclesiæ commodum, et ad animarum salutem recte fiat, et maxime proficiat.

II. De methodo vitæ in Synodo servanda.

Cum neque qui plantat neque qui rigat aliquid valeat, sed solus qui incrementum dat, Deus (*II Cor.* III, 7), cumque ex ipso omnis nostra sufficientia, sine quo neque aliquid boni cogitare ex nobis possumus, omne nostrum studium est in eo ponendum, ut Spiritus sanctus illuminet corda nostra, nostrasque deliberationes ad felicem exitum perducat. Quamobrem injungimus omnibus qui huic Synodo intervenerunt, ut in ipsa sic vivant, quasi Deo placere studeant, sine intermissione orantes ut copiosa Domini Nostri gratia in nos jugiter descendat. Mane igitur omnes sacris meditationibus vacent, et vel incruentam Hostiam Deo offerant, vel se cœlesti hoc cibo quotidie reficiant. In claustris et aulis non audiatur clamor, nec multorum inter se colloquentium sonus, vel deambulantium strepitus. Sit etiam in recreatione conspicua gravitas incessus, vultus, et verborum; ut si quis loquitur quasi sermones loquatur Dei (*I Petr.* IV, 11); neque, a Domino legem severiorem accepturi, veluti Israel in deserto, ludentes deprehendamur, atque ab ipso corripi mereamur.

Mensa sit omnibus Synodo assistentibus communis, simplex et frugalis, quæ veluti salis spiritualis condimento, lectione S. Scripturæ, et canonum Sacrosanctæ Tridentinæ Synodi, reficiatur.

Vespere, hora præfinita, omnes ad examen conscientiæ, precesque consuetas conveniant. Benedictio quoque sanctissimi Sacramenti, quando Patribus placuerit, impertietur.

Tandem in congregationibus sit omnibus concessa fa-

cultas sententiam libere proferendi; ita tamen ut debitæ reverentiæ et modestiæ limites non excedant. Omnia vero in charitate fiant, cujus vinculum indissolubiliter omnium nostrum corda in pace Christi debet colligare. Neque quis prolixis sermonibus Synodi moretur tempora; sed quidquid dicendum, breviter et simpliciter proferatur, incipiendo a juniore, et sic ad provectiores progrediendo.

III. De non præjudicando.

Cum, in prima hac præsertim Synodo, contingere possit ut aliquis error irrepat, circa ordinem in quo sedere vel loqui unusquisque debeat, vel circa titulum, honorem, seu præeminentiam alicui debitam, aut locum ei assignandum, idcirco, ad omnem præcavendam in posterum quæstionem vel prætensionem, declaramus neminem per hujusmodi errorem, jus vel acquisiturum vel amissurum, sed omnia jura unicuique manere, ac si nihil hac in re in Synodo actum fuisset. Neque si quis præter jus ad Synodum vocatus, vel in eam admissus fuerit, aliquod ei posthac privilegium accrescet.

IV. De Officialibus Synodi.

Ut vero omnia secundum ordinem fiant, et ut hujus Synodi actus recte ac legitime perficiantur, sequentes eligimus, ad officia ipsis hic attributa. Sint, ergo:

Promotor, illustrissimus et reverendissimus D. episcopus Suthwarcensis.

Secretarii, reverendi domini Rodolphus Bagnall, Alex. Goss, et Guillelmus Clifford.

Cæremoniarii, reverendi domini Joan. J. Wheble, Jacobus Moore, Rob. Chapman.

Cantor, R. D. Joannes Crookall.

Notarius, D. eques Georgius Bowyer.

V. De judicibus in causis personalibus constituendis.

Ne vero hæc Synodus tempus insumat in audiendo causas quæ personarum jura vel actus respiciant, sicque a gravioribus negotiis distrahatur; hujusmodi causarum judices constituimus illustrissimos et reverendissimos dominos episcopos Beverlacensem et Birminghamensem; quorum erit de absentium excusationibus, deque causis discessus ante Synodum dimissam, plene inquirere, nobisque referre.

VI. De non discedendo.

Omnibus denique et singulis, qui ad hanc Synodum convenerunt districte præcipimus, etiam virtute sanctæ obedientiæ, et sub pœnis in jure latis, ne hinc discedant ante finem Synodi, et subscriptionem decretorum, nisi Patribus visum fuerit, ob causas sibi allegatas, alicui permissionem discedendi concedere.

VII. De fide orthodoxa.

1. Cum, docente Apostolo, sine fide impossibile sit placere Deo (*Hebr.* xi, 6), cumque ipsa fides, testante S. Tridentina Synodo, sit « humanæ salutis initium, fundamentum et radix omnis justificationis, » (sess. vi, c. 8) idcirco ante omnia tenenda ac inviolabilis custodienda est sana et orthodoxa fides, quam tenet, semperque tenuit, S. Ecclesia Catholica. Quidquid igitur in conciliis œcumenicis definitum fuit, præsertim vero omnia et singula quæ a Sacrosancta Tridentina Synodo sancita, definita, vel promulgata sunt, summa animi reverentia et amore amplectimur, confitemur, et usque ad extremum spiritum intemerata servare, Dei adjuvante gratia, intendimus. Omniaque prava dogmata, omnesque hæreses et

errores in dictis conciliis damnatos, nos pariter rejicimus et condemnamus.

2. Sed cum Dominus nos per prophetam adhortetur dicens: *Attendite ad petram unde excisi estis; attendite ad Abraham, patrem vestrum* (*Isa.* LI, 1), æquum est nos, qui immediate ab Apostolica Sede fidem, sacerdotium, veramque religionem accepimus, eidem plus cæteris amoris et observantiæ vinculis adstringi. Fundamentum igitur veræ et orthodoxæ fidei ponimus quod Dominus Noster Jesus Christus ponere voluit, inconcussam scilicet Petri Cathedram, totius orbis magistram et matrem, S. Romanam Ecclesiam. Quidquid ab ipsa semel definitum est, eo ipso ratum et certum tenemus; ipsius traditiones, ritus, pios usus et omnes Apostolicas constitutiones, disciplinam respicientes, toto corde amplectimur et veneramur. Summo denique Pontifici obedientiam et reverentiam, uti Christi vicario, ex animo profitemur, eique arctissime in catholica communione adhæremus.

3. Cum, igitur, nostris hisce temporibus hisque in regionibus, novam induerit error larvam, et inveniantur non pauci, qui doctrinas Ecclesiæ se tenere profiteantur, ritus et praxim imitentur, et proinde sese, quamvis a societate sponsæ Christi divulsos, catholicos vocitent et simpliciores fallaci spe deludant, se extra Ecclesiam salutem consecuturos; hujusmodi errori, veluti tutissimum Fidei scutum, opponenda est doctrina unitatis Ecclesiæ, et inviolabilis communionis necessario habendæ cum centro unitatis. Caveant igitur qui cum hujusmodi viris, vel scriptis vel coram tractant, ne illos in suo errore confirment. Sed potius cum Hieronymo semper clamemus : « Quicunque extra hanc domum agnum comederit, profa-

nus est ; si quis in arca Noe non fuerit, peribit regnante diluvio. » (*Ad Damas.*)

VIII. De modis tuendi fidem.

Oportet eos qui ædificant civitatem Dei, ita semper ad operis sui præsidium esse accinctos, quemadmodum de populo Hebræorum, jam a captivitate reduce, legimus : *Una manu sua faciebat opus, et altera tenebat gladium, ædificantium enim unusquisque gladio erat accinctus renes.* (*II Esdr.* IV, 17.) Sic in colluctatione quam habemus, non quidem adversus carnem et sanguinem sed adversus spiritus nequitiæ (*Eph.* VI, 12), duplex veluti opus nobis incumbit ; ut scilicet et nostros per pietatem et virtutem, uti vivos et electos lapides, in ædificationem corporis Christi pacifice instituamus, et interea quidquid nocere possit, impavidi ab eis arceamus. Quod quidem nostri officii munus recentioribus temporibus magis nos urget, cum infestus hostis Jesu Christi ovile circuit, quærens quem devoret, et nunc quidem oves vi rapere, nunc vero subtili calliditate conatur seducere.

1. Prima igitur nostra sollicitudo sit de puerorum educatione procuranda. Sacerdotes Domini imprimis hortamur, ut scholas numero puerorum et puellarum in sua congregatione sufficientes erigant, vel si jam erectæ satis amplæ non sint, augeant, seu multiplicent. Fideles pariter per viscera misericordiæ Jesu Christi precamur et supplicamus, ut in hoc opere sacerdotes adjuvent, cum nullo modo melius sibi, coram Deo, consulere poterunt, quam parvulorum in fide et pietate institutionem promovendo. In hisce scholis doctrina Christiana, seu catechismus approbatus, omnibus catholicis tradatur ; neque sacerdos aliis, quamvis alioquin bonis et religiosis, viris, hoc offi-

cium ita committat, ut ipse sæpius scholas non invisat, et teneris juniorum animis veræ fidei et pietatis principia insinuet.

2. Obsistant sacerdotes, omni quo licet modo, inimicorum conatibus, quibus nituntur catholicos seducere, ut liberos ad scholas heterodoxas mittant. Sæpe inter prædicandum agant de necessitate fidei, de parentum in filios officiis, deque ratione Deo, in districto suo judicio reddenda, si ipsorum culpa perierint. Sed præcipue in sacro tribunali eos ab impio animarum sibi creditarum commercio deterreant, monentes quam acriter Deus per prophetam in Israel minas intentaverit, *eo quod vendiderit pro argento justum, et pauperem pro calceamentis* (*Amos.* II, 6) ; quanto magis (ipsi recte argumentabuntur) parentibus irascetur, qui pro mercede, vel pro vestibus sibi aut filiis donandis , prolem ad scholas acatholicas, cum periculo saltem labefactandæ fidei, non dubitant mittere. Excitent etiam zelum catholicorum, qui eleemosynas copiosius elargiendo, sæpe parentes miserabiles ab hoc scelere poterunt cohibere.

3. Præter traditionem cathechismi quæ quotidie in scholis fit, quavis die Dominica, publice in ecclesia habeatur catechesis, in qua mysteria fidei, Dei, Ecclesiæque præcepta, et doctrina Sacramentorum plane et aperte explicentur. Et quidem studeat sacerdos, ut dum ad parvulorum captum se dimittit, verba tamen scientibus non onerosa proferat ; imo gravitate eloquii, copiosis et aptis sacræ Scripturæ locis, et exemplis sanctorum, concinne ad illustrationem sermonis allatis, etiam adultos ad audiendum et discendum inducat.

4. Cum mirum in modum disseminentur ubique, et ipsis catholicorum domibus introducantur, aut etiam eorum manibus inserantur pessimi libelli, in religionem catho-

licam invehentes, vel eam calumniis, mendaciis, et conviciis impugnantes, moneantur fideles, ut ab ipsis legendis sese abstineant ; imo ut eos a se penitus rejiciant, revocatis in eorum mentes pœnis ab Ecclesia indictis, contra legentes hujusmodi libros. Sed quo melius huic occurratur pesti, provideat sacerdos librorum piorum, et ædificationem præbentium copiam, seu ad captum suorum comparatam bibliothecam, ex qua etiam pauperes et rudiores utilem scientiam haurire valeant, libris ad tempus ipsis præstitis. Disseminentur etiam inter illos quantum fieri potest, opuscula pia, quæ quotidie a nostris typis mandantur.

5° Quod vero de scholis pauperibus destinatis decrevimus, id etiam ad alias scholas in quibus honestæ conditionis pueri educantur, volumus applicari. Moneat scilicet parentes sacerdos, ut liberos ad ejusmodi scholas non mittant, ubi cum religionis dispendio, vel periculo, scientia mere mundana ipsis traditur.

IX. De professione fidei emittenda.

Juxta S. Tridentinæ Synodi Decreta et Summorum Pontificum constitutiones (sess. XXIV, c. 1, et c. 12, *De reform.* Pius IV in Bulla : *In sacrosancta*), præcipimus ut qui ad infra recensita munera designantur, professionem fidei a Pio IV, in bulla *Injunctum Nobis* anno 1564 editam, prompte et intra terminos præscriptos, emittant. Scilicet 1° episcopi in prima provinciali Synodo cui interfuerint; quod nos præstare non neglesimus.

2° Vicarii generales.

3° Canonici post nominationem, in ipso capitulo, et infra bimestre in manibus episcopi.

4° Rectores Ecclesiarum aliive curam animarum habentes.

5° Professores S. theologiæ et philosophiæ in seminariis et collegiis.

X. De hierarchia ecclesiastica.

Quidquid emolumenti ex hac Synodo in nostras diœceses dimanaturum confidimus, id imprimis a restaurata hierarchia ecclesiastica est procul dubio repetendum. Vix enim erat sperandum, manente antiquiore regiminis forma, episcopos Synodali conventu fore adunandos, et ea qua par est auctoritate, de rebus ecclesiasticis decreta laturos Solemni igitur modo Deo agendæ sunt gratiæ, qui non fecit taliter omni nationi, sed nobis tam præclarum munus et insigne sui amoris pignus impertitus est.

Sed etiam sanctissimo domino Pio divina Providentia Papæ IX, devotissimo cordis affectu sunt grates rependendæ, cujus in nos propensi et paterni animi argumentum inde accepimus, quod ad nostras clerique preces inclinatus, diu anxieque speratam hierarchiam benignissime concesserit. Antequam igitur hoc concilium absolvatur, volumus ut litteræ ad sanctissimum dominum conscribantur, atque ab omnibus Patribus subscribantur, in quibus unus omnium nostrum filialis affectus reverenter exprimatur, et grati nostri animi testimonium, pro hoc præsertim beneficio, ad ipsum deferatur.

XI. De capitulis cathedralibus.

Quamvis ab Apostolica Sede, per breve Apostolicum die 19 Novembris 1850 datum, concessum benignissime fuerit, ut unusquisque episcopus capitulum erigere valeret, jamque in unaquaque fere diœcesi, virtute concessionis hujusmodi, capitulum legitime constitutum existat, placuit tamen ut ad pleniorem hujus institutionis cognitionem, hic apponantur, ac in perpetuum mansuræ recolantur, leges, ac alia illuc pertinentia, jam quidem decretis S. con-

gregationis de Propaganda Fide, die 21 aprilis anni currentis 1852 plene approbata; quorum decretorum tenor actis hujus Synodi adnectetur (1).

1° Capitulum constabit ex decem canonicis, et una Dignitate.

2° In diœcesi tamen Plymuthensi poterit constare ex minori numero, attenta sacerdotum inopia.

3° In diœcesi Newportensi et Menevensi, capitulum cathedrale idem erit ac capitulum monasticum ab Anglo Benedictinis in ea diœcesi erigendum.

4° Quum præter diœceses Suthwarcen., Birminghamen., Salforfordien. et Nottinghamen. nullæ aliæ Angliæ diœceses ecclesiis gaudeant quæ cathedrales dici mereantur, in qualibet alia diœcesi episcopus designabit ecclesiam vice cathedralis provisoria ratione constituendam, donec idoneum templum, Deo favente, provideatur, ac cathedralis ecclesia designetur, ac in perpetuum constituatur.

5° Dignitas in singulis capitulis *Præpositi* titulo distinguetur.

6° Designandi etiam sunt in unoquoque capitulo canonici theologus et pœnitentiarius : qui post primam nominationem, episcopo concessam, ad tramites sacrorum canonum eligantur. Canonicus pœnitentiarius quoad fieri potest penes ecclesiam cathedralem moretur. Theologus vero suo fungetur munere loco ac diebus per episcopum designandis, ad tramites sacrorum Canonum : item episcopus argumentum præfiniet.

7° Regula pro Canonicis designandis hæc erit : Post primas electiones virtute commemorati brevis Apostolici ab episcopis libere effectas, in posterum, observata distinctione mensium circa collationem S. Sedis rescripto

(1) *Vide* Appendicem, n° I, II, III, IV, V, VI.

peragendam, in reliquis mensibus, alternis vicibus nominatio fiat, vel libere per episcopum, vel per capitulum, ea tamen ratione ut quoties propositio ad capitulum pertineat, tres ecclesiastici viri semel, iterum, et tertio episcopo exhibeantur, ut idoneus, et undequaque commendatus ab eodem canonicus instituatur; aliter electio libere ad episcopum pertineat.

8° Cum desint inter nos canonicales præbendæ, et canonici vel animarum curæ, vel juventutis institutioni in seminariis vacare ut plurimum debeant, ipsi canonici ab onere residentiæ, et sacra officia in cathedrali peragendi, auctoritate pontificia eximuntur; dummodo quolibet mense semel chorum adire, et divina officia peragere diebus per episcopum, ineunte anno designandis, habita ratione, si fieri possit, solemnioris alicujus festi in eodem mense incidentis, canonici teneantur. Ea vero occasione capitulares conventus haberi poterunt. Episcopus vero præfiniet quando apud ipsum sit conventus habendus, præsertim pro negotiis circa quæ, ex S. Canonibus, capituli sententia est exquirenda. Episcopi vero assensus obtinendus, cum extraordinario canonici convenire ad capitulum velint.

9° Nulla impræsentiarum erit inter canonicos ordinum distinctio, seu divisio in presbyteros et diaconos.

10° Cum congruum admodum existat, ut qui in ecclesiæ senatum, consiliarios episcopi, ac præcipuos adjutores ejusdem pro administratione diœceseos assumuntur, habitu quoque, aliqua ratione, distinguantur; canonici, ex concessione Pontificia, nulla facta distinctione diœceseos aut gradus, supra superpelliceum assument mozzettam nigri coloris non tamen sericam, juxta formam ab eminentissimo archiepiscopo designatam.

11° Canonicos mere titulares, sive, ut aiunt, honorarios, designari prohibemus.

12° Tandem exacte observari præcipimus statuta capitularia, quæ in hac Synodo lecta et approbata sunt.

XII. De modo commendandi ad episcopatum.

Si ob præeminentiam qua pollent, ac officium quo in diœcesi funguntur, canonici toti clero vitæ honestate, pietate, doctrina, ac zelo præfulgere debeant, quanto magis ipsos convenit omni virtutum genere esse ornatos, quibus competit quodammodo ipsum regimen Ecclesiæ pastore viduatæ, et munus certe præclarum a S. Sede benignissime concessum, ipsi commendandi, quos ad onus episcopale digne promovendos in Domino censuerint. Pro quo tam insigni beneficio, clero ad nostras preces collato, nos in hac Synodo congregati Sanctissimo Domino Nostro Pio IX humillime ac devotissime gratias reddendas volumus, in epistola quæ ipsius concilii provincialis acta comitabitur.

1° Defuncto igitur episcopo, post justa funebria rite soluta, convenient canonici, præside præposito, ac omnia peragent, quæ a jure præscribuntur pro electione vicarii capitularis, quæ infra octo dies locum habere debet.

2° Infra mensem vero (vel, si agatur extra casum mortis episcopi de eligendo antistite, cum convocantur,) capitulariter dignitarius et canonici illius Ecclesiæ conveniant, sub præsidentia archiepiscopi, vel ipso impedito, aut si de archiepiscopatu vacante agatur, episcopi senioris, qui tamen nullam in actu partem habeat; ibique ad commendationem procedant, ad normam instructionis hac super re, a S. C. de Propaganda Fide, die 21 aprilis anni curr. emissæ, et actis hujus Synodi subjiciendæ (1).

3° Tunc, prout ibidem legitur, actus capitularis transmittendus est ad Archiepiscopum, vel ad Suffraganeum

(1) *Vide* Append., n° VII.

antiquiorem, ut cœtus Episcopalis, consiliis collatis circa tria nomina, alphabetico ordine conscripta, ad S. Congregationem referat, annexo suo de singulis commendatis judicio.

4° Si quis canonicus legitime impediatur, ne ad Capitulum accedat, in quo hujusmodi commendatio est facienda, licebit ei, per procuratorem, de gremio Capituli electum, tres schedas mittere, quæ nomina et pronomina commendandorum contineant.

5° Hanc vero commendandi facultatem ita benignæ concessioni S. Sedis acceptam referimus, ut nullatenus prætendi possit jus aliquod eligendi vel proponendi ; sed ipsi S. P. liberum erit, quoties expedire judicaverit, suo uti jure eligendi alterum præter commendatos.

XIII. *De regimine congregationum seu missionum.*

Restituta a Sanctissimo Domino Nostro hierarchia ecclesiastica, consentaneum omnino est ut regiminis forma ipsi conveniens, quantum locorum circumstantiæ sinant, restauretur. Quod quidem non omni ex parte fieri potest; neque enim parœcias circumscribere vel canonice instituere licet, tum ob locorum ubi existunt ecclesiæ inter se distantiam, tum quod multis in casibus, ecclesiarum loco, missionibus inserviant oratoria virorum laicorum ædibus annexa, nec non alias ob causas quas hic enumerare supervacaneum videtur. Quapropter archiepiscopi et episcopi supplicandum censuerunt Sanctissimo Domino Nostro, ut dignaretur concedere, ac sancire formam regiminis ab ipsis propositam, per quam et incommoda recensita evitarentur, et parochialis regiminis methodus paulatim introduceretur. Quibus nostris precibus Sanctissimus annuit; ut patet ex decreto a S. C. de P. F. die 21 Aprilis

anni curr. emisso : cujus tenor actis hujus Synodi adjicietur (1).

1° Hujus igitur vigore, donec a S Sede aliter provideatur, in singulis diœcesibus, auctoritate episcopi, de consilio tamen capituli, ecclesiæ nonnullæ seligantur, quæ magis aptæ videntur, ut ad instar parœciarum haberi possint.

2° Iis ordinario præficiatur sacerdos qui titulum habeat *Rectoris missionarii*, qui Ecclesiæ et animarum curam gerat, quemadmodum cæteri ecclesiis in Anglia præpositi ; sed permanenter institutus habeatur.

3° Episcopus, in diœcesana Synodo, seligat quinque probatissimos presbyteros, qui *commissionem investigationis* constituant, atque unus ex his commissioni ipsi, per episcopum, præficiatur.

4° *Rector missionarius* permanenter institutus definitive dejici non poterit, nisi tribus saltem ex memorata commissione ad causæ examen adhibitis, atque eorum consilio accepto.

De modo procedendi in hujusmodi investigatione providebitur per aliquod statutum, quod ab episcopis nonnullis in Synodo deputandis præparabitur, ac S. Congregationi pro approbatione submittetur (2).

5° Ad præcavendas quæstiones quæ insurgere possent, declaramus quod, non obstante rectoris missionarii deputatione, licebit episcopo, de consilio capituli, intra limites missionis cui præponitur, novas ecclesias condere, ac portionem districtus iisdem attribuere, si necessitas aut utilitas populi fidelis id requirat. Hujusmodi autem limites quantocius episcopi definiri curent.

In cæteris ecclesiis seu missionibus, simplices missio-

(1) *Vide* Append., n° VIII.
(2) *Vide* Append., n° IX, X.

narii, ad nutum episcopi amovibiles, curam animarum habebunt, intra limites unicuique missioni ab episcopo pro tempore assignatos; ubi vero contingit nullos tales limites ab episcopo designatos esse, volumus mediam distantiam, quantum fieri potest, inter ecclesias viciniores, pro limitibus inter ipsas missiones haberi.

6° Quod si duo vel plures sint sacerdotes in eadem missione, decernimus, unum tanquam primum designandum, qui gerat curam animarum et administrationem ecclesiæ, seu congregationis.

XIV. De vicariis generalibus, aliisque personis regimini ecclesiastico addictis.

1° Convenit ut in unaquaque diœcesi nominetur vicarius generalis, cui per scripta delegandæ erunt facultates, quæ episcopo visæ fuerint; quique, eo absente, vel impedito, negotiis ecclesiasticis possit providere, eique adjumentum in regenda Ecclesia præbere.

2° Præter vicarium generalem, poterit episcopus etiam alios *vicarios foraneos*, seu, prout in Anglia nuncupari solebant, et nunc vulgari sermone dicuntur *rural deans* (*decanos rurales*) nominare, cum delegatione scripta quarumdem, quas expedire judicaverit, facultatum, in certo quodam districtu exercendarum.

3° Vicarii foranei erit præsidere conventibus, vel collationibus de casibus moralibus seu liturgicis, in territorio sibi demandato, infirmis sacerdotibus curam impendere, bonorum ecclesiasticorum administrationi invigilare, curare ut sacra ædificia sarta tecta serventur, ac episcopo seu vicario generali quæ correctione egeant referre.

4° Expedit præterea, ut episcopus viros prudentes, sive de gremio capituli, sive de clero[1], eligat, ut ipsum in administratione temporali diœceseos adjuvent. Horum con-

silium frequenter adhibeat, ut legata pia optimo modo administrentur, ac tuto serventur; utque fidelium collectæ sapienter et proficue, ac sine partium studio distribui, et applicari valeant.

5° Singuli episcopi, etiam in Synodo diœcesana proxime habenda, designent pro suis diœcesibus examinatores synodales.

6° In eadem etiam, quinque spectatissimos presbyteros seligant, qui *Commissionem investigationis* constituant, de qua supra, cap. 13 actum est. Congruum etiam videtur ut horum duo e grémio capituli, reliqui tres de clero assumantur.

7° Unusquisque episcopus habeat suum archivistam, qui debeat custodire omnia instrumenta, et alia documenta ad diœcesim spectantia, et exempla habeat instrumentorum, ne ipsa originalia in alienas manus incidant; et registrum omnium instrumentorum diœceseos teneat.

XV. De sacramentis in genere.

Cum Dominus Noster Jesus Christus in sacramentis gratiæ copiam, in vitam æternam superefflueutem, ponere dignatus sit, nihil Ecclesiæ sacerdotibus magis cordi esse debet, quam ut fideles semper aquas in gaudio hauriant de hisce fontibus Salvatoris. Sed cum nihil sanctius, nihil augustius hujusmodi institutionibus, sollicite et enixe cavendum, ne quid negligentiæ vel irreverentiæ, in eisdem pertractandis, admittatur. Casta caste, sancta sancte, divina, quantum humana id sinat fragilitas, perfecto mentis totiusque animæ affectu peragenda. Nihil quod eorum administrationem spectat, sive ritus, sive verba, sive loci temporisque adjuncta parvi est faciendum; sed potius etiam minutissima quæque ab Ecclesia præscripta, magni ponderis sunt reputanda, ac summa diligentia ob-

servanda. Quamobrem, si propter locorum circumstantias difficile, aut ferme impossibile sit, sacramentorum administrationem eo, quo par est, splendore et exteriore cultu perficere, eo ipso magis studere debemus, ut interiori animæ devotione hujusmodi defectui suppleamus, ac fidelium recipientium, seu assistentium, mentes ad ardentiorem pietatem inflammemus. Propterea quæ sequuntur statuenda censemus:

1° Cum locus congruus sacramentorum administrationi sit ecclesia, curet sacerdos ut illuc veniant qui eadem suscipere desiderant; noscantque omnes certas horas, et locum singulis sacramentis destinatum; ut ita confusio evitetur. Non tamen recuset, quotiescunque petantur, præcipue si vel necessitas urgeat, vel periculum immineat quod non sint redituri petentes, si repellantur.

2° Ad reverentiam sacramentis conciliandam summopere præstat, ut sacerdos vestibus convenientibus indutus ea ministret; superpelliceo, scilicet, et stola; nisi necessitas aliter suadeat, vel loci aut temporis circumstantiæ non sinant.

3° Opportunam etiam ex ipsa sacramenti administratione occasionem arripiat, doctrinam Ecclesiæ de sacramentis, generatim sive in specie, plane et simpliciter circumstantibus explicandi. Non raro, de eorum fructibus et natura, populum sibi commissum fideliter instruat; utens maxime Catechismo Romano ad parochos, veluti fundamento quodam instructionis tradendæ.

4° Studeat etiam munditiem et nitorem in iis omnibus servare, quæ in sacramentorum administratione adhibenda sunt, ut inde fidelium reverentia magis augeatur.

5° Tandem rubricis adamussim inhæreat, easque accurate observet.

XVI. *De baptismo.*

Cum inter protestantes nullum sit dogma quod magis, hisce temporibus, corruptum evaserit, quam quod de parvulorum regeneratione per baptismum tractat, oportet ut eo magis sana et clara Ecclesiæ doctrina hac super re perspicue, et sæpe tradatur. Sed et ipsa tanti sacramenti administratio maximo decore perfici debet. Proinde sequentia præcipimus observari :

1° In unaquaque ecclesia, cui annexa est cura animarum, sit fons baptismalis nisi ad tempus dispensaverit episcopus, in loco conspicuo et conveniente positus ; in quo aqua baptismalis jugiter servetur. Sit decenter ornatus, clave obseratus, et, si locus sinat, cancellis inclusus. Commendamus igitur observantiam regularum quas circa modum custodiendi fontem baptismalem S. Carolus Borromæus tradidit (1). Monemus etiam, baptisma haud esse administrandum aqua non benedicta, vel benedicta pro alio usu sacro, excluso necessitatis casu, uti a Benedicto XIV explicatur constitutione *Inter omnigenas*, § 10. Insuper notandum quod, ubi parochi, seu rectores missionarii habentur, ad ipsos solemnis baptismi collatio spectat, idque ex eorum venia alii sacerdotes præstant.

2° Oleum catechumenorum et sanctum chrisma, necnon, si placet, sal, et alia ad baptismi administrationem requisita, in baptisterio, vel saltem in sacrario, seorsim, et cum omni reverentia, et summa cum munditie, asserventur. In novis ecclesiis ædificandis, præparetur locus in quo recondantur, in ipso baptisterio.

3° Liber item baptizatorum a sacerdote sedulo et caute in sacrario servetur, in quo baptizatorum necnon patrini ac matrinæ nomina ab ipso sacerdote, forma injuncta,

(1) In Appendice relatæ sunt, n° XI.

conscribantur; et uniformitas in iis conscribendis per totam provinciam obtineatur.

4° Baptismus in sola ecclesia debet administrari, nisi in casibus in Rituali exceptis; et quidem, secluso casu periculi, vel gravis incommodi, non sine episcopi permissu. Excipiuntur baptismata quæ, in stationibus a principali ecclesia seu sacello remotis administrantur, quando eas sacerdos, statutis quibusdam temporibus, vel vocatus, invisit.

5° Non admittantur patrini vel matrinæ qui non sint catholici, vel qui a jure excluduntur: nimirum, impuberes, excommunicati majori excommunicatione, nondum confirmati, qui paschalis communionis præceptum non adimplent: demum ecclesiastici. Curet sacerdos ut, propter periculum fidei infantium facile obventurum post mortem parentum, ambo, quoties fieri possit, adhibeantur.

6° Baptizare potest sacerdos infantes parentibus acatholicis natos, dummodo consensus habeatur eos in vera religione esse educandos, et patrinum, seu matrinam, catholicam habeant.

7° Cum magis invaluerint causæ quæ animos vicariorum apostolicorum, ineunte hoc sæculo, impulerunt, ut decernerent, omnes post annum 1773 natos, et inter protestantes baptizatos, conversos ad fidem, esse baptizandos sub conditione, hanc regulam absolute innovamus, præcipientes, omnes a protestantismo conversos esse baptizandos conditionate, nisi ex indubiis probationibus certissime constet in ipsorum baptismo omnia rite fuisse peracta, quoad materiæ et formæ applicationem.

8° Hujusmodi baptismus non fiat publice sed omnino privatim, cum aqua lustrali et absque cæremoniis. Confessio etiam sacramentalis semper in tali casu est exigenda.

9° Quum mulieres catholicæ a chirurgis et obstetricibus

acatholicis sæpissime tractentur, quibus de baptizando parvulos in periculo constitutos nequidem levis est cura, instruendi sunt sedulo fideles utriusque sexus de modo baptizandi in casu, ut aiunt, necessitatis; ut infans nullus discedere permittatur absque hoc salutari regenerationis balneo. Quod si convaluerit, ad ecclesiam feratur, ut suppleantur cæremoniæ. Sed sacerdos bene inquirat de modo quo baptismus ipse uferit collatus, et ad tutiorem inclinet partem, in ferendo judicio; et sub conditione, si visum fuerit, non dubitet baptizare.

10° Moneantur etiam frequenter ut parvulorum baptismum parentes non differant, sed ut eos, vix mundo natos, ad æternam vitam renasci procurent.

XVII. De confirmatione.

Cum hisce regionibus catholici, et præsertim rudes et pauperes, sæpissime conatibus exponantur qui ad catholicam fidem labefactandam quotidie fiunt, summa diligentia adhibenda est, ut sacramento confirmationi corroborentur ad resistendum hujusmodi tentationibus; ut firmi et stabiles in fide et bonis operibus perseverent.

1° Quo vero copiosius S. Spiritus gratiam, in hoc sacramento elargitam, accipere valeant, ante confirmationem, omnes tam pueri quam adulti, bene de ejus natura et fructibus instruantur; et nullus admittatur quin in doctrina Christiana sufficienter sit instructus. Hortamur sacerdotes ut, juxta laudabilem consuetudinem, utantur ea occasione, ad confirmandos in catechismi scientia plene instituendos.

2° Cum sæpe etiam fiat ut pueri in ipsa tenera ætate a scholis ad opificia mittantur, neque postea facile ad instructionem revocari possint, præstat illos mature confir-

mari, modo tamen sufficientem habeant ætatem, ad debitam præparationem faciendam.

3° Conversi pariter ad fidem excitentur, ne hanc gratiam negligant, neve ultra quam necessitas poscat, ad remotum tempus remittant.

4° Teneatur in unaquaque ecclesia registrum confirmatorum, inserto nomine patrini seu matrinæ; et elenchus confirmatorum episcopo tradatur.

5° Patrinus vel matrina, pro diversitate sexus, unicuique ex confirmandis assistat, servatis tamen conditionibus supra pro baptismo expressis. (Dec. XVI, n° 5.)

XVIII. De sanctissimo Eucharistiæ sacramento.

Inter tot amoris pignora nobis tradita a Divino humani generis Salvatore, cum nullum sanctius, nullum præclarius illo inveniatur quo corpus suum sacratissimum in cibum, et pretiosissimum suum sanguinem in potum nobis dedit, ita nec ullum fuit, in quod adeo infrænate insævierit ejusdem humani generis infensissimus hostis. Hinc adversus divinissimum S. Eucharistiæ sacramentum vix est verbis promere quam nefarie et quam impie in nostris regionibus actum scriptumque sit. Nullus licentiæ modus impositus, quin dicteriis, conviciis, et blasphemiis, ut sacrilegam profanationem taceamus, impetitum fuerit, et etiamnum impetatur. Sed quo insanior incredulorum rabies, quo gravior divinæ bonitatis injuria, eo debet esse vivacior credentium fides, et grati animi sensus; eo insignior cultus ac religionis affectus. Nihil ergo hæc Synodus antiquius habet, quam pietatem et devotionem erga Dominum Nostrum in S. Eucharistia fovere, et ubique omnimodo promovere : ut sacerdotum corda, spiritus pinguedine repleta, eant de virtute in virtutem, ac Ecclesiæ filii veluti novellæ olivarum in circuitu Dominicæ mensæ quo-

tidie assistentes, cœlestis panis dulcedine recreentur, ac in fortitudine cibi illius ambulent usque ad montem Dei.

1° Quæcunque igitur ad divinissimum hoc sacramentum, et ad Sacrificium incruentum referuntur, altaria, vasa sacra, sacraque supellex, si non splendida et pretiosa, saltem nitida, munda et decentia sunto. Nihil lacerum, nihil squalidum, nihil vilioris quam decet pretii, in re sacra facienda sacerdos admittat. Calix et pyxis, si fieri potest, cuppam saltem habeant argenteam, intus inauratam; quod de patena pariter dicendum. Paramenta sacra ex holoserico, reliquæ vestes et tobaleæ altaris ex solo lino conficiantur. Ut vero uniformitas hisce in rebus obtineat, adlaborandum est ut forma paramentorum sacrorum usui Ecclesiæ Romanæ accommodetur.

2° Optandum quidem esset missam quotidie ab omnibus sacerdotibus celebrari; sed saltem frequenter ab altari sumant Christum, qui eorum in gratia renovet juventutem: et indicent fidelibus dies et horas quibus missa in ecclesia per hebdomadam celebrabitur.

3° Et quidem Dominicis et festivis diebus, quo potest fieri, solemniori modo celebretur. Serventur autem accurate rubricæ; præsertim in missa sine ministris sacris cantanda. Non enim licet hujusmodi usum pro lubitu immutare, sed omnia secundum ordinem fiant, et uniformi modo.

4° Benedictio sanctissimi Sacramenti dari non potest sine episcopi licentia. Multo minus processiones, præter eas quæ a rubricis præscribuntur, vel expositio solemnis sanctissimi Sacramenti haberi possunt nisi cum ejusdem permissu (1). In expositione et benedictione exacte servetur

(1) Scilicet quæ fit per ostensorium. Nam minus solemnis quæ fit per pyxidem non requirit ejusmodi permissum; prout constat ex Epist. Bened. XIV ad episcopum Wormiens., 17 Aprilis 1746, nec non ex alia ad card. Urbis vicarium, 27 Julii 1755.

ritus jam ab episcopis approbatus, et typis impressus, utpote qui Ritui Romæ adhibito est conformis, et in Synodo Thurlesiana a S. Sede approbata, fuit pro Hibernia præscriptus.

5° Ante S. Eucharistiam in tabernaculo repositam lampas diu noctuque luceat. Pyxis velo serico albo, vel aureo cooperiatur.

6° Si vero ob periculum sacrilegii S. Sacramentum in altari vel etiam in ecclesia tuto servari non possit, præparandus est locus decens et semotus, ab episcopo approbandus; in quo conservetur, cum lampade semper accensa, ut in Decreto 5.

7° Sanctissimum Sacramentum custodiri non debet, nisi in iis oratoriis quæ missioni inserviunt, et veluti publica proinde reputantur. Sed etiam hoc in casu, clavis tabernaculi non debet æditu vel alii personæ custodienda tradi : sed solus sacerdos penes se eam teneat, et conscientiam suam oneratam sentiat, de sacris hostiis frequenter renovandis (1).

8° Fideles ad frequentem communionem exhortandi sunt et excitandi; ac opportune admonendi de communionis necessitate ad sacras indulgentias lucrandas, non solum statutis quibusdam anni temporibus, sed, quantum fieri potest, sæpissime; modo congruam tantæ gratiæ vitam degant, ac se devota præparatione disponant.

9° Ad hanc devotionem magis magisque fovendam, vehementer optandum est, ut ecclesiæ aditus vel continuo diu, vel si ruri sit, per aliquot horarum spatium, fidelibus pateat; et doceantur omnes amantissimum Salvatorem in SS. Eucharistia latentem invisere, adorare, ac fer-

(1) Vide *Decretum* hac super re in Append., n° XII.

vidis precibus supplicare, animamque simul communione spirituali refocillare.

10° Utque pietas fidelis pópuli augeatur, videtur summopere expedire ut oratio Quadraginta horarum per totam Angliam statuatur, ita ut nullum sit temporis punctum, in quo Domino Nostro, in hoc Sacramento graviter offenso, expiatio aliqua non offeratur, precesque pro Ecclesiæ pace ac animarum salute fundantur.

11° Ad promovendam pariter devotionem erga hoc divinum Sacramentum, convenit ut, ubi fieri potest, fundetur Sodalitas Sanctissimi Sacramenti, cujus socii cultui altaris, processionibus, aliisque ritibus providebunt. Hæc sodalitas, una cum confraternitate Doctrinæ christianæ, ante omnes alias in congregatione erigi debet. (*Conc. prov. Mediol. I.*)

12° Quamvis, ob locorum circumstantias, non liceat, absque sacrilegii et scandali periculo, Sanctissimum Viaticum ægrotis publice et solemniter deferre, et ideo a S. Sede nobis permissum jam sit sine lumine ac occulte illud portare, nunquam tamen non advertere sacerdos debet, se Deum absconditum sibi adhærentem habere, et secum ad suorum solatium ferre. Reverenter igitur, imo devote, et veluti in contemplatione defixus, Sanctissimum Sacramentum in sacculo decenter vel pretiose ornato, ad collum appenso, ad ægroti domum deferat. Et cum sæpe miserrimæ sint pauperum nostrorum habitationes, ita ut vix decore administrari in iis possit S. Viaticum, magnopere laudandum usum declaramus, et omnibus commendatum volumus, deferendi secum, vel præmittendi, capsulam omnibus requisitis instructam, ad decentem sancti sacramenti administrationem. Quamprimum fieri possit, pyxis post communionem infirmorum ad ecclesiam deferatur, et usque ad purificationem in Tabernaculo reponatur.

13° Hostiæ consecratæ, sive pro communione fidelium, sive pro benedictione Sanctissimi Sacramenti, frequenter renovari debent. Pyxis etiam purificari debet, ita ut fragmenta minutiora in ea non congerantur, cum periculo etiam irreverentiæ in administrando (1).

14° Similiter, « linteamina, corporalia, pallæ, et alia altaris indumenta, integra sint et mundissima, et sæpe abluantur per personas a canonibus deputatas » (scilicet quoad corporalia et pallas, per ipsum sacerdotem, ubi subdiaconus non adest), « ad reverentiam et præsentiam Salvatoris Nostri et totius Curiæ cœlestis, quam huic Sacramento conficiendo, et confecto non dubium est interesse (2). »

15° Item ab omni alia re vacuum debet esse Tabernaculum ; « quamobrem nec vasa olei S. nec capsula reliquiarum, neque calix, neque purificatorium, ibi servari debent : ut omnino sacra Eucharistia cum suo vase in eo duntaxat conservetur ; aliud præterea nihil. » (*Concil. Mediol.* IV, p. II.)

16° Ut omne dubium de materia sacramenti amoveatur, non cuilibet permittendum ut hostias consecrandas conficiat, sed personis fiducia dignis, et, si placet, monialibus hoc munus concredatur. Similiter vinum ad sacrificium, non a cauponibus, nec a quolibet œnopola est comparandum, cum notorium sit sincerum vinum ab hujusmodi hominibus sæpe non vendi ; sed omnis diligentia est adhibenda, curantibus etiam episcopis, ut vinum de genimine vitis presbyteris ubique præsto sit.

17° Cum multis in locis impossibile sit, ob inopiam sacerdotum, omnium fidelium confessiones inter terminum

(1) « Nec ultra septem dies conserventur Hostiæ consecratæ ; sed qualibet septimana renoventur. » (*Constit. prov. conc. Oxon.*, an. 1222, *De Euchar.*)

(2) *Ibid.*

temporis Paschalis excipere, a Summo Pontifice suppliciter petendum videtur, ut extensionem dicti temporis pro tota Anglia concedat, a Fer. IV Cinerum usque ad Dominicam in albis inclusive (1).

18° Nullus sacerdos, sub pœnis in jure latis, bis in die missam celebrare præsumat (præterquam in S. Nativitatis festo), nisi ab episcopo, vel ejus vicario, facultatem ex delegatione Apostolica concedi permissam in scriptis obtinuerit.

19° Similiter rubricæ Missalis Romani et Ritualis parvi S. M. Benedicti XIII (2) stricte serventur, quantum servari possint, de tribus ultimis diebus majoris Hebdomadæ; ita ut unica celebretur in unaquaque ecclesia Missa in Feria V et Sabbato. Neque in hoc celebretur Missa, nisi cum toto officio (excepta sola Fontis baptismalis benedictione, ubi in ecclesia Fons non existat;) neque ulla pars pro lubitu omittatur.

(1) Sanctissimus benignissime annuit. Vide *Rescriptum* in Append., n° XIII.

(2) « Beatissime Pater. Vicarii Apostolici Angl. ad pedes Sanctitatis tuæ provoluti humillime supplicant, ut benigne dignetur, attenta inopia sacerdotum aliisque locorum adjunctis perpensis, indulgere ut in iis diebus in quibus, juxta Rubricas, missa solemnis duntaxat esset celebranda, possit recitari missa, etiam privata, dummodo ea sit parochialis et principalis, et serventur quantum servari possint ea quæ in Rituali parvo Benedicti XIII sanctæ memoriæ præscripta inveniuntur. Quare, etc. Ex Audientia Sanctissimi habita die 7 Martii 1847. Sanctissimus Dominus Noster Pius, divina Providentia PP. IX, referente me infrascripto S. C. de Propaganda Fide secretario, perpensis expositis, benigne annuit pro gratia, in omnibus, juxta preces. Contrariis quibuscunque non obstantibus. »

« Datum Romæ, ex Ædib. dic. Sac. Congreg. die et anno quibus supra.

« Gratis sine ulla omnino solutione quocumque titulo.

« Joannes, arch. Thessalonicensis, *secretarius.* »

Loco ✠ sigilli.

20° Tandem meminerint sacerdotes, infinitum hujus sacramenti et sacrificii pretium in præsentia Domini Nostri Jesu Christi consistere, non in exteriori cultus apparatu; ideoque satius esse simpliciter Missam lectam fidelibus præbere, quam ultra vires solemniorem tentare ritum, cæremoniis sæpe fœde deturpatis, ac musicali inepto concentu devotionen potius pellente quam excitante. Cantus igitur, præcipue in Missa et Benedictione Sanctissimi Sacramenti, sit gravis et devotus, ut audientes fideles modo cum Augustino ad lacrymas moveantur, modo, cum choris Angelorum, laudes Deo et Agno cum ingenti concinant lætitia. Pueri etiam musicen in scholis edoceantur, ut feminarum, maxime pretio conductarum, in choro concentus, ab Ecclesiis excludantur. Sicque paulatim erit (quod maxime optamus) totum fidelium cœtum unanimi vocis et cordis consensu psallentem audire.

Non ita protrahatur cantus, ut Missæ cursus, nisi ubi Rubricæ sinunt, interrumpatur.

XIX. De sacramento pœnitentiæ.

Cum hoc sacramentum secunda recte dicatur post naufragium tabula, cumque omnes peccaverimus ac gloria Dei egeamus (*Rom.* III, 23), ab ipsa tenera ætate omnibus inculcanda est tam salutaris medicinæ efficacia, ejusque usus sedulo exercitandus. Exhortandi etiam sunt fideles, ut non modo semel in anno, vel raro, sed sæpe ad hoc lavacrum animæ recurrant; imo ut quoties peccati sordes contraxerint, toties munditiem exquirant : quoties ægritudinem sentiant, properent ad medelam. De administratione igitur hujusce sacramenti quæ sequuntur observanda decernimus.

1° In omni ecclesia erigendas præcipimus, si jam non

existant, sedes confessionales, pro numero sacerdotum. Si locus non sinat, episcopi judicio res est deferenda. Mulierum confessiones nullibi nisi in confessionali sunt excipiendæ, nisi infirmitas vel surditas aliter suadeat. Sed etiam tunc mulieres in loco patente, ubi facile ab aliis possunt videri, audiantur.

2° In confessionali sedeat sacerdos, superpelliceo et stola violacea indutus.

3° Pueri doli capaces, ad confessionem non solum admittendi sed attrahendi sunt; eisque rite dispositis absolutio danda. Quare non probandus usus absolutionem differendi, donec ad primam communionem admittantur. Sed e contra, summa diligentia etiam rudiores et crassioris indolis pueri sunt disponendi ad hoc sacramentum.

4° Medicinalis hujus Sacramenti ratio poscit ut quantocius post lethale peccati vulnus recipiatur. Propterea non absque causa justa, ad aliud tempus sine absolutione remandandi qui peccata contrite confitentur. Præsertim vero conversorum ad fidem confessiones generales non sunt ad diuturnum tempus protrahendæ; sed si satis instructi inveniantur, et sincero cordis dolore tacti veniam petant, eam misericorditer ipsis impertiatur Dei clementissimi minister. Quod si de rudioribus conversis agatur, ipsos bene instrui curet, antequam ad Sacramenta admittat.

5° Sed etiam catholicos quos ignorantes deprehenderit vel suspicatus fuerit, diligenter de mysteriis fidei interroget, et non nisi satis instructos ulterius procedere sinat. Præterea hujusmodi homines, et pueros præsertim, aptis interrogationibus adjuvare studeat, ut confessionis integritatem et claritatem reddat certiorem.

6° Fidelibus liberum est etiam in Paschate apud quem-

libet presbyterum ex approbatis peccata confiteri, neque unquam rejiciendi sunt ab illo quem maluerint sacerdote, hoc prætextu quod ad aliam pertineant congregationem. Nec sacerdos qui animarum curam gerit obicem ponat, vel deterrere præsumat, si quis ad alium convolet sacerdotem; sed potius gaudeat de salute ovis, quamvis ab alterius pastoris ab exitio ereptæ manu.

7° Caveant sacerdotes ne retributionem aliquam propter confessionem a pœnitentibus accipiant.

8° Sint in unaquaque ecclesia dies et horæ pro confessionibus excipiendis designatæ, et accurate observentur.

XX. De sacramento extremæ unctionis.

Magno pretio habenda est hujus sacramenti institutio, quo, in extremo cum salutis hoste certamine, ad victoriam uncti, roboramur.

1° Quamobrem caveat sacerdos, ne quis fidelium sibi commissorum vel propria incuria, vel ex defectu suæ pastoralis vigilantiæ, absque hac salutari medicina tam corporis quam animæ e vita discedat.

2° Hortetur igitur fideles ut non ad extremum vitæ punctum, cum jam sensus deficere cœperint, hujus saluberrimi sacramenti receptionem remittant, sed ut potius, ingravescente morbo, statim ac fuerint in periculo constituti, vocent presbyteros ecclesiæ, qui eos oleo ungant, sicque pro extremo agone vires præbeant et tutamen.

3° Ideoque ægroti familiares studiose moneat, ac frequenter fidelibus, dum bene valent, insinuet, quod, si medici acatholici ope utantur, insistant, ac frequentibus interrogationibus urgeant, ut statim ac morbus periculi speciem inducat, ipsos admoneat, ne, superveniente repentino aliquo casu, anima hujus sacramenti beneficio privetur.

4° Ad custodiam olei infirmorum habeat locum decentem,

clave obseratum, si fieri potest in ecclesia, vel in sacrario : aut etiam, juxta præscriptum in Concilio prov. Mediolanensi IV, « in ipsa domo, loco docenti ac tuto. »

In novis ecclesiis ædificandis, paretur fenestella prope altare majus, cui inscribatur *Oleum infirmorum*, cum suo ostiolo clave munito.

5° Sacerdos ad moribundum vocatus, si is « vel morbi vi, vel repentino aliquo casu jam sensum omnem amiserit, ut nihil plane intelligat », hoc extremæ unctionis sacramentum ministrare debet « si modo adhuc vivat, et, dum usum rationis haberet, pii animi significationem dederit, ut inde judicari possit, eum hoc sacramentum petiturum, si adhuc integræ mentis esset (1). »

XXI. De sacramento ordinis.

Pastoralis sollicitudinis præcipua pars est, ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei, rectos, fideles, omni virtutum genere præstantes efformare, et in ecclesia constituere.

De clericorum igitur promotione et ordinatione, quæ sequuntur sedulo observari præcipimus.

1° Episcopi ordinationes teneant, quantum fieri potest, temporibus a jure statutis, vel in ecclesiis suis cathedralibus, vel in ecclesiis seu sacellis seminariorum. Fiant autem maxima cum solemnitate, adhibitis omnibus ritibus qui in Pontificali Romano præscribuntur.

2° Cum vero inter ordinandos sæpe inveniantur, qui ab hæresi conversi, vel parentibus conversis nati, aut etiam alias ob causas irregularitatem contraxerint, hac de re diligenter inquirat episcopus, ut si quis forte ex promovendis tali macula reperiatur notatus, ante ordinationem ab ea liberetur. Supplicandum vero videtur esse Sanctissimo

(1) *Concil. Mediolan. prov.* III.

Domino Nostro, ut in seminariis pluribus episcopis communibus, ordinans habeat facultatem absolvendi ab irregularitate, etiam non subditos, de consensu suorum ordinariorum. Et quidem cum dubium exortum fuisset utrum facultas extraordinaria ordinandi extra tempora, in favorem omnium alumnorum ejusmodi seminariorum posset exerceri, S. Congregatio de Propag. fide decretum emisit, die 21 aprilis proxime elapsi datum, a Sanctissimo approbatum, quo conceditur facultas episcopis, in quorum diœcesibus talia collegia sita sunt, ordinandi extra tempora alumnos sibi non subditos, prævio tamen consensu respectivi ordinarii (1).

3° Ordinandi per examinatores de ordine suscipiendo districte examinentur : ad primam tonsuram et minores ordines promovendi, de litteratura; ad subdiaconatum, in uno saltem tractatu S. theologiæ; ad diaconatum in duobus; ad presbyteratum autem provehendi, in tribus tractatibus ad minus, vel si placet in tota theologia dogmatica examinentur. Præmittantur etiam, si fieri potest, proclamationes ordinandorum.

4° Serventur, quantum fieri potest, interstitia, ut unusquisque, antequam ad altiorem gradum ascendat, ordinem jam susceptum exercendi opportunitatem frequenter habeat, sicque rubricas mature discat.

5° Ut aliquis modus statuatur quo clericus, titulo patrimonii ad subdiaconatum promotus, decentem sustentationem habeat, Patres censent neminem ordinari debere nisi habeat legaliter certum redditum quadraginta ad minus librarum sterlinarum. In quo rite constituendo præ oculis habeatur, quantum licet, Instit. xxvi, Bened. XIV, et regula in ea tradita.

(1) Vide *Decreta* in Append., n°s XIV et XV. De ordinatione vero titulo Missionis, *vid. ibid.*, n°s XVI et XVII.

6° Sciant autem ii, qui titulo sui patrimonii promoventur, sibi non esse liberum a propria diœcesi discedere, nisi de episcopi consensu, cui reverentiam et obedientiam in ipsa ordinatione promiserunt. « Neque enim, » inquit Ben. XIV. (Const. xxv, *Ex quo dilectus*), « nos pro mera inanique formula habendam esse putamus solemnem illam obedientiæ et reverentiæ sponsionem..... quinimo libenter agnoscimus presbyterum hujus promissionis vigore, ea lege inter alias adstrictum teneri, ut a servitio Ecclesiæ, cui in ordinatione addictus fuerit, discedere nequeat absque licentia episcopi »

XXII. De sacramento matrimonii.

Vix aliud est Ecclesiæ sacramentum, circa cujus administrationem tam graves insurgere possint difficultates, in regione præsertim ubi leges civiles matrimonia in facie Ecclesiæ contracta non admittunt, et ubi cum acatholicis fideles permixti vivunt. Summa igitur cum prudentia agendum est a sacerdotibus curam animarum habentibus, in iis quæ hujus Sacramenti administrationem respiciunt.

1° Moneant frequenter sibi subditos de ejus sanctitate, utpote a Domino Nostro Jesu Christo instituti, et primo ipsius miraculo cohonestati. Faciant ut abhorreant a nuptiis alias quam ritu catholico initis ; acriterque eos reprehendant qui in templo protestantico matrimonium contrahunt.

2° Servanda lex faciendi publicationes matrimoniorum in Ecclesia. Modus vero et tempus eas introducendi relinquenda videntur prudentiæ singulorum episcoporum, pro diversis locorum circumstantiis rem diverse tractantium.

3° Eos qui matrimonium sunt contracturi adhortetur sacerdos, et omnino nihil intentatum relinquat, ut inducat

ad præviam peccatorum suorum confessionem, et dignam S. Eucharistiæ perceptionem.

4° Non celebretur matrimonium in ecclesiis quæ non habent sibi annexum districtum aliquem, cum cura animarum in eo degentium.

5° Liber matrimoniorum accurate teneatur in omni ecclesia in quibus celebrantur.

6° Sacerdos matrimonium mixtum non celebret, sine prævia promissione obtenta tam a parte catholica quam a parte acatholica, de educanda prole utriusque sexus in religione catholica, nec non a parte acatholica de permittendo libero exercitio religionis parti catholicæ; a parte vero catholica, de conversione compartis acatholicæ curanda.

7° Cum sæpe fiat ut exteri in Angliam veniant ad ineundum matrimonium, caveant summopere presbyteri, ne concurrant matrimonio in fraudem legis contrahendo. Propterea, in omni hujusmodi casu, recurrant ad episcopum : præ oculis habita pro hoc casu, nec non pro matrimoniis vagorum, instructione S. Officii, die 21 Aug. 1670 edita.

8° Cum occurrerit casus impedimenti matrimonialis, mittat sacerdos ad episcopum supplicem libellum, in quo casum exponat, ita ut gradus, vel alia causa in qua petitur dispensatio, accurate describatur; simulque rationes pandat ob quas concedendam censeat. Quod si episcopo visum fuerit dispensationem largiri, vel propriis facultatibus utens, vel post Sanctæ Sedis petitam et obtentam veniam (si facultatum quibus pollet limites excedat casus), ipse, per se aut per vicarium, dispensationem per scripta, cum omnibus clausulis a jure requisitis, sacerdoti supplicanti tradi curabit, cum annexa scheda attestante executionem dispensationis. Quam quidem sacerdos, a se subscriptam,

reddet episcopo, in archivo servandam, in testimonium legitimi matrimonii.

9° Dispensationes igitur matrimoniales nunquam viva voce, vel per simplicem epistolam, concedantur, sed per formulam accurate concinnatam.

XXIII. De præceptis Ecclesiæ.

1° Optandum quidem esset ut festorum observantia accurata inter nos vigeret; sed cum difficile sit a servilibus operibus abstinere, iis maxime qui ab heris protestantibus dependent, enixe adlaborandum, ut fideles iis diebus, si infra hebdomadam cadunt, saltem Missæ assistant. Ac propterea debent missionarii, si fieri potest, ad satisfaciendum eorum devotioni, saltem unam Missam diluculo celebrandam curare. Ipsos autem moneant, ut non propria auctoritate, sed de licentia sacerdotis, negotiis et operibus in iis diebus incumbant.

2° Ad augendam populi devotionem erga sanctos patronos diœcesium et ecclesiarum, supplicandum erit Summo Pontifici ut benigne concedat ut liceat horum dies festos in Dominicam proxime sequentem, ni rubricæ id vetent, transferre (1).

3° Jejunii leges diligenter exponant presbyteri, præcipue initio quadragesimæ; promiscuitatem ciborum prohibeant, et sanctam severitatem charitate temperatam, in exercenda commissa potestate dispensandi, exhibeant.

4° Cum obligatio decimas solvendi inter nos non existat, moneantur fideles, non idcirco se eximi ab obligatione providendi divino cultui, ac honestæ sacrorum ministrorum sustentationi.

(1) Sanctitas sua benignissime annuit. V. *Rescript.* in Append., n° XVIII. Nec non Indulgentias aliasque gratias pro Angliæ et Hiberniæ SS. Patronis concessit. *Ib.*, n° XIX, XX.

5° Fideles qui, ob devotionem vel aliam quamcunque causam, non frequentant ecclesiam quasi parochialem, seu missionariam, cui assignatur eorum domicilium, non ideo se liberatos credant ab officio ipsam adjuvandi, et ejus pastores sustentandi. Quinetiam de pauperum inedia sublevanda, et de parvulorum educatione, æque solliciti esse debent ac ii qui propriam adeunt ecclesiam. Ideoque eleemosynis juxta vires suos legitimos pastores ad hoc officium communiant, quorum est ut sustineant pondus diei et æstus in vinea Domini colenda.

XXIV. De vita et honestate clericorum.

Recte a Domino ii sal terræ nuncupantur, quorum ministerio aliorum sunt animæ a vitiorum putredine conservandæ, quique, si ipsi infatuati fuerint, vix ad meliorem frugem poterunt renovari; sed simul, cum commisso sibi grege, in pejus ruent, *eritque sicut populus sic sacerdos.* (*Isa.* XXIV, 2; *Osee.* IV, 9.) Quod si ita luceat pastoris lux coram hominibus, ut glorificent Patrem ejus qui in cœlis est, et sacerdos in omnibus seipsum præbeat *exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate* (*Tit.*, II, 7), ut is qui ex adverso est vereatur, nihil malum habens dicere de nobis, tunc quidem ædificabit domum Dei vivis et electis lapidibus, et crescente Ecclesiæ sobole, et credentium multitudine, dilatabit locum tentorii sui, et pelles tabernaculorum extendet. (*Isa.* LIV, 2.) Maxima igitur sollicitudine omnes qui, in excolenda Domini vinea, nobis collaborant, hortamur, ut, nascente jam novo rerum ecclesiasticarum ordine, renoventur spiritu mentis suæ, resuscitantes gratiam Dei quæ est in ipsis, per impositionem manuum nostrarum. (*Eph.* IV, 23.) Quæ ergo sequuntur accurate observanda decernimus.

1° Abstineant sacerdotes a spectaculis viro ecclesiastico

indignis, a venatione clamorosa quæ equo et canibus fit, a publicis choreis, ab illicitis ludis, et a comessationibus quæ usque ad intempestam noctem protrahuntur (*Trid.* sess. xxiv, *De Reform.*, *Conc. Prov. Mediol.* I.)

2° Prohibemus districte, ne ecclesiastici sacris ordinibus initiati, scenicis spectaculis in publicis theatris intersint, imponentes transgressoribus pœnam suspensionis ipso facto incurrendam, hactenus ubique in Anglia vigentem, cum reservatione respectivo Ordinario.

3° In domibus sacerdotum simplex splendeat munditics : neque in supellectile neve in ornatu, aliquid luxui vel mundanis affectibus inserviens deprehendatur. Imagines ludicras et insulsas, aliasve sacerdoti non convenientes, præ oculis ne habeant; sed sit in unoquoque cubiculo imago Domini crucifixi vel Sanctissimæ Dei Genitricis, sanctorumve effigies, vel tabulæ vitam Salvatoris, vel sacram historiam illustrantes.

4° Famulæ quæ ipsis serviunt sint provectioris ætatis, modestia, prudentia, vitæque illibatæ experimento probatæ; ut canonum sanctiones serventur.

5° Ecclesiasticorum virorum vestes tales esse debent, quæ et a laicis eos omnino discernant, et tamen cum ministris heterodoxis non confundant. Sint ergo nigri vel subnigri coloris; neque sub itineris prætextu ad ignominiam sæcularis habitus, a quo erepti fuerunt, clerici revertantur. Formam illam commendamus, quæ, paucis ab hinc annis, a clero sæculari adhiberi cœpit. Domi vero, habitum talarem, vel, si magis placet, eum qui *zimarra* appellatur, cum bireto, induere eos maxime decet.

6° Sed cum peculiare insigne cleri catholici per totum fere orbem sit collare quod Romanum vulgo dicitur, cumque jam inter nos etiam a protestantibus pro tali dignoscatur, quin contumeliam aut injuriam provocet, volumus ut

ab omnibus sacerdotibus sacrum ministerium exercentibus feratur; nisi forsan ad tempus arbitrio episcoporum, attento rerum statu, aliter statuatur. Et pro augendo cultus divini decore, nec non pro majori in sacris officiis uniformitate, præcipimus, ut sacerdotes sæculares, et regulares qui proprium ordinis habitum non gerunt, quotiescunque publice Missam celebrant, verbum Dei prædicant, vel aliter vestibus sacris induti, officia in ecclesia peragunt, vel iis assistunt, eodem collari induti conspiciantur, ita ut camisia circa collum nullatenus appareat.

7° Cum devotionis fervor facile refrigescat, et de mundano pulvere, ut ait S. Leo, oporteat etiam religiosa corda sordescere, singuli sacerdotes teneantur, quoque saltem biennio, exercitia spiritualia, quæ episcopus providebit, adire.

8° Collationes de casibus moralibus, sive aliis de materiis theologicis, et liturgicis, in omnibus diœcesibus, certis statutis temporibus, omnino volumus adhiberi. Pro locorum vero diversitate definient episcopi, utrum totius diœceseos clero unus debeat esse penes episcopum conventus; vel plures, sub præsidentia vicariorum foraneorum, in singulis scilicet vicariatibus, sint habendi. Ad suam collationem tenentur convenire, respondere parati, omnes sacerdotes sæculares, et regulares, salvis eorum juribus, qui curam habent animarum. (*Benedicti XIV. Instit.*) Tenentur etiam conventus ad episcopum suas casuum resolutiones, vel conclusiones examinandas, et corrigendas, mittere. Cæterum, de methodo has collationes tenendi, nec non de materiis tractandis, singuli episcopi in suis diœcesibus providebunt.

9° Cum *nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus* (*II Tim.* II, 4), volumus ut, juxta præscripta a jure, nullus sacerdos negotiationem exerceat; vel etiam sese

rebus immisceat quæ negotiationem sapiant, vel solius lucri causa peraguntur. (Conc. Prov. Mediol. I. *Constit. prov. conc. Oxon.*, c. *Ne clerici.*) Similiter non assumat vel accipiat munus tutoris vel administratoris bonorum sæcularium, sine episcopi licentia.

10° Sacerdotes, jam ad munera ecclesiastica admissi, non ideo studiis, præcipue sacris, valedicant: sed cum ex ore sacerdotis scientiam populi requirere debeant (*Mal.* II, 7), sint assidui in lectione S. Scripturæ, et theologiæ tam dogmaticæ quam moralis, et asceticæ. Ita fiet, ut, gregem instruentes, non inanibus verbis hominum tantum pulsabunt aures, non contra inimicos dimicabunt, velut aerem verberantes, sed et illos fructuose vero vitæ pane nutrient, et hos solida argumentatione profligabunt. Evitent pariter librorum de rebus ineptis et mundanis tractantium lecturam noxiam, quippe qui et tempus et animum inutiliter consumunt, et facile tentationibus aditum præstant.

11° Expedit ut facultates, aliis quam rectoribus missionariis concessæ, limitentur quoad tempus; ita ut in principio ad annum, et sic gradatim ad longius temporis spatium, tradantur. Meminerint vero sacerdotes episcopis jus competere, usumque alibi vigere, a Benedict. XIV (*Instit.*) magnopere commendatum, ante renovationem facultatum ipsos sacerdotes, præsertim juniores, iterum ad examen revocandi. Ita quidem fiet, ut, in sacris lectionibus ac verbi Dei studio perseverantes, assistricem cœlestibus sedibus sapientiam, quasi matrem honorificatam, sibi occurrentem in sacro ministerio inveniant. (*Eccli.* XV, 2.)

12° Sed cum in manu Dei simus *et nos et sermones nostri, et omnis sapientia, et operum scientia et disciplina* (*Sap.* VII, 16), igitur Ipsum invocare debemus, ut

veniat in nos Spiritus sapientiæ. (*Ib.* 7.) Quamobrem sacerdotem decet orationi sæpe vacare, ut hoc donum a Patre luminum descendens obtineat. Quotidie sacris meditationibus vacet, divinum Officium devote recitare studeat, Sanctissimæ Eucharistiæ sacramentum semel saltem in die visitet, Beatissimam Virginem Mariam eximia devotione colat.

XXV. De rectoribus ecclesiarum.

Qui præest ecclesiæ, sive simplex sit missionarius, sive titulo rectoris missionarii condecoretur, Dei villicus est habendus, cui concredita est pars Dominicæ vineæ excolenda. Sit ergo utilis et fidelis, in omnibus laborans, memor eamdem esse rectori navis et navigio deferendis salutis vel periculi rationem.

1° Quicunque igitur alicui congregationi præficitur emittat in manibus episcopi, vel ejus vicarii, professionem fidei, quam integram fidelibus sibi commissis se prædicaturum spondebit.

2° Si jam non existat, totam percurrens suæ pastoralis sollicitudinis regionem, ejusdem exactam relationem conscribat, ac librum status animarum, ad normam Ritualis Romani, quantum fieri potest, conficiat.

3° Libros etiam baptismorum, confirmatorum, defunctorum, et matrimoniorum, accurate teneat.

4° Ædificia omnia sacra, scholas, presbyterium, nec non alia omnia ad ecclesiam pertinentia, sarta tecta custodire curet. Nihil innovet, vel addendo, vel alienando, vel etiam notabiliter immutando, inconsulto episcopo.

5° De oneribus missarum diligenter inquirat; eorumdem tabellam in sacrario appensam teneat: nova perpetua non assumat sine episcopi sanctione: si nimis onerosa videantur ea quæ jam habet persolvenda, aut non existat

congrua dotatio, episcopum adeat, vel in visitatione de re certiorem faciat.

6° Si quis fidelium Missam anniversariam vel quotidianam fundare voluerit, negotium cum episcopo est tractandum; et summa ad hoc collata in utilibus investimentis erit insumenda, servatis, in quantum locorum et temporum circumstantiæ sinant, canonicis sanctionibus; ut annuum fructum pro dotatione perpetua reddat.

7° De ægrotos visitando et morientes juvando sit sollicitus; nec post Sacramenta suscepta prorsus relinquat; sed sæpe, et, si tempus suppetat, quotidie invisat, ac in extremis assistat. S. Viaticum, protracto morbo, nec cessante periculo, frequentius administret. Vere laudabile est defunctis, si cœmeterium non habeatur, domi justa persolvi, si, ad ecclesiam (quod esset optandum) cadaver deferri non possit. Catholicos vero hortamur, ut ubique vel cœmeteria ritu catholico benedicenda sibi comparent, vel ubi publica cœmetaria sumptibus communibus præparantur, partem sibi solis reservari procurent.

8° Cavendum est ne sacerdos in aliquam incidat avaritiæ suspicionem, se testamentorum confectioni immiscens, si saltem in commodum ecclesiæ vel pauperum, bonorum partem moribundus cedat. Sed ab insanis quorumdam clamoribus non deterreatur ab officio monendi eos qui injuste rapuerunt, ut nunc tandem restitutionem faciant; nec non eos hortandi qui nunquam in pauperes misericordiam fecerunt, ut tandem aliquando peccata sua eleemosynis redimant.

9° Quidquid ad pietatem fovendam aptum est, inter suos instituat; scholas feriales, et dominicales, nec non serotinas seu nocturnas nuncupatas aperiat; confraternitatem doctrinæ Christianæ fundet, cujus socii hisce scholis assi-

stant; eas ipse requenter visitet. (*Conc. Prov. Mediol*, II, dec. II.)

Devotionem erga Domini nostri passionem, et B. Virginem promoveat, e. g. Viam Crucis erigendo, Rosarium recitando, nec non pietatem erga sacratissimum Cor Jesu et Immaculatum Cor sanctissimæ ejus Matris excitando, ac benedictionem sanctissimi Sacramenti sæpius impertiendo (1).

10° Videat tamen ut nihil introducat quod non fuerit ab Ecclesia approbatum. Quumque invaluerit usus recitandi, in minoribus ecclesiis, præcipue in campestribus, orationes quasdam vulgari idiomate, ante et post missam, volumus ut nullæ admittantur preces, maxime vero litaniæ, quæ ab Ecclesia non sint sancitæ, vel ab episcopo approbatæ. Et quidem optandum videtur, ut hæc Synodus aliquas personas pias deputet, ad effectum compilandi orationes, ex locis probatis, quæ ritu uniformi ubique recitentur.

11° Sed volumus præsertim, ut quoties expedire judicaverit episcopus missionem vel exercitia spiritualia ab aliquot viris religiosis, seu de clero, fidelibus sibi commissis tradenda procuret. Ita eveniet, ut surgant expergefacti qui in delictis dormiunt, tepidi ac debiles animentur et corroborentur, justi vero ac devoti ad ferventius pietatis studium inflammentur.

12° Rectoris ecclesiæ, sive ordinarii, sive missionarii, designatio penes episcopum est: ita ut nullum jus ad hujusmodi prælationem inde acquiratur, quod aliquis sacerdos secundum locum in missione occupaverit, vel etiam pro tempore eam administraverit.

13° Caveat ne assumat onera, temporalia vel spiritualia,

(1) Videatur *Rescriptum* in Append., n° XXI.

successoribus transmittenda; v. g. pecunias fenore accipiendo, vel etiam promittendo fidelibus Missas pro benefactoribus perpetuo celebrandas, ut opera pia fundare, vel etiam ecclesias exstruere eorum inducat animos.

14° Qui curam gerunt animarum, ad residentiam se sciant teneri; et proinde nemo sæpe, neque sine rationabili causa, a loco ubi ministerium suum exercet se subtrahat; et is qui abesse voluerit ultra paucos dies, licentiam in scriptis ab episcopo, vel vicario, obtineat. (*Conc. Trid.* sess. XXIII, cap. 1, *De reform.*; item, sess. V, cap. 2, *De reform.*)

XXVI. *De collegiis seu seminariis.*

Summopere religionis augmento profuturum putamus, si seminaria, in quibus seorsim educarentur clerici, possent fundari. Sed quum in nostris collegiis ipsi, juventuti sæculari immisti, nunc instituantur, debemus pro virili parte adlaborare, ut ecclesiasticus spiritus inter eos vigeat, nec ad mundana desideria ipsorum corda deflectantur.

1° Juvenes seu pueri igitur eligantur qui signa vocationis non æquivoca dederunt; in quibus jam fulgeat vitæ innocentia, docilitas et pietas, cum ingenio non mediocri conjuncta. Examinatores deputentur, qui omnes in collegium, inter clericos admittendos, examini subjiciant; quique de illorum anteacta vita, non minus quam de animi dotibus, investigationem instituant.

2° Juvabit etiam, si per concursum alumni in collegia admittantur, ita tamen ut jura nulla existentia vel futura lædantur.

3° Quovis anno rector collegii episcopo, vel episcopis, rationem reddet de profectu et moribus uniuscujusque alumni.

4° Diligenter instruantur, etiam si expediat seorsim, de re ascetica, in collationibus quovis mense habendis;

methodum meditandi doceantur; rubricas ac cæremonias Ecclesiæ apprime discant.

5° In cantu ecclesiastico exerceantur, postquam theorice didicerint. Et ut uniformitas introducatur, volumus ut ubique, sed maxime in collegiis, ubicunque in missa et in officiis adhibetur cantus planus seu Gregorianus, cantus Romanus solus adhibeatur. Orationes ergo, responsoria, epistola, evangelium et alia hujusmodi, prout in Cæremoniali episcoporum, vel in aliis authenticis libris traditur, canantur. Idem dicendum de rubricis, et cæremoniis ecclesiasticis; in quibus non pro lubito adoptandæ consuetudines aliarum nationum, sed adhærendum stricte definitionibus et regulis, et, his deficientibus, usibus et praxi S. Romanæ Ecclesiæ.

XXVII. De regularibus.

Quum in Anglia viri regulari vitæ addicti laudabiliter extra monasteria ut plurimum degant, ministerium scilicet sacrum exercentes, expedit ut etiam de illis agatur; ita tamen ut privilegia et exemptiones quibus, suis in domibus vel extra, legitime gaudent, ultro admittamus, nec ullo modo lædere intendamus.

1° Ecclesiæ missionariæ et publicæ, quæ a regularibus deserviuntur, subjectæ sunt visitationi episcopi; a quo, testante S. Tridentina Synodo « quæcumque in diœcesi ad Dei cultum spectant, diligenter curari, atque iis, ubi oportet, provideri, æquum est (1). » Debet igitur episcopus, prout ecclesiis a sacerdotibus sæcularibus administratis, ita iis invigilare, in omnibus quæ ad Divinum cultum, sacramentorum administrationem, verbi Dei prædicationem, et generatim ad curam animarum referuntur, ita

(1) Sess. xxi, cap. 8, *De ref.*, lib. iii *Decret.*, tit. xxxvii, *De capellis monach.*, sec. iii, 18.

tamen ut non inhibeat ritus, si qui sint, in celebratione Missæ pro ordine religioso ecclesiæ addicto legitime approbatos, vel calendarii proprii observantiam.

2° Quum grave incommodum provenire facile possit ex inopinata missionariorum regularium translatione seu revocatione, præsertim si fiat invito vel inconsulto episcopo, hæc Synodus a provincialibus et superioribus Ordinum instanter, pro bono pacis et animarum salute, efflagitat, ut cum episcopis concorditer agant in instituendo vel removendo sibi subditos missionarios. Quum enim pastor cæteris diligentius agnoscat vultum pecoris sui, et consideret super gregem suum (*Prov.* XXVII), quumque ipsi a Domino commissa fuerit ovium custodia, decere videtur, ut quod gregi vel valde nocere vel prodesse necessario debeat, ipso non inscio, sed potius, si fieri possit, probante, statuatur (1).

3° Sacerdos regularis a superiori regulari, alicui missioni, vel audiendis sæcularium confessionibus destinatus, episcopo est præsentandus, cujus erit ipsius scientiam theologicam, etiam si voluerit per suos examinatores, exploratam habere, antequam petitam approbationem illi concedat.

4° Viri religiosi, qui missionariorum officio funguntur, cæteros antecellere debent arctiori vitæ disciplina, mundanarum rerum contemptu, ac sublimioris contemplationis studio. Quamobrem, donec missionibus inserviendis incumbunt, iis decretis se subjectos teneant, quæ pro vita honesta clericorum custodienda et confirmanda supra tulimus. Optandum est ergo ut vestibus eisdem quibus sacerdotes sæculares, induti incedant, nisi sui ordinis proprium habi-

(1) Videatur hac super re *Epistola* relata in Append., n° XXII.

tum gerant : ab iisdem se abstineant; eadem aut potius majora perficiant.

5° Nulla nova domus religiosa fundetur, sine expresso ordinarii consensu (1).

XXVIII. De sanctimonialibus.

1° Monasterium, seu domus nova religiosarum, non fundetur nisi de licentia episcopi, qui de instituto, ejusque legibus ac fine est plene informandus (2).

2° Præter monasteria exempta, quæ superiori alicui regulari jam legitime sunt subjecta, alia omnia visitationi ordinarii subduntur, etiamsi ab aliqua alia domo, etiam trans mare sita, dependeant.

3° Quum ob mutatas locorum et temporum circumstantias plura sæpe in constitutionibus approbatis monialium, observatu difficilia, et plane impossibilia reperiantur, veluti sunt abstinentiæ et jejunia, satius videtur, in talibus casibus, ad scrupulos tollendos ipsam regulam reformare, Apostolica obtenta auctoritate, quam dispensationem perpetuam, prout nunc fieri videtur, cum laqueo conscientiæ concedere.

4° Ad confessiones monialium excipiendas deputentur viri ecclesiastici gravitate, prudentia et virtute conspicui; et confessarius extraordinarius unicuique monasterio assignetur, statutis temporibus.

5° Administrationi œconomicæ monasteriorum non exemptorum invigilet solerter episcopus, providendo vel per se vel per alium rectæ bonorum administrationi gerendæ. Status administrationis, etiamsi moniales ordini regulari subsint, episcopo est exhibendus. Monialium dotes in utilibus investimentis ponantur, ut certum redditum an-

(1) *Trid.*, sess. xxv, cap. 3. *De regul.*

(2) *Ibid.*

nualem producant; neque extraordinarii inducantur sumptus absque episcopi approbatione.

XXIX. De episcopis.

Quum oporteat judicium incipere a domo Dei (*I Petr.* IV, 17), quumque episcopus, factus forma gregis ex animo (*Ib.* V, 3), non tantum sacrarum vestium splendore, nec etiam ecclesiasticæ dignitatis gradu, quantum virtutum præstantia et vitæ candore, populum et clerum debeat antecellere, idcirco etiam quæ ad nos referuntur non erunt silentio prætereunda; sed potius, timentes ne dum aliis prædicamus, ipsi reprobi fiamus, circa nostri muneris officia, sequentia præscribenda censemus.

1° Quæ de accurata cognitione gregis sibi commissi a sacerdote comparanda supra dictum fuit, id majus vere de episcopis observandum. Ipsi enim, veluti speculatores super muros Jerusalem positi, undequaque indefesso zelo vigilare debent. Igitur diœcesim accurate addiscant, exactas de singulis locis relationes exigentes.

2° Sed his non contenti, totam diœcesim ipsi perlustrent. Quod quidem facilius evadet, si episcopus diœcesim in tres partes dividat, ita ut unam partem quotannis invisat; totamque in triennio investiget, in unaquaque ecclesia confirmationis sacramentum administrans.

3° Sed quod maximi est momenti, visitationem episcopalem, statutis temporibus, facere non negligat. Et quidem hujusmodi visitatio non quovis modo est habenda, neque juxta aliquam quæ jam vigeat, consuetudinem, sed quantum fieri potest, ad normam in Pontificali Romano præscriptam. Episcopus igitur ecclesiam, presbyterium, scholas, cœmeterium, et omnia quæ in eorum ambitu continentur, et quæ in iis servantur, vasa quoque sacra, sacram supellectilem, altaria, tabernaculum, et quidquid

ad Dei cultum vel sacramentorum administrationem pertinet, diligenter lustrabit, inspicietque. Si quid vero emendandum deprehenderit, decreta emittat ad hunc effectum, quæ per vicarium generalem, vel foraneum, exsecutioni dari curabit.

Meminerint episcopi, ad normam Apostolicarum constitutionum onus sibi incumbere statutis temporibus Romam veniendi, status propriarum diœcesium S. Sedi exhibituri, et SS. Apostolorum limina visitaturi.

4° Cum aliqua nova ecclesia est condenda, totius ædificii ichnographia cum partium accurata delineatione est episcopi conspectui subjicienda; non tantum eo fine ut de operis decore vel elegantia judicium ferat, sed multo magis ut dignoscat, utrum omnia rubricis et ecclesiasticis legibus sint conformia, et etiam utrum ad fidelium pietatem fovendam ædificii ratio possit conducere. Diligenter igitur inspiciat, utrum altaria sint magnitudinis sufficientis, et expositioni sanctissimi Sacramenti apta (ubi hæc fieri solet), utrum gradus presbyterii sint recte dispositi, et sedes ministrantium juxta rubricas constructæ : utrum etiam fideles altare, et sacros ritus qui in eo peraguntur, facile discernere valeant. Nec sinat architectum ad ædificationem progredi, nisi in his omnibus, rubricis, decretis et usibus approbatis Ecclesiæ se conformaverit.

5° Post peractam hanc provincialem Synodum, et a S. Sede ejus emendata vel approbata decreta, singuli episcopi diœcesanas convocabunt Synodos, in quibus Provincialis hujus Concilii promulgabunt decreta, et ea quæ hic vel alibi, in tali Synodo peragenda vel decernenda præscribuntur, facient et decernent. Diœcesanam Synodum, si fieri potest, quotannis celebrabunt.

6° Nullus episcopus ordinet clericos ex aliena diœcesi oriundos, sine litteris testimonialibus, vel dimissoriis

proprii episcopi. Servetur autem hæc regula relative ad conversos ad fidem, qui se sacro ministerio desiderant mancipare.

7° Sacerdos, a diœcesi cui est addictus discedere volens, debet muniri litteris excorporationis sui ordinarii, neque episcopus alienum sacerdotem sine talibus litteris suæ diœcesi aggregare possit (1).

(1) De usu pontificalium ab episcopis, extra suas diœceses *vid.* Append., n° XXIII.

STATUTA CAPITULARIA

IN SYNODO PRIMA PROVINCIALI WESTM. APPROBATA.

I. *De canonicis in genere.*

1° Canonici meminisse debent se in senatum episcopi diœcesani accitos fuisse, ideoque debere ipsum juvare, et clericis totius diœcesis prælucere in exercitio virtutum, quæ statum ecclesiasticum præcipue decent.

2° Expedit ut singuli sæpe legant statuta capituli, quo melius et efficacius servare possint quæ in ipsis decernuntur.

3° Singuli attente colligent ex S. canonibus authenticisque eorum interpretationibus, quænam sint obligationes, et quænam sint jura canonicorum, ut, dum hæc accurate perpendunt, illas etiam rigorose adimpleant.

4° Summopere commendamus, ut canonici ad id vires opesque suas conferant, ut paulatim præbendæ formentur cathedrali ecclesiæ annexæ, quatenus, favente Domino, canonici, apud ecclesiam ipsam residentes, divina officia persolvant, et facilius possint episcopum in diœcesi regenda sublevare.

5° Canonici ad hoc sæpe implorabunt auxilium atque intercessionem sancti N. sub cujus invocatione ecclesia cathedralis dedicata est.

II. *De admissione canonicorum.*

6° Canonicus, acceptis litteris suæ promotionis, personaliter vel saltem per epistolam, earum exemplum ad Reverendum adm. D. præpositum (*Very Rev. the Provost*)

transmittet, eumque rogabit, ut ad possessionem sui Canonicatus admittatur. Præpositus ipsi deinde significabit diem proximæ convocationis capituli, ad quam præsentare possit litteras prædictas. Canonicus neque privilegiis uti, neque ulla jura exercere valet, nisi post captam possessionem sui canonicatus.

7° Die a capitulo præfixo, novus canonicus, cum duobus canonicis ab ipso rogatis hinc inde assistentibus, litteras suæ nominationis capitulo exhibebit. Deinde professionem fidei coram capitulo proferet. (*Conc. Trid.* sess. XXIV, c. 12, *De reform.*). Præterea vero, observandum quod Tridentina Synodus, sub pœnis ibi relatis imperat : scilicet ut « teneatur a die adeptæ possessionis ad minus intra duos menses, in manibus ipsius episcopi, vel, eo impedito, coram generali ejus vicario, seu officiali, orthodoxæ suæ fidei publicam facere professionem ; et in Romanæ Ecclesiæ obedientia se permansurum spondeat ac juret. » Postea emittet declarationem sequentem :

« Ego N., electus canonicus hujus ecclesiæ cathedralis, declaro me cum debito obsequio accipere statuta hujus capituli, et promitto obedientiam de secreto servando, etiam sub gravi, quoties episcopus vel capitulum præceperit. »

8° Tunc præpositus canonico electo adsignabit stallum, et convenientibus verbis ipsum nomine totius capituli adloquetur.

9° Capitulum neque exigere neque accipere a novo canonico aliquid potest, propter nominationem vel installationem. Optandum est ut dispendium vitetur, quantum fieri potest, quoties capitulum convenire contigerit, et præsertim in celebrando novorum canonicorum ingressu (1).

(1) Qua de re præ oculis habenda quæ egregie tradit MONACELLI, *Formular. legale*, part. III, tit. 3, form. IX.

III. *De præcedentia canonicorum.*

10° Præposito competit primum stallum, vel prima sedes post episcopum.

11° Post ipsum sedebit canonicus senior juxta tempus suæ possessionis; deinde cæteri canonici successive locum suum habere debent.

12° Functiones cæremoniales episcopales non ad vicarium capitularem pertinent, sed ad primam dignitatem capituli. S. R. C. Aug. 7, 1627.

13° Præcedentia debetur vicario capitulari super omnes de capitulo, excepta dignitate vel alio repræsentante capitulum. S. R. C. Junii 12, 1638; Aprilis 2, 1667.

14° Vicario capitulari locus competit, tam in choro quam in processionibus, a sinistris dignitatis; vel, prima dignitate deferente sanctissimum Sacramentum, a sinistris primi et dignioris canonici repræsentantis capitulum. S. R. C. Martii 16, 1658.

15° Vicarius generalis episcopi in choro, in ecclesia, et ubique, præcedere debet omnibus canonicis et præposito. (S. R. C. in Nicien. Octobris 2, 1677.) Sed functiones quæ ad episcopum pertinent, ipso absente, a dignitate et canonicis successive, non vero a vicario generali sunt peragenda. S. R. C. Februarii 25, 1606.

16° Attendatur præsertim decretum S. R. C. in Casalensi 5 Julii 1614 : « Quoad præcedentiam inter vicarium generalem, et canonicos ecclesiæ Casalensis, S. R. C. censuit non esse recedendum a decretis alias in similibus causis factis; nempe præcedentiam dandam esse vicario generali super omnes dignitates et canonicos, dummodo ipse vicarius non sit de numero ipsarum dignitatum et canonicorum; quia tunc deberet sedere, incedere in suo loco, sive stallo, ut distributiones quotidianas lucrari

posset; et dummodo canonici non sint sacris vestibus parati, quia tunc ratione paramentorum debet vicarius çedere locum digniorem canonicis paratis (1). »

IV. *De divinis officiis et servitio chorali.*

17° Inhærentes decreto S. C. de Propaganda Fide, injungimus quod singuli canonici, legitimo cessante impedimento, quolibet mense, diebus per episcopum ineunte anno designandis, (salvo tum jure capituli sæpius conveniendi, de consensu tamen episcopi, tum etiam jure episcopi illud cum voluerit convocandi,) conveniant ad ecclesiam cathedralem, ut recitent psallendo Tertiam officii currentis, et deinde assistant Missæ solemni. Officia vero celebrantis et ministrorum ita distribuenda erunt, ut regulariter per omnes canonicos adimpleantur. Ubi autem episcopus celebraverit, habet jus eligendi suos ministros, nullo attento præcedentiæ ordine.

18° Tertia incipiet hora decima circiter, ad quam omnes adesse debent, et senior canonicus in choro præsens (si exierit præpositus ut paramenta assumat) hebdomadarii vices geret. Duo vero canonici, ad hoc munus eligendi quotannis, cantores vocabuntur, et aliis præcinere debebunt.

19° Horas canonicas alte et intelligibili voce, digne, attente et devote recitent pariter, nec altera pars chori versiculum suum incipiat antequam altera pars suum bene compleverit, interjecta semper congrua pausula ad asteriscum. Unusquisque, recitando officium cum aliis, debet ad integri officii recitationem concurrere, supplens audiendo quod omittet recitando. (*Synod. Fulgin.*)

20° Juxta rubricas, pro temporis et officii diversa ratione, omnes surgant, stent, sedeant, genuflectant, caput bireto

(1) De habitu canonicali, v. *Rescript.* in Append., n° XXIV.

tegant aut detegant, vel inclinent omnes contemporanei et uniformes; et unanimiter omnes eodem corporis situ, unisono vocum concentu, ac mentium elevatione, cantent aut respective attendant.

21° Ad Missam canonici meminerint se præstare teneri non solum præsentiam sed etiam vocem, bini ac bini submisse dicentes ea quæ recitari debent juxta rubricas.

22° Quum omnibus aliis ecclesiis cathedralis præeminere debeat in iis quæ ad cultum divinum spectant, omnes cum maxima devotione, pietate et gravitate ad missæ celebrationem adstent, et accurate servent rubricas missalis, et cæremonialis, et authentica S. R. C. responsa et decreta.

23° Ad formam decreti S. Congregationis card. interpretum S. Concilii Tridentini, duo canonici, alter ab episcopo, alter a capitulo deputati, invigilare debebunt exactæ observantiæ omnium quæ ad Missæ et divinorum officiorum convenientem recitationem pertinent. (Jun. 18, 1589, apud Crespin., *De visit.*, p. 387.)

V. *De ecclesia cathedrali.*

24° Jus administrationis temporalis et spiritualis ecclesiæ cathedralis integrum permaneat apud episcopum, nisi aliter auctoritate S. Sedis fuerit provisum. Capitulum tamen potest ibi divina officia peragere.

25° Ad formam Concilii Tridentini œconomum de suo gremio capitulum deputabit, sede vacante, ad curam gerendam ecclesiæ cathedralis.

VI. *De dignitate, officiis, et officialibus.*

26° Unica dignitas erit *præpositura*, quæ S. Sedi reservatur.

27° In capitulo erit canonicus theologus, qui loco, diebus et horis ab episcopo definiendis, lectiones de argumento pariter ab episcopo præfiniendo tradere debet.

28° Canonicus pœnitentiarius erit insuper, qui tenebitur audire confessiones in ecclesia ab episcopo designata, tempore Adventus, Quadragesimæ, ac aliis quibuscunque anni temporibus, quæ episcopus illi præscripserit.

29° Vacante canonicatu theologali vel pœnitentiario, concursus erit habendus inter eos qui licentiam sui episcopi habuerint ad concurrendum, et ab episcopo loci fuerint admissi, ut ex approbatis in concursu S. Sedes vel episcopus eligat magis idoneum. Alii jam canonici possunt concurrere, si fuerint rite admissi.

30° Alternativa propositio trium candidatorum ad canonicatum vacantem, a S. Sede concessa, locum non habet in nominatione canonici theologi vel pœnitentiarii, si ea vice nominatio ad capitulum spectare contigerit. Alternativa designatio candidatorum suum cursum debet habere, veluti si nominatio theologi, pœnitentiarii, vel dignitatis non intercessisset.

31° In primo conventu singulorum annorum, canonici eligent *secretarium* capituli, *thesaurarium*, et *sacristam* et *cæremoniarium*, pro rebus et muneribus ad capitulum spectantibus.

32° Secretarius debet accurate transcribere acta capituli, et omnia documenta ipsius nomine mittenda vel recepta coram toto capitulo prælegere prima sessione proxime habenda. Ad valorem documentorum requiritur appositio sigilli capitularis et subscriptio præpositi et secretarii, vel eorum qui auctoritate capituli ipsorum vice funguntur. Custodia sigilli est apud præpositum, et apud secretarium cum duabus clavibus diversis.

33° Thesaurarius rationem in sessione Januarii reddet de omnibus pecuniis ad capitulum quomodocunque pertinentibus, et absque capituli decreto illas expendere nequit.

34° Cæremoniarius et sacrista debent curare ut ecclesia disponatur ad functiones capitulares in ipsa peragendas. Præterea munere punctatorum fungentur; ita ut ad ipsos spectet absentes punctare, præsentiumque canonicorum notam in libro capitulari tenere. Episcopo vero liberum erit, ut exquirat ac examinet librum quo canonicorum frequentia adnotatur.

VII. *De sessionibus capitularibus.*

35° Sessiones ordinariæ habendæ sunt post celebratam Missam feriis jam indicatis; extraordinariæ quoties episcopus eas habere voluerit, vel quoties præpositus capitulum convocaverit. Rogatus a majori parte canonicorum, præpositus obligatur ad convocandum capitulum, dummodo sit facta sub hac forma petitio: « Nos subscripti petimus ut capitulum convocetur die.... mense.... anno...., et hora... testantes nos hoc requirere gravibus de causis, et horam esse commodam omnibus capitularibus. » Episcopi vero assensus, hujusmodi conventui extraordinario habendo, est necessario obtinendus : qui etiam præfiniet quando apud ipsum sit conventus habendus.

36° Ad sessiones tam ordinarias quam extraordinarias vocandi sunt canonici per litteras tenoris sequentis, « R. Domine... hora... die... habebitur sessio capitularis in aula capitulari, vel in ædibus reverendissimi domini episcopi. De mandato episcopi seu præpositi, N., secretarius. »

37° Elapsa quarta parte horæ post tempus assignatum, præpositus vel senior canonicus per sonitum campanulæ canonicos monebit sessionem esse incœptam; et omnes, genibus flexis, recitabunt orationem : *Adsumus, Domine.*

38° In fine capituli recitabitur antiphona B. M. V. de Tempore.

39° Tunc sedebunt omnes juxta ordinem sui canonicatus, scilicet suæ possessionis, incipiendo a juniore capituli; omnes qui loqui voluerint sententiam suam aperiant, super negotio proponendo a præposito, vel ab alio canonico ab ipso indicato, et si fieri potest per eum qui negotium idem pertractandum proposuerit. Postquam semel quis explicaverit quæ dicenda sibi videntur, taceat, et nequeat amplius loqui nisi de assensu capituli. Tandem juxta constitutionem 36 Alexandri VII, singuli secreto sub pœna nullitatis votum suum conferent.

40° Quoties agendum erit de aliquo negotio tangente commodum alicujus capitularis, vel propinquorum ejus usque ad secundum gradum inclusive, idem canonicus non potest interesse capitulo quoad illum actum, ut cætera magis libera sint vota; secus actus ipse sit irritus. (*Synod. Fulginat.*)

41° Præsentibus tribus canonicis tempore præfinito, ad actus capitulares procedi potest etiam absente dignitate, dummodo canonice facta fuerit capituli convocatio.

42° Post mortem episcopi singuli canonici aderunt ut ejus funeri debito cum honore faciendo assistant. Et intra octo dies a morte episcopi, capitulum nominabit per liberam electionem suum vicarium, qui ad tramites canonum diœcesim regere possit, quique semel nominatus non potest revocari a capitulo, quique unus tantum esse potest.

43° Tunc loco et die ab archiepiscopo, vel, eo impedito, vel demortuo, ab episcopo seniore assignando, non tamen ultra mensem a die mortis episcopi, capitulum convocabitur; et, celebrata per canonicum digniorem missa de Spiritu sancto, et præstito a singulis juramento de secreto servando, canonici suffragia sua secreto deponent in urna ad hoc disposita. In primo suffragio singuli adnotabunt nomen illius personæ ecclesiasticæ quam ad sedem vacantem

magis idoneum in Domino judicaverint. Hæc vero suffragia in scriptis dabuntur, nulla discussione præcedente in conventu capitulari, et a tribus scrutatoribus in initio sessionis electis excipientur. Ita tamen plicanda sunt ut nonnisi nomen proponendi legi possit. Nomen proponentis interius scribatur, et suffragium sit bene clausum sigillo non noto. Stylus vero scriptionis sit diversus ab eo, quo utitur ordinarie is qui suffragium fert. Deinde, ex comparatione suffragiorum, scietur si quis habuerit totidem suffragia sibi favorabilia, quot excedunt medietatem suffragiorum tam præsentium, quam absentium per procuratores repræsentatorum non vero absentium absque procuratore. Publicatis post quodlibet scrutinium nominibus, comburantur ipsa suffragia.

44° Absentes tamen non valent per litteras votum suum aperire, sed per procuratorem e gremio capituli eligendum, et munitum legitimo mandato, quod non potest admitti nisi propter causam vere necessariam, clare descriptam et capitulo probandam; vel propter infirmam valetudinem, quo in casu exprimatur quod de consilio unius saltem medici et unius canonici documento ipsi se subscribentium, capitularis nequit adese. Procurator est admittendus duntaxat ad tres schedas tradendas continentes nomina et prænomina deligendorum.

45° Quod si in primo scrutinio nullus fuerit assecutus majorem numerum, iterum suffragia ferantur usque dum unus fuerit illum assecutus.

46° Hac etiam ratione procedendum erit ad designationem alterius et tertii candidati. De hisce omnibus instrumentum fiet his terminis.

« Vacante propter obitum vel....

« R. P. D. Sede N. capitulum sessionem secretam habuit, hac die... sub præsentia R. P. D... archiepiscopi vel...

in qua post celebratam missam de Spiritu sancto, electi fuerunt scrutatores R. D..., R. D..., R. D...

« Facto ter scrutinio constat ex majore numero suffragiorum proponendos esse S. Sedis judicio viros ecclesiasticos quorum nomina hic ordine alphabetico describuntur R. D. A. B. - R. D. C. D. - R. D. E. F.

« Omnia vero peracta fuerunt ad tramites decretorum Sacræ Congregationis de Propaganda Fide.

« In quorum fidem has præsentes rite publicatas in capitulo, munitas sigillo capitulari, et sub manu præpositi, secretarii, et scrutatorum, capitulum dari jussit die..... Mensis..... Anni....

	A. *præpositus*	G.	
« Sigil.	D. *secretarius*	M.	*scrutatores.* »
		N.	

Tria vero exempla authentica fiant, quorum unum apud Capitulum asservetur, alterum apud archiepiscopum, tertium vero ab archiepiscopo ad Sac. C. de Propaganda Fide transmittatur.

47° Idem ordo suffragia ferendi, eaque in manus scrutatorum deferendi, servetur in proponendis tribus ecclesiasticis ad canonicatus vacantes quando propositio spectat ad capitulum. Omittatur vero documentum supramemoratum et ejus loco substituatur aliud ita expressum.

48° « Vacante canonicatu propter mortem, resignationem, etc., capitulum sessionem solemnem habuit die... mense... 18... in qua post missam de sancto Spiritu, electi fuerunt scrutatores A: B: et D: Facto ter scrutinio, constat ex majore suffragiorum numero proponendos esse illustrissimo et reverendissimo episcopo tres ecclesiasticos quorum nomina sequuntur.

« Ex scrutinio I. Titus.
II. Franciscus.
III. Josephus.

« In quorum, etc.

« A. præpositus } Scrutatores E
« D. secretarius } G

(L. S.) L. »

VIII. *De decessu canonicorum.*

49° Quoties capitulum convenire nequit ad funus canonico defuncto faciendum, singulos canonicos hortamur ut pro confratre suo missæ sacrificium quamprimum offerant.

IX. *De statutis in genere.*

50° 1. Copiæ resolutionum capitularium episcopo requirenti, ut pote cui incumbit invigilare et recognoscere, ne quidquam per capitulares decernatur contra juris dispositionem, vel in præjudicium Ecclesiæ, a canonicis denegari non possunt, illasque a canonicis episcopus exigere valet sub pœnis et censuris; non obstante quod aliquando adesse possint lites inter episcopum et capitulum; nedum quia ibi non panduntur motiva, et merita et secreta causa, sed eo magis, quia licet tali casu episcopus interventum habere nequeat in capitulo ne tollatur canonicis libertas votandi, facta tamen resolutione, ex hoc capite, ei negari nequeunt hujusmodi capitulares resolutiones.

51° 2. Interpretatio statutorum facienda est ex juris communis principiis.

52° 3. Notandum de jure communi aliquando requiri ad valorem actuum capitularium consensum omnium

canonicorum ; semper vero saltem majoris numeri omnium in sessione capitulari præsentium, et pro condendis novis statutis duarum saltem ex tribus partibus suffragiorum.

ELENCHUS

DECRETORUM SYNODI PROVINCIALIS WESTMONASTERIENSIS, HABITÆ IN COLLEGIO S. MARIÆ DE OSCOTT, CUM NUMERO ARTICULORUM.

Decretum de matrimonio, art. novem.
— de præceptis Ecclesiæ, art. quinque.
— de vita et honestate clericorum, art. duodecim.
— de rectoribus ecclesiarum, art. quatuordecim.
— de collegiis, art. quinque.
— de regularibus, art. quinque.
— de sanctimonialibus, art. quinque.
— de episcopis, art. septem.
— de statutis, art. quinquaginta duo.

Omnia et singula in hac Synodo statuta, decreta, et acta, qua decet obedientia et reverentia auctoritati, correctioni, et emendationi Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, omnium Ecclesiarum Matris et Magistræ, et Romani Pontificis, Christi vicarii, judicio, emendanda, corrigenda, mutanda subjicimus.

Ego Nicolaus cardinalis Wiseman, archiepiscopus Westmonasteriensis definiens subscripsi.
✠ Ego Joannes episcopus Beverlacensis definiens subscripsi.
✠ Ego Gulielmus episcopus Northantoniensis definiens subscripsi.
✠ Ego Thomas Josephus O. S. B. episcopus Newportensis et Menevensis definiens subscripsi.
✠ Ego Gulielmus Bernardus episcopus Birminghamiensis definiens subscripsi.
✠ Ego Gulielmus episcopus Hagulstadensis definiens subscripsi
✠ Ego Thomas episcopus Suthwarcensis definiens subscripsi.
✠ Ego Gulielmus episcopus Salfordensis definiens subscripsi.

✠ Ego Georgius episcopus Plymuthensis definiens subscripsi.

✠ Ego Thomas episcopus Cliftoniensis definiens subscripsi.

✠ Ego Jacobus episcopus Salopiensis definiens subscripsi.

Ego Jacobus Crooke episcopi Liverpolitani procurator ejus nomine subscripsi.

Ego Franciscus Cheadle procurator episcopi Nottinghamensis ejus nomine subscripsi.

Rodolphus Bagnall canonicus Birmingham.
Alexander Goss canonicus Liverpolitan. } a secretis.
Gulielmus Clifford S. T. D

EPISTOLA PATRUM

AD SANCTISSIMUM DOMINUM NOSTRUM PIUM PP. IX.

Beatissime Pater,

Etsi cum primum a Beatitudine Vestra nobis concessa fuit ecclesiastica Hierarchia, grati nostri animi sensum per litteras significare non neglexerimus, nunc tamen, in nostro primo provinciali concilio adunati, hoc veluti incœpti nostri principium esse duximus, ut denuo ad sacros B. V. pedes accedentes, quid de tanto beneficio, nunc experientia docti, sentiamus, toto cordis affectu pandamus.

Et quamvis, cum actis hujus qualiscunque Synodi, uberior rerum a nobis peractarum S. Vestræ ratio reddetur, voluimus tamen, et speciali decreto sancivimus, ut, priusquam absolveretur Concilium, epistola, ab omnibus episcopis subscripta, Beatitudini Vestræ filialem nostrum affectum comprobaret, animumque simul gratissimum, quo S. V. præclara in nos merita prosequimur.

Quæ quidem si jam ante amplissima erant et eximia, nunc immensum aucta, novisque beneficiis cumulata cernimus, per ea quæ sive erectionem capitulorum cathedralium, sive normam pro commendatione ad episcopatum, sive denique novam regiminis fere parochialis formam, respiciunt; quæ omnia adeo sapienter simul et benigne elargiri B. V. dignata est. In his enim omnibus pignus fiduciæ et amoris paterni recognoscimus, non in nos solum, sed et in optimum Angliæ clerum, qui nostros labores, nostrasque ærumnas fidelissime nobiscum dividit.

Sed quid de innumeris pene emolumentis dicemus,

quæ ex hoc provinciali nostro Concilio, in universum populum nobis commissum, haud immerito confidimus dimanatura? Neque enim aliunde nisi ex reparata hierarchia ista effluere unquam facile potuissent. Et re quidem vera, vix nobis verbis proferre licet, quanta cum pace et animi tranquillitate, quanta cum charitate et amore fraterno, omnia inter nos deliberata, discussa, et sine partium studio, imo, uti speramus, sine aliquo humano effectu, definita et declarata fuerunt. Sed neque in frequentissimo clero, sæculari et regulari, qui undique a nobis vocatus, ad collaborandum nobis huc convenit, vel dissentio, vel æmulatio ulla fuit reprehendenda; omnes potius uno Deum colendi, et Ecclesiam ædificandi studio acti sunt, partesque sibi commissas diligenti, hilarique animo præclare egerunt.

Cum vero decreta a nobis proposita Beatitudinis Vestræ supremo judicio submittentur, emendanda et corrigenda, et Apostolica auctoritate confirmanda, clare patebit quantum nobis cordi fuerit, ut non solum in iis quæ ad fidem pertinent, sed etiam in minimis quibuslibet, nos S. Ecclesiæ Romanæ adhærentes, et conformes demonstraremus.

Quare B. V. sacros exosculantes pedes, summa devotione super nos, et super commissos nobis greges, apostolicam imploramus benedictionem.

Apud S. Mariam de Oscott, die 17 Julii 1852.

Sanctitatis Vestræ

Humillimus et devotissimus Famulus et Creatura

Nicolaus, cardinalis Wiseman.

Humillimi et obsequientissimi et devotissimi filii et famuli :

✠ Joannes episcopus Beverlacensis.

✠ Gulielmus episcopus Northantoniensis.

✠ Thomas Josephus O. S. B. episcopus Newportensis et Meneviensis.

✠ Gulielmus Bernardus episcopus Birmenghamiensis.

✠ Gulielmus Hagalstadensis episcopus.

✠ Thomas episcopus Suthwariensis.

✠ Gulielmus episcopus Salfordensis.

✠ Georgius episcopus Plymuthensis

✠ Thomas episcopus Cliftoniensis.

✠ Jacobus episcopus Salopiensis.

Proc. episcopi Liverpol : Joannes Crooke ejus nomine subscripsi.

Proc. episcopi Nottingham : Franciscus Cheadle ejus nomine subscripsi.

RESPONSUM

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI.

DILECTO FILIO NICOLAO S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI WISEMAN, SANCTÆ PUDENTIANÆ, ARCHIEPISCOPO WESTMONASTERIENSI, ET VENERABILIBUS FRATRIBUS EPISCOPIS ANGLIÆ,

PIUS PP. IX.

Dilecte fili noster, ac venerabiles fratres, salutem et Apostolicam benedictionem. Summæ quidem lætitiæ et jucunditati Nobis fuerunt litteræ, quas, dilecte fili noster ac venerabiles fratres, die 17 proximo mensis Julii datas et a vobis subscriptas ad Nos mittere voluistis, antequam provinciale Concilium a vobis nuper concelebratum finem haberet, ut denuo majorem in modum gratissimi animi vestri sensus profiteremini, ob ordinarium episcopale regimen a Nobis juxta communes Ecclesiæ regulas in isto Angliæ regno restitutum. In iisdem enim litteris mirifice elucet eximia vestra religio, pietas, ac singularis erga Nos et hanc Petri Cathedram catholicæ unitatis centrum, fides, amor, et observantia, atque egregia pastoralis cura et sollicitudo, qua tantopere animati estis in Dei gloriam amplificandam, ac dilectarum ovium salutem omni studio procurandam. Qui quidem religiosissimæ vestræ mentis sensus vehementer Nos delectarunt, etiamsi nec novi, nec inexspectati Nobis fuerint; cum haud ignoremus qua virtute, et quo catholicæ rei studio præstetis. Jucundissimum autem Nobis fuit, ex iisdem litteris agnoscere, omnem istum clerum summa animorum concordia auxiliariam vobis in provinciali

Concilio habendo præstitisse operam, ac luculenta suæ pietatis exhibuisse specimina, nihilque vobis in ejusdem Concilii Actis conficiendis potius, nihil antiquius fuisse, quam Romanæ Ecclesiæ omnium Ecclesiarum matris et magistræ doctrinæ firmiter adhærere atque intentissimo studio ea statuere, quæ ad catholicam fidem tuendam, ad divini cultus splendorem augendum, ad ecclesiasticam disciplinam tutandam, ad spiritualem populorum salutem procurandam magis opportuna esse existimastis. Ac persuasissimum vobis sit, Nos libentissimo prorsus animo ejusdem Concilii acta esse excepturos, quæ, veluti oportet, Nostro et hujus Sanctæ Sedis judicio subjicere optatis. Plane autem non dubitamus, dilecte fili noster, ac venerabiles fratres, quin vos divino auxilio freti, ac majori usque alacritate ministerium vestrum implentes, in omnibus vigilantes, ac laborantes, veluti boni milites Christi Jesu, vestras omnes curas, cogitationes, studia, consilia in id potissimum semper conferre pergatis, ut catholica Ecclesia ejusque salutaris doctrina majora istic in dies incrementa suscipiat, ut ecclesiastici viri propriæ vocationis et dignitatis semper memores quotidie magis morum gravitate, vitæ sanctitate, ac sacrarum præsertim disciplinarum scientia fulgere contendant, omniumque virtutum exempla Christiano populo præbeant, ac proprii ministerii munia sub vestro ductu naviter, scienter, ac religiose obeant ac sempiternæ hominum saluti studiosissime inserviant, ut fideles vobis concrediti magis magisque enutriti verbis fidei, et per gratiarum charismata confirmati, crescant in scientia Dei, et alacri pede incedant per semitas Domini, ut miseri errantes, discussa mentis caligine, et errorum tenebris dispulsis, veritatis lucem aspiciant, et ad unicum Christi ovile redeant. Atque inter gravissimas angustias et

difficultates, quæ hisce præsertim asperrimis temporibus ab episcopali, vestro ministerio abesse non possunt, ne despondeatis unquam animum, sed confortati in Domino, et in potentia virtutis ejus, pergite certare bonum certamen fidei, præ oculis habentes immarcessibilem illam gloriæ coronam ab æterno pastorum Principe perseverantibus promissam; ac memoria repetentes, quod qui ad justitiam erudiunt multos, fulgebunt quasi stellæ in perpetuas æternitates. Pro certo autem habete nihil Nobis gratius, nihil optabilius fore quam ea omnia peragere, quæ ad majorem vestram atque istarum Ecclesiarum utilitatem conducere posse noverimus. Interim vero haud omittimus in omni oratione et obsecratione, cum gratiarum actione, clementissimum misericordem Patrem, et Deum totius consolationis, humiliter enixeque exorare, ut uberrima quæque suæ bonitatis dona super vos propitius semper effundat, ac pastoralibus vestris curis et laboribus benedicat, quo in istis regionibus Ecclesia sua sancta amplioribus ac splendidioribus augeatur et exornetur triumphis. Ac divini hujus præsidii auspicem, et potissimæ nostræ in vos benevolentiæ, testem accipite Apostolicam benedictionem, quam ex intimo corde profectam singulis vestrum, dilecte fili noster, et venerabiles fratres, cunctisque clericis, laïcisque fidelibus vestræ vigilantiæ concreditis peramanter impertimur

Datum Romæ apud Sanctum Petrum die 26 Augusti anno 1852, Pontificatus nostri anno septimo.

Pius P. IX.

EPISTOLA SYNODICA

VULGARI SERMONE A PATRIBUS, AD OMNES ANGLIÆ CHRISTIFIDELES CONSCRIPTA.

SYNODICAL LETTER

OF

The Fathers assembled in Provincial Council, at St. Mary's, Oscott.

WE, THE ARCHBISHOP AND BISHOPS OF THE PROVINCE OF WESTMINSTER, IN PROVINCIAL SYNOD ASSEMBLED,

TO OUR DEARLY BELOVED BRETHREN AND CHILDREN IN CHRIST, THE CLERGY, SECULAR AND REGULAR, AND THE FAITHFUL UNDER OUR JURISDICTION.

Health and benediction in our lord Christ Jesus.

A few months ago, we separately solicited your prayers, and we enjoined public supplications, to obtain for ourselves the light and guidance of God's Holy Spirit, in the Synod which had been convoked, and appointed to be held by us, on the sixth of July, at St. Mary's College. It is now our more pleasing duty, conjointly to address you, before separating; to announce to you, that Almighty God has graciously heard your prayers, and to claim from you a tribute of sincere and cordial thanksgiving to Him, for His many mercies bestowed upon us. For, although it would ill become us to speak with commendation of anything that we have done, and according to our divine Master's commands, we must needs say, at the conclusion of our work, that « we are only unprofitable servants (1), »

(1) *Luc.* XVII, 10.

yet we may not be silent, and withhold from you a share in that joy and gratitude which fill our own hearts : because God has dealt kindly with us in these days, wich we have cheerfully devoted to our highest duties.

For to Him we attribute the peace and cheerfulness, the union and charity, which have made this our first Synod, truly a meeting of Brethren dwelling in unity (1); to Him we owe the edifying assiduity and exactness, with which all engaged in this holy work, have discharged their allotted functions; to Him we refer the calm, the impartiality, and the prudence, wich have distinguished the deliberations and conclusions of the theologians invited to assist us; and if it shall please Him, that there shall be found aught of wisdom, or usefulnesse in the decisions to which *we* have come, not to us, but to Him and to His holy Name be given all the glory (2). For on His promises we have relied, and to His light we have looked, and not to our own unworthiness, for being rightly led to conclude what might please Him best.

And surely, dearly beloved, it is no small token of the divine favour, that after many ages, during which the synodical action of our Holy Church has been here suspended, we should have been enabled, so naturally, and so easily, and with so much comfort and fruit, to re-assemble, and accurately perform whatever has been prescribed for such solemn occasions, and proceed in peace, and undisturbed calm, till we brought our undertaking to its joyful conclusion.

Such mercies must not be passed by without their merited expression of gratitude; and we have therefore appointed the coming festival of the Assumption of the Bles-

(1) *Ps.* CXXXII.
(2) *Ps.* CXIII, 9.

sed Virgin, Sunday the Fifteenth of August next, for a day of general and solemn thanksgiving. On it, this our joint Synodical Letter shall be read and published to our faithful people. In each church or chapel also there shall be performed an act of thanksgiving, either at the close of Mass, or at Benediction in the evening. The *Te Deum*, with its versicles and prayers will be sung (or recited where no music is ordinarily performed); and the Prayer for Thanksgiving will be inserted in every Mass, under the same conclusion as the collect of the day.

We earnestly invite you all, dearly beloved, to join your hearts to ours, in the warm and hearty discharge of this duty of gratitude and love. For we feel assured that you will agree with us in the conviction, that through this Synod great and lasting blessings have been bestowed upon the Catholic Church in this country, so soon as the decrees and provisions, therein made, shall be published and put in force. You are not ignorant, that the Acts of a provincial Council have no authority, and therefore cannot be made public, nor can its decrees be enforced, until they shall have been submitted to the correction and judgment of the Holy Apostolic See, and so have received its confirmation. Until then, whatever has been enacted, necessarily remains suspended and secret; but we trust it vill not be long, before we may communicate it to you.

But in the mean time, we wish to impart to you such fruit of our deliberations as does not come within the limits of this stricter law; and to address you upon various topics possessing a religious interest, which we think it timely and profitable to urge on your serious attention. They will thus come before you with that weight and authority, which the united voices of all your pastors can bestow.

1. The first, and paramount subject, on which we desire to speak to you, as fathers, conveying to their children the dearest wishes and interests of their hearts, is — the Education of the Poor. On this topic you are yearly, and even more frequently, addressed by each of us; and it is difficult to add to the repeated and urgent appeals which are made to your consciences, and your sympathies. But the more the subject is considered, the more its importance encreases, and the more we feel it our duty to awaken your minds and hearts to its pressing claims.

The education of the poor has always been considered as one of the most important duties confided to the Church. But while, in every age, she has faithfully discharged her obligation, it is clear that the manner of doing so willvary, with the circumstances of time and place. Where faith is undisturbed, and morality unassailed, where the war of life has to be with the inward passions, more than with the outward world, then the training of the child in the way whereon he has to walk, is a simple task. The habit of divine faith gives a solid groundwork for the building which has to be raised; and simple instruction, line upon line, raises it up to the required measure, without hindrance, or opposition. The example of all around, the unanimity of their convictions, and the repetition of identical principles, co-operate with the early precepts, strengthen them, consolidate them, and help to keep unimpaired the foundation first laid. But where on every side, aggression has to be encountered, where every stone that is added to the building is contested, and has to be defended, where not only counteracting, but destructive, influences have to be resisted, where not merely the superstructure, but the very foundation, must be secured, by endless precautions, and multiplied safeguards; the duty of attending to early

education becomes complicated and difficult, and requires more serious thought, more time, more agencies, and more vigilance, than at other times. And such is our case now: Except through a laborious education we cannot guarantee to our little ones, a single sound principle, one saving truth. From the doctrine of the blessed Trinity, to the smallest precept of the Church, they are exposed, even in childhood, to hear all dogma and all practice assailed, ridiculed, reasoned against, blasphemed. Systems of education, made as tempting as possible, by promises of greater learning, or offers of present advantage, surround parents and their offspring; and too often the fatal bait is swallowed, and the religion of the child is sacrificed to an imaginary temporal welfare.

It is in the midst of this state, that we have now to secure the education of our poor. If we wish to have a generation of catholics to succeed the present one, we must educate it : or others will snatch it up, before our eyes. If we determine to educate it, it must be with all the means and pains necessary to cope, first with the efforts made to defeat our purpose, and then with the dangers and temptations, that will beset those on whom we bestow this heavenly boon. In other words, our education must be up to the mark of modern demand, and yet it must be solid in faith and in piety.

The first necessity, therefore, is a sufficient provision of education, adequate to the wants of our poor. It must become universal. No congregation should be allowed to remain without its schools, one for each sex. Where the poverty of the people is extreme, we earnestly exhort you, beloved children, whom God has blessed with riches, especially you who, from position, are the natural patrons of those around you, to take upon your-

selves lovingly, this burthen, of providing, if possible permanently, for the education of your destitute neighbours. Do not rest until you see this want supplied : prefer the establishment of good schools to every other work. Indeed, wherever there may seem to be an opening for a new mission, we should prefer the erection of a school, so arranged as to serve temporarily for a chapel, to that of a church without one. For the building raised of living and chosen stones (1), the spiritual sanctuary of the Church, is of far greater importance than the temple made with hands. And it is the good school that secures the virtuous and edifying congregation.

2. We have said that our education must be up to the mark of modern demands : in other words, we must take advantage of the means afforded us, to render the *secular* part of our education as effective, as that which others offer The great bribe which the age holds out to our children, in exchange for the surrender of their faith, is a greater amount of worldly knowledge. This, it is true, is but a snare : such a one as deceived and ruined our first parents in Paradise (2); and it is our duty ever to cry aloud, and warn foolish parents, that not all the wisdom of Solomon, even if it brought with it the whealth of the whole world, would compensate their children for the loss of their souls. But this will not suffice. We must remove the temptation as far as possible from human frailty : we must not even leave an excuse to lukewarmness. Make your schools equal in every respect to those which are opened to allure away our children. Avail yourselves of every encouragement, and every improvement, which tends to raise the standard

(1) *I Petr.* II, 5.

(2) « You shall be as Gods, knowing good and evil. » (*Gen.* III, 5).

of your education; and let there be no pretence tenable, for sending Catholic children elsewhere.

In effecting these most useful purposes, and procuring means for encouraging a high order of education, as well as extensively diffusing its blessings, we consider that the institution established by us, and known as the *Poor School Committee*, has been eminently useful, and deserves our public approbation, and our joint recommendation. Composed as it is of priests and laymen, selected from all our Dioceses, it has attended to their several interests with fidelity and impartiality; and it has been the instrument for obtaining assistance and means for education, which, without its co-operation, would not have reached us. Through it, the character of our poor school teaching has been signally raised; and the erection of normal and training schools, which we now owe to its exertions and zeal, promises to secure, on a stable basis, the future enjoyment of this blessing. We, therefore, exhort and urge you to support this excellent Institution, by your liberal contributions, by your hearty co-operation, and by your friendly encouragement.

3. But while we thus wish to promote a secular instruction equal to what others offer, we consider sound faith, virtue, and piety by far the most important elements of education: and these, as we have already declared to you, we are the most anxious to secure, and to promote. We cannot, of course, conceal from ourselves, that the encouragement which the state, or the policy of the age, gives to education, has a tendency to increase the importance of worldly knowledge, if not to the disparagement, at least to the consequent depreciation, of religious learning. The inspection, the rewards, the honours, derived from the state, are strictly limited to proficiency in the former class

of instruction; and the youthful mind is easily led by its own ardour, to pursue what obtains public approbation and reward, to the neglect of less prized, but far more important, acquirements. It is our duty to find a counterpoise for this undue preponderance : and, after mature deliberation, we have gladly adopted, for this purpose, the excellent suggestions made to us in Synod, by the Poor School Committee, through its worthy chairman. We propose, therefore, to appoint, in our respective dioceses, ecclesiastical inspectors of Schools, whose duty it will be to examine the scholars in the religious portion of their education, to grant certificates and award prizes, for proficiency in it; and so give any one who aspires to be a teacher of Catholic children, the means of proving himself morally fitted for the office, and prevent the unworthy from obtaining so serious a trust. This plan, the utility of which must, at first sight, be obvious, will entail additional expense, and increase the demands on the funds of the Poor School Committee. But we rely on your sense of its vital importance, for redoubled exertions and augmented resources, to meet this new exigency.

4. While we thus turn our most serious thoughts towards the education, in sound faith and virtuous morals, of our poorest children, who are most exposed to the evil arts and temptations of enemies, we cannot overlook the wants of other classes, no less dear to us. Where there is a sufficient Catholic population to warrant it, we earnestly recommend the establishment of a middle school, as it is called, in which a good commercial and general education shall be given to the children of families in a better worldly position. At present the youth of this class, aspiring to a higher standard of instruction, and for obvious reasons unable to attend the gratuitous, or poor, school,

are generally sent to day-schools, where religious education is out of the question, and where often their faith is exposed to serious trials. The experiment of establishing such a school as we allude to, has succeeded in several towns; and we beg both clergy and laity to extend this great blessing, wherever they see a reasonable prospect of success.

5. We cannot leave the subject of education, without alluding to the effort that is being made by our venerable, and beloved brethren, the bishops of Ireland, for the establishment of a catholic University. Acting under the directions, and with the approbation, of the Holy See, seconded by the co-operation of their clergy and their flocks, encouraged by the contributions of both hemispheres, these zealous prelates are aiming higher than we can dare—at the providing of an unmixed education of the very highest order. From our hearts we wish them success; and we are glad of this opportunity to testify to them our warmest sympathy. What we have hitherto done, we will continue to do—recommend the undertaking to the charity and liberality of our faithful people. Should such an institution grow up so near us, its advantages to us will be incalculable. We shall see open to future generations, the means of a liberal, scientific and professional education, united with solid religious instruction, a blessing denied to the present; and we may see revived, what formed the pride of Ireland in early ages of Christianity, multitudes, who loved heavenly, as well as earthly, wisdom, sailing to her from distant shores, to obtain the still undivided treasure, at her hands.

6. You will see, by all that we have addressed to you, how solicitous we are about the preservation of the faith committed to our charge. It is no wonder that we should

be so. While this is the groundwork of all piety, and of our salvation, though without it we cannot possibly please God (1), it has become less and less an object of care or of esteem to others. The innumerable contradictions of doctrine, which have long prevailed in every system out of the catholic Church, fretting and clashing together, have worn themselves down into a smooth apathy; and the simplest hypothesis for getting rid of the scandal of contention about sublimest truths, has been adopted—that they are matters of indifference. Hence, the attachment of the catholic to specific truths, and his jealousy of change in matters of religion, are derided as narrow-minded and illiberal; and the very characteristic which St. Leo gave to the worship of Pagan Rome is now popularly attributed to genuine Christianity, that it is truly religious in proportion as it opens wider its arms, to embrace and comprehend more conflicting errors (2). The age is one which rejects all strict dogmatism, and its spirit is the enemy of faith. It is difficult to be in contact with it, and not feel its influence. Its reasonings, its disdain, its jeers, its very blasphemies, become familiar, and cease to inspire horror; the sacredness of what is habitually assailed remains less vividly impressed on the mind; and many, who would die for their religion in general, and its truth, do not feel so keenly about particular doctrines, each of which is absolutely necessary to form the whole faith of the Church, not one of which can be impugned, or given up, without destroying the entire structure of truth. Wherefore, dearly beloved, we earnestly exhort you, as the apostle found it necessary to do the first Christians, exposed as

(1) *Hebr.* XI, 6.

(2) *Et magnam sibi videbatur assumpsisse religionem, quia nullam respuebat falsitatem.* (*In natali SS. Apostolorum.*)

they were to the same dangers—« to watch, stand fast in the faith, do manfully and be strengthened (1). » « Let no man deceive you with vain, » that is specious « words (2). » Follow not your own opinions, nor those of other men; but remain steadfast in the teaching of God's Church, keeping the very form of sound words which she delivers to you (3), and not reputing any thing light or unimportant which she communicates. Above all things prize the great blessing of unity, which is so distinguishing a mark of God's Church. Let there be no contentions, no dissensions found among you (4). Hear the voice of your pastors, who in their turn are careful to preserve themselves in the unity of the Spirit (5), adhering closely to the Chair of Peter, wherein sits the inheritor of his jurisdiction and supremacy, holding the keys of Christ's kingdom, and the staff of pastoral jurisdiction over all the sheep of His one Fold.

7. But faith must be rooted in charity, and quickened by good works (6), to be available unto salvation. And therefore we exhort you to all piety, and the faithful discharge of all your duties. For « godliness is profitable to all things, having promise of the life that now is, and of that which is to come (7). » In proportion as the times are evil, increase your own fidelity to the religious observances of the Church. He who frequently prays to God, who, if possible, daily attends at the adorable sacrifice, purges at short intervals his conscience from

(1) *I Cor.* XVI, 13.
(2) *Ephes.* V, 6.
(3) *Jac.* II, 17.
(4) *I Tim.* IV, 8.
(5) *II Cor.* IX, 7.
(6) *Phil.* IV, 8.
(7) *II Tim.* I, 13.

stains, by the sacrament of penance, and often devoutly receives the source of life in the most blessed Eucharist, will not easily feel his faith weakened. Perform then these duties, with cheerful fervour, « not with sadness or of necessity, for God loveth a cheerful giver (1). » Towards the most Holy Sacrament we warmly entreat you to entertain the most tender devotion; promote Its honour, Its solemn adoration, Its silent worship, Its frequent reception. In the ever Blessed and Immaculate Mother of God, we earnestly exhort you to feel a filial confidence, which is the fruit of love towards her Divine Son, and will make you have daily recourse to her patronage and intercession. Love the glory of God's house, and the majesty of His worship: and minister to them senerously, according to your means. Love the poor of Jesus Christ, His dearest disciples, and assist them charitably, especially by supporting such institutions as secure their spiritual, together with their temporal, welfare. Edify all around you by the blamelessness of you lives, the Christian order of your families, and the virtues suited to your condition. « For the rest brethren, whatsoever things are true, wahtsoever modest, whatsoever just, whatsoever holy, whatsoever lovely, whatsoever of good fame, if there be any virtue, if any praise of discipline, think of these things (2). »

8. But you are exposed to trials of another sort, in which it is likewisse our duty to direct you. Dearly beloved, we need not recal to your minds the many and various ways in which your faith, your morals, your pastors, your holiest institutions, your Church in fine, and your religion, have been lately assailed. We need not trace the

(1) *Rom.* XIII, 13.
(2) *Ephes.* IV, 3.

progress of injury from words to deeds, nor show the ripening of ill-judged expressions into destruction of property, shedding of blood, and desecration of what is most holy. And you know too that many persons around you, would not hesitate to proceed to greater lengths, were it permitted them. Now under these circumstances your line of duty is clear, and we must not refuse to point it out to you.

First then we exhort you, not to be deterred by evil threats, nor by such injuries, from the free, the manly, and the Christian discharge of your duties, and the lawful defence of your rights, as citizens. Exercise the prerogatives which belong to you, in an honourable and generous spirit. Shrink not from any obligation imposed upon you by your state of life. If in the senate, or among the representatives of the people, or a magistrate, or holding any office of trust or honour, or a simple citizen, remember that your rights are the same as those of other persons similarly situated; and allow no one to daunt you, or drive you from the fearless, peaceful, and dispassionate performance of the duties which ever accompany a privilege.

But in the next place we still more strongly exhort you to patience, to long-suffering, to meekness, to the uttering only of the blameless word, that « he who is on the contrary part may be afraid, having nothing evil to say of us (1). » Let nothing, however bitter, that may be said, however unjust thatmay be threatrened, rouse you to anger, or provoke intemperance of speech. Let no amount even of actual injury excite you to revenge, or to the desire of it. You particularly, among our poor children, who have

(1) *Tit.* II, 1.

felt more sorely than others the violence inflicted on yourselves or your neighbours, through religious animosity, we most earnestly and affectionately entreat, to put away all angry, unkind, and uncharitable thoughts. Be followers of him, who « when he was reviled did not revile, and when he suffered, threatened not (1). » « Be not overcome by evil, but overcome evil with good (2). » Look to the justice of the laws for protection from oppression and insults; and not to any unlawful combinations, or exercise of your own strength. Remember, that even should justice be refused you here, God hath prepared a reward hereafter for the patient sufferer, that will amply compensate him for the light and momentary tribulations of this life (3). Hear then, in this, as in higher things, the voices of your pastors, and fathers in God, most lovingly reminding you, « that tribulation worketh patience, and patience trial, and trial hope; and hope confoundeth not (4). » Thus will your present trials only advance you in perfection, and through the Cross and Passion of our blessed Lord unite you closer to him, and make you inheritors of his promises.

9. One and only one revenge can we permit you, that of praying for all who afflict, or persecute, or hate you. Beg of God to turn their hearts to charity and peace, and bring them to the knowledge and love of his blessed truth. But not for them only must you pray, but for all who are not partakers of the same light and grace, as have been vouchsafed to you. You have heard of the great charity with which God has inspired your brethren of other nations, of praying for the return of your beloved

(1) *I Petr.* II, 23.
(2) *Rom.* XII, 21.
(3) *Rom.* VIII, 18.
(4) *Rom.* V, 3.

country, to the unity of the faith. We surely will not be behind them in our zeal and love, where the motives, the interests, and the rewards of these virtues are so peculiarly our own. Pray then daily, though it be but by one short *Hail Mary*, for the return of your fellow-countrymen to the one Fold of Christ; that we may all be one, even as He and his Father are one.

And may the Father of mercies and God of all consolation pour out abundantly upon you every blessing; strengthening you to every good work, and perfecting you in all virtue and holiness, unto the day of our Lord Jesus Christ (1), who with him, and the Holy Ghost, liveth and reigneth for ever and ever.

Given at St. Mary's College, Oscott, this seventeenth day of July, in the year of our Lord one thousand eight hundred and fifty-two.

Signed by all the fathers or their procurators.

R. Bagnall,
A. Goss,
W. Clifford,
} *Secretaries of the provincial Synod.*

(1) *Philip.* I, 6.

APPENDIX.

—

PARS I,

Continens documenta quæ in Actis Synodi, tam in textu quam in notis, allegantur.

I.

LITTERÆ APOSTOLICÆ

PRO INSTITUTIONE CAPITULORUM CATHEDRALIUM.

PIUS PP. IX.

Ad futuram rei memoriam. Nostris apostolicis litteris, quæ die XXIX mensis Septembris proxime elapsi sub annulo Piscatoris datæ sunt, instauravimus in florentissimo Angliæ regno ordinariam episcopalem hierarchiam, constituentes in illo metropolitanam ecclesiam Westmonasteriensem, et ejusdem suffraganeas episcopales ecclesias Suthwarcensem, Hagulstadensem, Beverlacensem, Liverpolitanam, Salfordensem, Cliftoniensem, Plymuthensem, Nottinghamiensem, Birminghamiensem, Northamptoniensem, Salopiensem, nec non Menevensem et Newportensem invicem unitas, atque insuper declaravimus illorum omnium procurationem exigendam esse ad communes Ecclesiastici juris regulas, quas quidem eo in regno in omnibus, quæ ad religionem et Ecclesiam catholicam pertinent, servandas fore decrevimus, prout in supradictis nostris litteris uberius explicatum est. Deinde aliis pluribus litteris apostolicis datis pariter sub annulo Piscatoris, suos tribuimus pastores tum archiepiscopali Ecclesiæ Westmonasteriensi, tum aliis septem Ecclesiis Hagulstadensi nimirum, Beverlacensi,

Liverpolitanæ, Cliftoniensi, Birminghamiensi, Northamptoniensi, et Ecclesiis invicem unitis Meneviensi et Newportensi : ac tempus præstolantes, quo cæteris etiam suos dare episcopos valeamus, commisimus interea Westmonasteriensi archiepiscopo administrationem Ecclesiæ Suthwarcensis, episcopo Liverpolitano administrationem Ecclesiæ Salfordensis, episcopo Cliftoniensi administrationem Ecclesiæ Plymuthensis, episcopo Birminghamiensi administrationem Ecclesiæ Nothinghamiensis, ac tandem episcopo Ecclesiarum unitarum Meneviensis et Newportensis administrationem demandavimus Ecclesiæ Salopiensis. Hisce igitur per diversas supra commemoratas nostras apostolicas litteras ita constitutis, curas modo nostras convertimus ad institutionem collegiorum canonicalium, eamque, ut celerius perfici valeat, ipsis præsulibus jam institutis duximus committendam. Itaque motu proprio, et ex plenitudine Apostolicæ nostræ auctoritatis dilecto filio nostro cardinali archiepiscopo Westmonasteriensi, et venerabilibus fratribus episcopis Hagulstadensi, Beverlacensi, Liverpolitano, Cliftoniensi, Birminghamiensi, Northamptoniensi, et episcopo unitarum Ecclesiarum Meneviensis ac Newportensis committimus atque mandamus ut unusquisque illorum nostro nomine, et ex delegata a Nobis potestate constituat in diœcesi sua capitulum, quod ex una saltem dignitate et decem canonicis constet. Ad memoratas autem unitas Ecclesias Meneviensem et Newportensem quod attinet, satis in præsens esse censemus, ut unicum pro utraque capitulare collegium instituatur. Mandamus insuper, et eidem metropolitano antistiti, atque episcopis Liverpolitano, Cliftoniensi, Birminghamiensi, nec non episcopo unitarum Ecclesiarum Meneviensis et Newportensis potestatem facimus, ut quisque illorum cathedrale capitulum eodem plane modo et ex delegata pariter Apostolica auctoritate constituat, in ea etiam Ecclesia cujus administratio eidem a Nobis demandata est. Jam vero capitula ipsa, ut primum instituta fuerint, omnibus fruentur juribus, omnibusque obligationibus tenebuntur, quæ metropolitana aut cathedralis cujuscunque capituli ex communi sacrorum canonum jure propria sunt. Igitur quoties deinde contigerit ut aliqua ex metropolitana aut episcopalibus Angliæ Ecclesiis pastore suo viduetur, et nemo sit, cui ejusdem administratio a Sancta hac Sede fuerit deman-

data, pertinebit ad capitulum in illa institutum, ut diœcesis procurationi prospiciat per deputationem vicarii capitularis, atque ad eum modum, qui communi canonum jure, et Tridentini Concilii decreto præscriptus est. Quod si ejusmodi alicujus Ecclesiæ vacatio contingat antequam in illa Capituli institutio facta fuerit, vel si capitulum in ea constitutum officio suo rite atque præfinito tempore functus non sit, servandæ pariter erunt communis Ecclesiæ juris Tridentinique Concilii regulæ, ad quarum tramites cura eadem, et vicarii deputatio ad metropolitanum antistitem, vel ad antiquiorem alium episcopum pro casuum varietate spectabit. Hæc decernimus, mandamus, committimus, et declaramus, non obstantibus iis omnibus, quæ in supradictis nostris Apostolicis litteris die XXIX Septembris hujus anni datis non obstare decrevimus, cæterisque contrariis quibuscunque.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris die XIX mensis Novembris MDCCCL, Pontificatus nostri anno quinto.

A. Card. Lambruschini.

L. ✠ S.

II.

EXTENSIO PRÆCEDENTIUM FACULTATUM.

Ex audientia Sanctissimi habita die 10 Augusti 1851, Sanctissimus Dominus Noster Pius, divina Providentia PP. IX, referente me infra scripto S. Congregationis de Propaganda Fide secretario ad preces R. P. D. Thomæ Grant, episcopi Suthwarcensis, benigne annuit ut quatenus vel in omnibus vel saltem in nonnullis Ecclesiis Anglicani regni canonicorum capitula nondum erecta fuerint per antistites, quibus cura hujusmodi fuerat demandata in Apostolicarum litterarum diei 19 mensis Novembris 1850, idem per episcopos qui memoratis Ecclesiis præficiuntur executioni demandetur, quibus proinde facultates omnes in antedictis apostolicis litteris concessæ tribuuntur, contrariis quibuscunque minime obstantibus.

Dat. Romæ ex Æd. dic. S. Congregationis die et anno ut supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quocunque titulo.

Al. Barnabò *a secretis.*

L. ✠ S.

III.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE CIRCA CAPITULA CATHEDRALIA PRO ECCLESIIS NOVITER ERECTIS IN ANGLIÆ REGNO.

21 Aprilis 1852.

Quæ circa erectionem capitulorum cathedralium, ex conventu superiore anno inter episcopos Angliæ habito, ab eminentissimo ac reverendissimo domino Nicolao Wiseman archiepiscopo Westmonasteriensi fuerunt relata, in Sacra Congregatione diei 5 Aprilis 1852 proposita sunt : cumque manifestum existat, ob adjuncta Ecclesiarum recenter institutarum, nonnulla quæ in jure canonico de capitulo ecclesiæ cathedralis constituta habentur, exsecutioni statim in memoratis ecclesiis mandari haud posse; si sanctissimo domino placuerit eminentissimi Patres instructionem transmittendam censuerunt, ut ratio traderetur ea in re servanda donec aliter decernatur.

Cum canonicales præbendæ desint, et canonici curæ animarum, juventutis institutioni, aliisque officiis pro religionis bono, attento etiam mediocri sacerdotum numero, per diœcesim vacare debeant; existimarunt eminentissimi Patres annuendum ut iidem ab onere residentiæ penes cathedralem, et sacra officia persolvendi eximantur, ita tamen ut in proxima Synodo provinciali episcopi curent de nonnullis diebus designandis, in quibus canonici chorum adire atque officia peragere teneantur, utque etiam apud episcopum congregentur, præsertim pro negotiis circa quæ, ex sacris canonibus, capituli sententia est exquirenda.

Item probanda visa est methodus proposita pro eligendis canonicis adeo ut prima vice omnes, comprehensis quoque dignitatibus, per episcopos libere eligantur juxta breve Apostolicum : in posterum vero, observata mensium distinctione circa collationem S. Sedis rescripto peragendam, in reliquis alternis vicibus nominatio fiat, vel libere per episcopum vel per capitulum, ea tamen ratione ut tres ecclesiastici viri semel, iterum, vel tertio, episcopo exhibeantur, ut idoneus, et undequaque commendatus ab eodem canonicus instituatur; aliter electio libere ad episcopum pertineat.

Placuit etiam eminentissimis Patribus propositio episcoporum, ut dignitas in litteris Apostolicis pro singulis cathedralibus capitulis decreta titulo *præpositi* distinguatur.

Constituendi pariter erunt canonici theologus ac pœnitentiarius, qui prima hac vice absque concursu ab episcopis pariter eligantur; deinde vero ad tramites sacrorum canonum : pœnitentiarius autem quoad fieri potest penes cathedralem ecclesiam moretur, in proxima vero Synodo agatur de lectionibus per canonicum theologum habendis ad tramites dispositionum canonicarum, habito tamen respectu ad temporum locorumque circumstantias.

Cumque demum congruum admodum existat, ut qui in Ecclesiæ senatum, consiliarios episcopi ac præcipuos adjutores ejusdem pro administratione diœceseos assumuntur, habitu quoque aliqua ratione distinguantur, admissa fuit antistitum petitio ut canonici, nulla facta distinctione diœceseos aut gradus, supra superpelliceum assumant mozzetam nigri coloris, non tamen sericam, juxta formam ab eminentissimo ac reverendissimo archiepiscopo Westmonasteriensi designandam.

Sententiam S. C. Sanctissimo Domino Nostro Pio Papæ IX ab infrascripto secretario relatam in audientia diei 6 Aprilis, Sanctitas Sua benigne probavit, opportunis facultatibus concessis, eamdemque servari præcepit, contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum, etc.

A. Barnabò, *secretarius.*

IV.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

De Capitulo Plymuthensi.

21 Aprilis 1852.

Cum in erectione capituli cathedralis Ecclesiæ Plymuthensis juxta litteras Apostolicas Sanctissimi Domini Nostri, datas die 19 Novembris anni 1850, difficultates occurrere possint quod statim canonici eo numero haud valeant constitui, prout in memoratis litteris præfinitus reperitur; S. Congregatio de Propaganda Fide, in generali conventu diei 5 Aprilis 1852, ex voto eminentissimi ac reverendissimi D. archiepiscopi Westmonasteriensis ac RR. PP. DD. Angliæ episcoporum, censuit supplicandum Sanctissimo, ut, firma in reliquis dispositione brevis remanente, capitulum Plymuthense erigatur, etiamsi præstitutus canonicorum numerus haud statim compleri valeat.

Hanc vero S. C. sententiam Sanctissimo Domino Nostro Pio Papæ IX ab infrascripto secretario relatam in audientia diei 6 ejusdem mensis et anni, Sanctitas sua benigne in omnibus probavit, contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum, etc.

A. Barnabò, *secretarius.*

V.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

De capitulo Newportensi et Meneviensi.

21 Aprilis 1852.

Cum perspecta existant singularia merita monastici ordinis S. Benedicti quoad propagationem christianæ religionis

per Angliam, adeo ut privilegiis singularibus jamdiu in bonum Ecclesiæ illius Institutum istud exornari meruerit; cum modo etiam congregatio Anglo-Benedictina in ea sit voluntate, ut suam operam in bonum Ecclesiæ Newportensis et Meneviensis maximo studio conferat; eminentissimus ac reverendissimus dominus S. R. E. cardinalis Nicolaus Wiseman archiepiscopus Westmonasteriensis ac RR. PP. DD. Angliæ episcopi votum suum S. C. aperuerunt, ut capitulum cathedrale, quod juxta tenorem litterarum Apostolicarum die 19 Novembris 1850 pro memorata Ecclesia unicum modo esse debet, ex ipso monastico capitulo congregationis Anglo-Benedictinæ in Newportensi urbe constituendo efficiatur, addita etiam facultate eligendi minorem numerum Capitularium, si statim decem juxta litteras Apostolicas haberi nequeant.

Re autem proposita in generali S. Congregationis conventu, habito die 5 Aprilis 1852, omnibusque rite perpensis, eminentissimi Patres annuendum censuerunt, ea tamen ratione ut integrum Sedi Apostolicæ jus maneat eligendi episcopum etiam extra monachos, quoties necessitas aut utilitas id requirat; archiepiscopus vero et episcopi, auditis superioribus memoratæ congregationis, instructionem conficiendam curent S. congregationis examini deinde subjiciendam, ut quæ generatim pro regimine Ecclesiarum Angliæ constituuntur, Ecclesiæ Newportensi et Meneviensi, indulti hujus ratione habita, aptari possint.

Hanc vero S. Congregationis sententiam Sanctissimo Domino Nostro Pio Papæ IX relatam ab infrascripto secretario in audientia diei 6 ejusdem mensis et anni, Sanctitas Sua benigne in omnibus probavit ac ratam habuit juxta tenorem superius expositum, contrariis quibuscumque haud obstantibus, etc.

Datum, etc.

A. Barnabò, *secretarius*

VI.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

De ecclesiis cathedralibus.

21 Aprilis 1852.

Restituta in Angliæ regno episcopali hierarchia, datis quoque Apostolicis litteris pro erectione capitulorum cathedralium, cathedrales ecclesiæ pro archidiœcesi Westmonasteriensi ac singulis diœcesibus ad tramitem sacrorum canonum essent constituendæ. Porro eminentissimus ac reverendissimus dominus S. R. E. cardinalis Nicolaus Wiseman archiepiscopus Westmonasteriensis, collatis quoque consiliis cum RR. PP. DD. Anglicis episcopis, significavit nonnullas civitates in episcopales sedes adlectas talia adhuc haud habere templa, quæ amplitudine, magnificentia, atque omnimoda opportunitate, mereantur in perpetuum assumi in ecclesias cathedrales.

Proinde preces porriguntur, ut pro Birminghamensi quidem ecclesia, cathedrale templum constituatur, quod in honorem S. Ceaddæ episcopi et confessoris dicatum reperitur; pro Suthwarcensi S. Georgii; pro Nottinghamensi S. Barnabæ apostoli; pro Salfordiensi S. Joannis apostoli : archiepiscopo vero Westmonasteriensi, cæterisque episcopis facultas detur constituendi, vice cathedralis ecclesiæ, provisoria ratione templum quod modo opportunius præsto sit, ut interim omnia ibidem peragantur veluti in ecclesia cathedrali, quæ deinde erit suo tempore designanda atque in perpetuum constituenda.

Cum vero preces hujusmodi rationabiles visæ sint eminentissimis Patribus S. Congregationis in generali conventu habito die 5 Aprilis, Sanctissimus D. N. Pius Papa IX, audita relatione per infrascriptum secretarium ejusdem S. C. proposita in audientia diei 6 ejusdem mensis et anni, benigne EE. PP. sententiam probavit, ac precibus pro utraque parte indulsit, contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum, etc.

A. Barnabò, *secretarius.*

VII.

INSTRUCTIO

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE PRO ANGLIA, CIRCA COMMENDANDOS AD EPISCOPATUM.

21 Aprilis 1852.

Ut Ecclesiæ noviter per Sanctissimum D. N. in Angliæ regno constitutæ magis in dies floreant, iisdemque antistites jugiter præficiantur qui vitæ probitate, doctrina, zelo, ac prudentia spectatissimi existant; peropportunum visum est, si ab ecclesiasticis viris, qui sacris obeundis muneribus inter alios præstiterunt, potissimum vero testimonio episcoporum pro tempore existentium, nonnulli Apostolicæ Sedi commendentur, ex quibus eadem ad episcopalem gradum, quem magis idoneum censuerit eligere valeat.

Commendatio vero hujusmodi tanti momenti esse noscitur, ut inspectis animadversionibus ab eminentissimo ac reverendissimo domino Nicolao S. R. E. cardinali Wiseman ac RR. PP. DD. episcopis Angliæ redditis, ac re accurate perpensa, S. Congregatio de Propaganda Fide, in generali conventu habito die 5 Aprilis 1852, peculiari instructione methodum proponendam censuerit.

Cum episcopus est constituendus, capitulariter dignitarius et canonici illius Ecclesiæ conveniant, precibus de more præmissis, ac præstito juramento de secreto servando, tribus vicibus suffragia ferantur circa personas Sanctæ Sedi veluti digniores commendandas. Si in aliqua ex tribus vicibus in favorem nullius adsint suffragia tot numero quæ excedant majorem partem vocum, actus nullius momenti existat, atque iterum suffragia ferantur.

Actus capitularis rite descriptus atque obsignatus, transmittendus erit ad archiepiscopum, vel ad suffraganeum antiquiorem vacante sede archiepiscopali, vel si de commendandis ad ipsum archiepiscopatum agatur; ut cœtus episcopalis consiliis collatis, circa tria nomina alphabetico ordine descripta, quæ in singulis votationibus majorem suffragiorum partem obtinuerint ad S. C. referat, suam-

que opinionem tradat, transmisso etiam ipso authentico capitulari actu.

Demum cum contingere aliquando possit, ut canonici legitime impediantur ne ad capitulum in quo hujusmodi fieri debet commendatio accedant, censuit S. Congregatio admittendos tunc esse eorumdem procuratores ad effectum tantum tradendi schedam cum nomine et prænomine eligendi (1).

Cæterum animadvertendum ac declarandum censuit S. Congregatio, his omnibus contineri tantummodo commendationem, adeo ut, quando necessarium vel opportunum videatur, Apostolica Sedes suo utetur jure alterum quoque, præter commendatos, eligendi.

Cum vero hæc omnia Sanctissimo D. N. Pio Papæ IX ab infrascripto S. Congregationis secretario relata fuerint in audientia diei 6 ejusdem mensis et anni, Sanctitas Sua benigne eadem probavit ac servari decrevit, contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Datum, etc.

A. Barnabò, *secretarius*.

(1) Sive, prout postea a S. C. explicatum est, tres schedas, cum nominibus triumvirorum proponendorum. Notandnm est generatim quod, sicubi aliqua discrepantia inveniatur, inter Decreta synodi, et Documenta ipsa ad quæ referuntur, hoc inde eveniat, quod ista ab ipsa S. C. per subssequentes epistolas modificata fuerint In praxi igitur, adhærendum textui Synodi. N. C. W.

VIII.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

De rectoribus missionariis instituendis.

21 Aprilis 1852.

Licet in episcopalis hierarchiæ restitutione per Angliæ regnum, communis ecclesiastici juris observantia generatim præscripta fuerit, attamen exploratum est, cum prærequisita necessaria nonnullis in capitibus desint, quoad hæc, perfici illud statim haud posse; adeo ut status missionis aliqua ex parte cum institutione diœcesium sit componendus, prout in aliis pluribus evenit donec, Deo favente, ecclesiasticæ communes regulæ plenissime observari valeant. Hujusmodi profecto ea esse noscitur pars canonici juris quæ respicit ad parœciarum institutionem : hinc factum est, ut eminentissimus ac reverendisimus dominus Nicolaus Wiseman archiepiscopus Westmonasteriensis ac RR. PP. DD. episcopi Angliæ quæ sequuntur Sanctæ Sedi approbanda subjecerint.

In singulis diœcesibus auctoritate episcopi, attamen de consilio capituli, Ecclesiæ seligantur nonnullæ quæ magis aptæ videntur ut ad instar parœciarum haberi possint.

Iis ordinario præficiatur *rector missionarius*, qui Ecclesiæ et animarum curam gerat quemadmodum cæteri Ecclesiis ibidem præpositi : attamen permanenter institutus habeatur.

In diœcesana Synodo episcopus quinque presbyteros ex probatissimis seligat, qui *Commissionem investigationis* constituant, atque unus ex his commissioni ipsi per episcopum præficiatur.

Rectores missionarii permanenter instituti definitive dejici haud possint, nisi tribus saltem ex memorata com-

missione ad causæ examen adhibitis, atque eorum consilio accepto.

His vero relatis in generali S. C. conventu habito die quinta mensis Aprilis 1852, eminentissimi Patres iis quæ proponuntur annuendum censuerunt.

Sanctissimus vero Dominus Noster in audientia diei 6 Aprilis, audita relatione per infrascriptum S. Congregationis secretarium exhibita, sententiam S. C. ac supradictam methodum probavit ac servari interim voluit, contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum, etc.

A. Barnabò, *secretarius.*

IX.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE,

Quo approbatur modus procedendi circa rectores missionarios.

In generali S. Congregationis conventu habito die 8 Martii 1853, referente eminentissimo ac reverendissimo domino cardinali Raphaele Fornario, occasione recognitionis actorum ac decretorum Synodi provincialis per Angliæ antistites habitæ, examini quoque proposita est formula ad mentem ipsius Synodi elucubrata, et ab eminentissimo archiepiscopo Westmonasteriensi transmissa, quæque inscribitur: *Modus procedendi in consilio capiendo a Concilio investigationis, priusquam finaliter dejiciatur rector missionarius* quatuordecim articulis comprehensa: quæstione vero proposita num memorata methodus esset probanda, eminentissimi ac reverendissimi Patres responderunt affirmative

Dat. Romæ ex æd. S. C. de Propaganda Fide die 4 Augusti 1853.

J. Ph. Card. Fransoni, *præf.*

L. ✠ S.

X.

MODUS

PROCEDENDI IN CONSILIO CAPIENDO A CONCILIO INVESTIGATIONIS PRIUSQUAM FINALITER DEJICIATUR RECTOR MISSIONARIUS.

1° Ad Concilium investigationis non recurratur, nisi prius clare et præcise exposita, ab episcopo causa ad dejectionem finalem movente, ipse rector missionarius malit rem ad Concilium deferri, quam sese sua sponte a munere et officio dimittere.

2° Cum episcopo visum fuerit consilium capere a Concilio investigationis de rectore missionario finaliter dejiciendo, vicario suo generali vel alii sacerdoti ad hoc ab ipso deputato committat, ut relationem causæ ad dejectionem moventis in scriptis conficiat, cum expositione investigationis hucusque peractæ, et circumstantiarum quæ causam vel ejusdem demonstrationem specialiter afficiant.

3° Locum, diem, et horam opportunam ad conveniendum indicet, per litteras ad singulos conciliarios missas.

4° Rectorem missionarium, de quo agitur, ad locum et diem constitutum ad Concilium habendum vocet per litteras; exponens, nisi prudentia vetet, causam ad dejectionem moventem, per extensum; monensque ipsum rectorem ut responsum rationibus suffultum præparet in scriptis, ad ea quæ in causæ expositione vel jam antea oretenus, vel nunc in scriptis relata sunt.

5° Convenientibus consiliariis tempore et loco præfinitis, præcipiat episcopus silentium servandum de iis quæ in Concilio audiantur; moneat quoque investigationem non esse processum judicialem, sed eo fine habitam, et eo modo faciendam, ut ad cognitionem veri quacunque ratione perveniatur, adeo ut unusquisque consiliarius, omnibus coram Deo perpensis, opinionem de veritate factorum quibus causa innititur, efformare quam accurate possit.

Moneat etiam ne quid in investigatione fiat, quod aut ipsos, aut alios periculo damni aut gravaminis exponat, præsertim ne locus detur actioni libelli famosi, vel alii cuicunque processui, coram tribunali civili.

6° Relatio causæ legatur coram Concilio ab episcopi officiali, qui etiam ad interpellationes respondebit a præside vel ab aliis consiliariis per præsidem faciendas ad uberiorem rei notitiam assequendam.

7° Deinde in Concilium introducatur rector missionarius, qui responsum a se confectum leget et ad interpellationes similiter respondebit.

8° Tunc collatis consiliis, si duabus saltem ex tribus partibus consiliariorum satis constare de factis videatur, sententiam suam unusquisque consiliarius in scriptis det, rationibus quibus nititur expressis; conferantur sententiæ; acta in Concilio ab episcopi officiali redigantur, et a præside in nomine concilii subscribantur, et simul cum sententiis singulorum in extenso ad episcopum deferantur.

9° Quod si ulterior investigatio necessaria vel congrua videatur, eo ipso die, vel alio ad conveniendum a Concilio constituto, testes vocentur quos opportunos Concilium judicaverit, audito etiam rectore missionario de iis quos ipse advocandos esse voluerit.

10° Examinentur seorsim testes, pro causa, a præside et ab aliis per præsidem, absente primum rectore missionario, quantum fieri potest accurate, non adhibito juramento, sed, si non renuant ipsi, asserentibus testibus se paratos esse ad testimonium suum juramento confirmandum, si occasio daretur.

11° Consentientibus testibus, et dirigente prudentia Concilii, repetatur testimonium coram rectore missionario qui et ipse testes tunc interroget per præsidem.

12° Similiter examinentur testes contra causam.

13° Collatis tunc consiliis fiat ut supra n° 8°.

14° Quod si testes nolint aut nequeant Concilio assistere, aut eorum testimonium nondum satis luculentum negotium reddat, duo saltem ex consiliariis a Concilio deputentur, qui testes adeuntes, loca invisentes, vel, alio quocunque modo possint, lumen ad dubia solvenda requi-

rentes, relationem suæ investigationis ad Concilium deferant, ut ita nulla via intentata relinquatur ad verum moraliter certo cognoscendum.

XI.

INSTRUCTIO

DE CUSTODIA FONTIS BAPTISMALIS

Ex Actis Concilii Mediol. provinc. IV excerpta.

Fons baptismalis qua ratione construendus.

Fons baptismalis e marmore, aut e solido lapide constet: qui si præ rimulis, aliave ratione ejusmodi est, ut inde aqua sensim effluat, lapis alius bene firmus, solidus, ac tutus quamprimum comparetur.

Interea vero ad aquam baptismalem tuto continendam, dum ille alter paretur, non vas fictile alteriusve generis, sed æreum, stamno ab interiori parte illitum, tanta magnitudine quanta lapidis vacuitas est ita ponatur, ut intrinsecus illum undique strictim attingens, beneque compactum eidem cohærescat.

Habeat operimentum vel ciborium ad sacra olea tuto decenterque conservanda, in eo ipso fonte accommodatum, nisi ubi ex instructionibus nostris aliter exstruendum est. Conopæo etiam e tela saltem opertum sit.

Tabellam habeat item intrinsecus, quæ dimidia tantum aperiatur, fontisque ostium compresse claudens, aquam a pulvere et aliis sordibus cautius tueatur.

Quæ tabella in omnibus fontibus sit, in quibus per infusionem baptizatur: in iis vero in quibus immersio adhibetur, si petra ipsa pro ejus magnitudine id patietur sine impedimento immersionis.

Sepiatur omnino unumquodque baptisterium, si ferro vel

lapide episcopi judicio non poterit, saltem ligneis cancellis.

Præterea si extra fornicatam capellam, aut parietis concavitatem hemicycli instar constructam totum, aut ex parte sit; tum tegmen habeat, quod ex marmore, vel ex asseribus constet, aut saltem e tela decenter picta.

Decebit etiam in capella, aut in pariete proximo, S. Joannis imago Christum Dominum baptizantis.

In ecclesiæ ingressu collocatus sit fons baptismalis, isque a sinistra ingredientium parte, nisi quibus in ecclesiis pro situs ratione illum ab altera parte potius collocandum episcopus judicarit. Quæ vero baptisteria in ecclesiis, capellisve eo potissimum nomine exstructis, cathedrali, vel parochiali ecclesiæ fere adhærentibus exstant, illa non amoveantur; sed ecclesiæ, aut capellæ ubi illa sunt, instaurentur, aut reconcinnentur : ubi vero in ecclesiis præsertim insignioribus non sunt, in posterum eas vel ecclesias, vel capellas ædificari, in illisque baptisterium construi idem episcopus curet.

In baptismali fonte, ubi per infusionem baptizatur, id plane caveatur, ut ne aqua capiti infantis infusa in eumdem fontem recidat, sed in sacrarium profluat : idque propterea sacrarium e marmore solidove lapide prope fontem construatur, ad præscriptum instructionum.

In baptismalis fontis ciborio, mantilia duo, eaque candida, ab omnique sorde munda asserventur, quæ infantis capiti abstergendo usui sint.

Pluraque ideo in sacristia id generis mantilia certo loco conserventur.

Si vero vel mantilia vel sudariola ad eum usum aliquando afferuntur, ea nisi nova ne adhibeantur : tum nova adhibita, ne in profanum, sed in ecclesiæ usum cui recte accommodari possint convertantur : alioqui comburantur.

XII.

INSTRUCTIO

AD ARCHIEPISCOPUM WESTMONASTERIENSEM ET EPISCOPOS ANGLIÆ, QUOAD FACULTATEM SERVANDI SANCTISSIMAM EUCHARISTIAM IN NONNULLIS NOBILIUM VIRORUM ORATORIIS.

Apud rusticanas ædes spectabilium virorum catholicorum capellæ quasi ad ecclesiarum formam haud raro isthic occurrunt, interdum vero petitiones ad S. Sedem diriguntur pro facultate obtinenda ut in illis sanctissima Eucharistia asservari possit. In re quidem gravioris momenti uniformis quædam methodus inducenda erat, proindeque episcoporum sententia visa est exquirenda, quæ quidem, Eminentia Sua curante, occasione provincialis Synodi superiore anno habitæ reddita fuit.

Omnibus itaque accurate perpensis, capellas hasce ex episcoporum sententia in tres classes placuit distinguere, juxta nimirum differentias quasdam, quæ in iisdem solent occurrere, nimirum ut opportune in singulis casibus provideatur.

Primo itaque capellæ hujusmodi aliquando haud valde ab Ecclesia distant, sunt vero *oratoria domestica*, prout strictim usu ecclesiastico dictio hujusmodi usurpatur, in bonum spirituale familiæ constituta : in iis proinde regulæ ecclesiasticæ ea de re latæ atque Indultorum formulæ erunt servandæ, quoad alia in singulis casibus S. Sedis sententia erit expostulanda.

Secundo aliæ occurrunt capellæ, apud quas conveniunt non modo domestici et familiares, sed coloni quoque et cultores proximi territorii, atque insuper opportune admodum præsto missionariis esse possunt, ut inde sanctissimam Eucharistiam ad infirmos deferendam sumant, cum intervallo quodam haud exiguo ecclesia procul inde existat.

Demum tertio loco recensentur quæ magis ab ecclesia distant, atque ea ratione constitutæ sunt ut haberi possint veluti succursales et filiales quoad ecclesias pro animarum cura designatas.

Quoad itaque capellas secundæ et tertiæ speciei eminentissimi Patres censuerunt permittendum ut ex episcopi sententia sanctissimum sacramentum in iis haberi possit;

ita tamen ut judicio ipsius episcopi oratoria hujusmodi *publica* vel *quasi publica* habeantur : insuper vero quotidie vel saltem in hebdomada sacrosanctum missæ sacrificium in iisdem offeratur : demum servatis servandis atque antistitum, nec non virorum ad quos capellæ pertinent, onerata conscientia.

Cum vero sanctissimus Dominus Noster eminentissimorum PP. sententiam in omnibus probaverit, facultatesque opportunas ad S. Sedis beneplacitum tribuerit, hæc significantur Eminentiæ Suæ, ut cæteri quoque Angliæ antistites regulas ea de re servandas opportune dignoscere valeant.

Dat. Romæ ex æd. S. C. de Propaganda Fide, die 14 Maii 1853.

J. Ph. Card. Fransoni, *præf.*

L. ✠ S.

Al. Barnabò, *a secretis.*

XIII.

EXTENSIO TEMPORIS PASCHALIS.

Beatissime Pater,

Attenta paucitate missionariorum per Angliam, cumque Hiberni, quorum plures in Anglia degunt, extensionem temporis ad Paschale præceptum adimplendum obtinuerint, archiepiscopus et episcopi Concilii provincialis Angliæ petunt pro toto Angliæ extensionem temporis Paschalis a feria IV Cinerum ad Dominicam in albis.

Ex audientia Sanctissimi habita die 13 Martii 1853.

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. IX, referente infrascripto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide secretario, ex voto eminentissimorum Patrum ejusdem sacræ Congregationis, benigne annuit, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romæ, ex ædibus S. C. de Propaganda Fide, die 14 Maii 1853.

Gratis sine ulla omnino solutione quocunque titulo.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

XIV.

DE ABSOLUTIONE AB IRREGULARITATE, AB ALIENO EPISCOPO ORDINANTE IMPERTIENDA.

Beatissime Pater,

Cum in formula secunda quæ episcopis Angliæ concedi solet, statuatur nullum episcopum posse facultatibus in ea datis uti extra fines suæ diœceseos, cumque sæpenumero accidat, quod unus episcopus ordinationes habere debeat pro seminario pluribus diœcesibus communi, archiepiscopus et episcopi Concilii provincialis Angliæ petunt, ut episcopus ordinans vel in seminario, vel extra, possit de consensu ordinarii cujusque ex candidatis, ipsos absolvere ab irregularitate quâ forte ligantur, servato cæteroquin tenore ejusdem formulæ secundæ.

Ex audientia Sanctissimi habita die 13 Martii 1853.

Sanctissimus Dominus Noster Pius, divina Providentia PP. IX, referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide secretario, juxta EE. PP. sententiam benigne petitioni annuit, contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Dat. Romæ ex æd. dic. S. Congregationis die 14 Maii 1853.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

XV.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

De ordinationibus extra tempora.

21 Aprilis 1852.

Eminentissimus ac reverendissimus D. cardinalis Nicolaus Wiseman archiepiscopus Westmonasteriensis, ac RR.

PP. DD. episcopi Angliæ, significarunt dubia aliquando exoriri, circa facultatem extraordinariam quæ in formula iisdem concessa numero primo continetur, pro ordinationibus extra tempora in jure canonico præfinita exercendis, cum in Anglia seminaria quædam pluribus diœcesibus communia reperiantur, in quibus clerici aliis episcopis subjecti instituuntur. Precibus itaque propositis in generali conventu habito die 5 Aprilis anni 1852, eminentissimi Patres annuendum censuerunt, ut episcopi in cujus diœcesibus seminaria hujusmodi constituta habentur, memorata facultate favore etiam non subditorum utantur, prævio tamen consensu respectivi ordinarii.

Hanc vero S. Congregationis sententiam Sanctissimo D. N. Pio Papæ XI ab infrascripto S. C. Secretario relatam, in audientia diei 6 ejusdem mensis et anni, Sanctitas Sua benigne probavit, atque ea ratione porrectis precibus indulsit, contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum, etc.

A. Barnabò, *secretarius.*

XVI.

DE ORDINATIONE AD TITULUM MISSIONIS.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE.

Eminentissimus ac reverendissimus dominus S. R. E. cardinalis Nicolaus Wiseman, archiepiscopus Westmonasteriensis, et RR. PP. DD. episcopi Angliæ, adnotandum duxerunt, attento suarum Ecclesiarum statu, haud facile clericos ad majores ordines per titulos passim receptos promoveri posse : proindeque postularunt ut pro quodam numero casuum facultas sibi tribueretur ordinandi ad titulum missionis. Relatis hisce precibus in generali conventu S. C. habito die 5 Aprilis 1852, eminentissimi PP. censuerunt, si Sanctissimo placuerit, tribuendam esse facultatem juxta tenorem concessionis quæ anno 1741 Hiberniæ episcopis

facta est, nempe ut episcopi qui Anglicis Ecclesiis præsunt, clericos suarum respective diœcesum ad titulum missionis usque ad numerum duodecim promovere possint, præstito tamen prius ab ipsis ordinandis juramento exercendi missiones, ad formam juramenti alumnorum Pontificiorum, atque onerata in omnibus conscientia ordinariorum.

Hanc vero S. C. sententiam Sanctissimo Domino Nostro Pio PP. IX, in audientia diei 6 ejusdem mensis et anni ab infrascripto secretario relatam, Sanctitas Sua benigne probavit, ac facultatem juxta propositum tenorem concessit, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Dat. Romæ ex æd. S. C. de Propaganda Fide die 21 Aprilis 1852.

J. Ph. Card. Fransoni, *præf.*

L. ✠ S.

Al. Barnabò, *a secretis.*

XVII.

EXTENSIO PRÆCEDENTIS RESCRIPTI.

Beatissime Pater,

Cum propter locorum necessitates vix sperari possit quod beneficia ad ordinandorum titulum constituendum sufficientia erigantur, nec facile etiam sit patrimonii titulo supplere, archiepiscopus Westmonasteriensis et episcopi Angliæ, ex provinciali Concilio, supplicant ut S. V. dignetur ulterius extendere indultum superiori anno impertitum, ut titulo missionis ordinare valeant.

Ex audientia Sanctissimi habita die 13 Martii 1853,

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. IX, referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide secretario, ex voto eminentissimorum PP. S. Congregationis benigne annuit ut archiepiscopus et episcopi singuli duodecim candidatos missionis titulo promovere valeant, servatis præscriptionibus primi indulti, contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Dat. Romæ ex æd. dictæ S. Congregationis, die 14 Martii 1853.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

XVIII.

DE FESTIS SS. PATRONORUM AD DOMINICAM SEQUENTEM TRANSFERENDIS.

Beatissime Pater,

Archiepiscopus et episcopi Concilium provinciale in Anglia habentes, cum devotionem erga SS. patronos per Angliam promovere exoptant, pro singulis episcopis facultatem petunt ut indulgere possint, ubi expedire judicaverint, quod celebretur missa S. Patroni loci vel Sancti sub cujus invocatione ecclesia constituta existit, Dominica proxime sequenti festum ipsum absque ulla immutatione in reliquis officii currentis, et hoc etiamsi patronus electus non fuerit ad tramitem constitutionis Urbani VIII super eligendis patronis, vel etiamsi ecclesia non fuerit consecrata.

Ex audientia Sanctissimi habita die 13 Martii 1853,

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. IX, referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide secretario, atque attento EE. PP. S. C. suffragio, benigne annuit, dummodo non agatur de Dominica vel festo occurrente ex solemnioribus : id vero permisit, contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Dat. Romæ ex æd. dict. S. Congregationis, die 14 Maii 1853.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

XIX.

INDULGENTIÆ IN FESTIS S. GEORGII ET S. PATRITII.

Beatissime Pater,

Ad promovendam devotionem erga S. Patritium Hiberniæ apostolum, et S. Georgium Angliæ patronum, archiepiscopus Westmonasteriensis et episcopi Angliæ, Concilium provinciale habentes, petunt in perpetuum indulgentiam plenariam animabus defunctorum applicabilem, lucrandam ab iis omnibus qui a primis vesperis usque ad occasum solis festorum S. Georgii et S. Patritii, confessi et S. Synaxi refecti, pias ad Deum preces fuderint in aliqua Angliæ ecclesia vel sacello, juxta mentem Summi Pontificis.

Ex audientia Sanctissimi habita die 13 Martii 1853,

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. IX, proposita per infrascriptum S. C. de Propaganda Fide relatione descripti supplicis libelli nec non favorabilis voti S. Congregationis, benigne in omnibus annuit juxta petita, contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Dat. ex æd. dict. S. Congregationis de Propaganda Fide, die 16 Maii 1853.

Gratis sine ulla omnino solutione quovis titulo.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

XX.

DE FESTO S. PATRITII, SUB RITU DUPLICI IN ANGLIA CELEBRANDO.

Beatissime Pater,

Cum ingens sit ubique terrarum gloria præclari episcopi et confessoris S. Patritii Hiberniæ apostoli, plurimique inveniantur Hiberni in omnibus fere Angliæ congregationibus, archiepiscopus Westmonasteriensis et episcopi Angliæ, in Concilio provinciali congregati, humillime postulant ut S. V. benigne dignetur festum ejusdem ad ritum duplicis majoris pro Anglia elevare.

Ex audientia Sanctissimi habita die 13 Martii 1853,

Sanctissimus Dominus Noster Pius div. Provid. PP. IX, referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide secretario descriptas preces, nec non votum eminentissimorum PP. S. ejusdem Congregationis, benigne annuit juxta petita : contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Dat. ex æd. dictæ S. C. de Propaganda Fide, die 14 Maii 1853.

Gratis absque ulla omnino solutione quocumque titulo.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

XXI.

CONCEDITUR EPISCOPIS FACULTAS ERIGENDI CONFRATERNITATES.

Ex audientia Sanctissimi habita die 31 Augusti 1851,

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. IX, referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide secretario, ad preces R. P. D. Thomæ Grant episcopi Suthwarcensis benigne concessit eminentissimo ac reverendissimo archiepiscopo Westmonasteriensi nec non omnibus ac singulis RR. PP. DD. episcopis suffraganeis regni Anglicani, facultatem ad quinquennium erigendi in locis respectivæ jurisdictionis pium exercitium Viæ Crucis et omnes confraternitates a S. Sede approbatas cum potestate eisdem ascribendi utriusque sexus fideles, ac benedicendi scapularia et insignia earumdem confraternitatum propria, cum applicatione omnium indulgentiarum et privilegiorum quæ a SS. Pontificibus tum præfatum exercitium Viæ Crucis peragentibus, tum confraternitatibus, scapularibus, etc., impertita sunt.

Dat. Romæ ex æd. dict. S. Congregationis die et anno, ut supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quovis titulo.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

XXII.

EPISTOLA

DE MISSIONARIORUM REGULARIUM REMOTIONE.

Eminentissime ac reverendissime domine mi observantissime,

Ut nonnullæ missiones Anglici regni creditæ regularibus rite administrentur, attento etiam quod ibidem haud plurimi suppetant, S. Congregatio cum examen Synodi provincialis perageret, non modo probavit vota episcoporum quoad methodum pro casu remotionis quæ decreto xxvii, nº 2, continentur, verum peculiariter eamdem methodum commendandam decrevit, utque insuper Instructio traderetur nuper edita pro missionariis regularibus apud Sinas. Sententia S. Congregationis per sanctissimum D. N. probata Eminentiæ Tuæ peculiari epistola exhibetur, quæ appendicis modo decretis synodalibus adjungi valeat, simulque porriguntur memoratæ instructionis exemplaria nonnulla, ut episcopis, et superioribus ordinum regularium per Em. Tuam manifesta eadem reddatur.

Interea manus obsequenter deosculans maneo Eminentiæ Tuæ

Humillimus et addictissimus famulus,

J. Ph. Card. Fransoni, *præf.*

Londinum. Al. Barnabò, *a secretis.*

Eminentissimo ac reverendissimo domino card. N. Wiseman archiepiscopo Westmonasteriensi,

---

XXIII.

DECRETUM

S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE, PRO EPISCOPIS ANGLIÆ.

Ut Pontificalia extra propriam diœcesim exercere valeant.

21 Aprilis 1852.

Ex negligentia antistitum circa onus residentiæ si ubique mala gravissima obvenirent, potissimum id valet

quoad regiones in quibus ob admistionem infidelium vel hæreticorum gravioribus periculis fideles objiciuntur: proinde episcopis et vicariis Apostolicis regionum, ad quas S. Congregationis de Propaganda Fide sollicitudo extenditur, indictum haud semel fuit, ne extra propriam diœcesim, vel vicariatum, pontificalia etiam de consensu Ordinariorum exerceant.

Porro cum dubitari haud valeat de studio episcoporum Angliæ in hujusmodi residentiæ lege servanda, iidemque postulaverint ut tenor regulæ hujusmodi in suum favorem relaxetur, S. Congregatio de Propaganda Fide, in generali conventu habito die 5 Aprilis 1852, attento quod haud raro necessarium vel opportunum admodum existat, ut iidem admitti possint ad pontificalia exercenda in aliis Angliæ ipsius diœcesibus, aliquando etiam in proximis regionibus Hiberniæ et Scotiæ; censuit supplicandum sanctissimo pro relaxatione memoratæ inhibitionis in favorem episcoporum Angliæ quoad tria regna unita, in quibus proinde de consensu Ordinariorum pontificalia iidem exercere valeant.

Hanc vero S. Congregationis sententiam Sanctissimo Domino Nostro Pio Papæ IX, ab infrascripto secretario relatam, in audientia diei 6 ejusdem mensis, et anni, Sanctitas Sua benigne probavit, et juxta propositum tenorem facultates concessit: contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Datum, etc.

J. Ph. Fransoni, *præfectus.*

L. ✠ S.

Al. Barnabò, *a secretis.*

XXIV.

DE HABITU CANONICALI IN ECCLESIA PROPRIA GERENDO.

Beatissime Pater,

Cum raro admodum in Anglia possint canonici convenire, congruum autem videatur ut distinctiori habitu ipsis

concesso frequentius valeant uti, archiepiscopus Westmonasteriensis et episcopi ad provinciale Concilium collecti humillime petunt ut canonicus quilibet in Ecclesia cui inservit, etiamsi non sit cathedralis, habitum canonicalem deferre valeat.

Ex audientia Sanctissimi habita die 13 Martii 1853,

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. IX, referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide secretario, ex voto S. C. benigne precibus annuit, contrariis quibuscumque haud obstantibus.

Datum Romæ ex æd. S. Congregationis, die 14 Maii 1853.

Al. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

APPENDIX.

PARS II.

Continens alia Documenta ecclesiastica ad synodum pertinentia, sed in Actis non allegata.

I.

LITTERÆ APOSTOLICÆ

SS. DOMINI NOSTRI

QUIBUS HIERARCHIA EPISCOPALIS IN ANGLIA RESTITUITUR.

PIUS PP. IX.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Universalis Ecclesiæ regendæ potestas Romano Pontifici in Sancto Petro apostolorum principe a Domino Nostro Jesu Christo tradita præclaram illam in Apostolica Sede sollicitudinem quacunque ætate servavit, qua religionis catholicæ bono ubicunque terrarum consuleret, ejusque incremento studiose provideret. Id autem divini ipsius fundatoris consilio respondit, qui, capite constituto, Ecclesiæ incolumitati usque ad consummationem sæculi singulari sapientia prospexit. Pontificiæ hujus sollicitudinis fructum sensit una cum aliis populis inclytum Angliæ regnum, cujus historiæ testantur Christianam religionem vel a primis Ecclesiæ sæculis in Britanniam invectam esse, atque in ea deinde plurimum floruisse; sed medio circiter sæculo quinto, posteaquam Angli et Saxones in eam insulam advocati sunt, non modo publicas illic res, sed etiam religionem maximis fuisse detrimentis affectam. Constat vero simul sanctissimum prædecessorem nostrum Gregorium

Magnum missis primum cum sociis Augustino monacho, atque eo postmodum aliisque pluribus ad episcopalem dignitatem evectis, additaque iis magna presbyterorum monachorum copia, Anglo-Saxones adduxisse, ut Christianam religionem amplecterentur, et virtute sua effecisse, ut in Britannia, quæ Anglia etiam appellari cœpit,catholica iterum restituta undique fuerit et amplificata religio. Sed ut quæ sunt recentiora commemoremus, nihil in tota Anglicani schismatis, quod sæculo decimo sexto excitatum est, historia manifestius arbitramur, quam Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum impensam curam, et nunquam intermissam, ut religioni catholicæ in eo regno in maximum periculum, et ad extremum discrimen adductæ succurrerent, et quacunque possent ratione auxilium afferrent. Quo inter alia spectant, ea quæ a Summis Pontificibus, vel ipsis mandantibus, atque probantibus provisa gestaque sunt, ut in Anglia haudquaquam deessent, qui catholicarum illic rerum curam susciperent, itemque ut adolescentes catholici bonæ indolis, ex Anglia in continentem venientes, educarentur, atque ad scientias præsertim ecclesiasticas diligenter informarentur; qui sacris subinde ordinibus insigniti et in patriam reversi sedulam navarent operam popularibus suis verbi et sacramentorum ministerio juvandis, et veræ fidei ibidem tuendæ ac propagandæ. Verum ea sunt fortasse clariora, quæ prædecessorum nostrorum studium respiciunt, ut Angli catholici, quos tam atrox, et sæva tempestas episcoporum præsentia, et pastorali cura privaverat, præsules iterum haberent episcopali charactere insignitos. Jam vero Gregorii XV litteræ Apostolicæ incipientes « Ecclesia Romana, » datæ die XXIII Martii anni MDCXXIII ostendunt, Summum Pontificem, ubi primum potuit, Guillelmum Bishopium consecratum episcopum Chalcedonensem cum satis ampla facultatum copia, et cum ordinariorum propria potestate ad Angliæ, et Scotiæ catholicos gubernandos destinasse; quod postea Urbanus VIII, Bishopio mortuo, missis ad Richardum Smith similis exempli litteris Apostolicis die IV Februarii an. MDCXXV renovavit, episcopatu Chalcedonensi, et iisdem, quæ Bishopio concessæ fuerant, facultatibus Smithio tributis. Visa sunt in posterum, quum Jacobus II in Anglia regnare cœpisset, catholicæ religioni feliciora tempora obventura esse. Hac vero opportunitate Innocen-

tius XI statim usus Joannem Leyburnium episcopum Adrumetenum totius Angliæ regni vicarium Apostolicum an. MDCLXXXV deputavit. Quo facto aliis litteris Apostolicis die XXX Januarii anni MDCLXXXVIII editis, quarum initium est « Super Cathedram, » Leyburnio tres alios episcopos Ecclesiarum in partibus infidelium titulis insignitos vicarios Apostolicos adjunxit : quapropter Angliam universam, operam dante Apostolico in Anglia nuntio Ferdinando archiepiscopo Amasiensi, in quatuor districtus pontifex ille partitus est, Londinensem scilicet, occidentalem, medium, et septentrionalem, quibus omnibus vicarii Apostolici cum opportunis facultatibus, et cum ordinarii locorum propria potestate præesse cœperunt. Eis autem auctoritate sua, sapientissimisque responsis tum Benedictus XIV edita die XXX Maii MDCCLIII. Constitutione, quæ incipit : « Apostolicum ministerium, » tum alii Pontifices prædecessores nostri, ac nostra Propagandæ Fidei Congregatio ad tam grave munus rite recteque gerendum normæ, et adjumento fuerunt. Hæc vero totius Angliæ in quatuor vicariatus Apostolicos partitio usque ad Gregorii XVI tempora perduravit, qui litteris Apostolicis die III Julii an. MDCCCXL datis incipientibus : « Muneris Apostolici, » habita præsertim ratione incrementi, quod religio catholica in eo regno jam acceperat, novaque facta regionum Ecclesiastica partitione, duplo majorem vicariatuum Apostolicorum numerum excitavit, et Angliam totam vicariis Apostolicis Londinensi, occidentali, orientali, centrali, Walliensi, Lancastriensi, Eboracensi, et septentrionali, in spiritualibus gubernandam commisit. Quæ cursim hoc loco, aliis pluribus prætermissis, indicavimus, perspicuo documento sunt, prædecessores nostros in id vehementer incubuisse, ut quantum auctoritate sua valebant, ad Ecclesiam in Anglia ex permagna calamitate recreandam, ac reficiendam adniterentur, et laborarent. Habentes itaque ob oculos præclarum hujusmodi decessorum nostrorum exemplum, illudque pro Supremi Apostolatus officio æmulari volentes, et animi etiam nostri inclinationi erga dilectam illam Dominicæ vineæ partem obsecundantes vel ab ipso pontificatus nostri exordio Nobis proposuimus opus tam bene cœptum prosequi, et ad Ecclesiæ utilitatem in eo regno quotidie magis augendam nostra impensiora studia re-

vocare. Quamobrem universum, ut nunc est, in Anglia rei catholicæ statum diligenter considerantes, ac permagnum catholicorum numerum qui passim ibi amplior evadit, animo rependentes, atque impedimenta illa in dies auferri Nobiscum cogitantes, quæ catholicæ religionis propagationi valde obfuerunt, tempus advenisse reputavimus, ut regiminis Ecclesiastici forma in Anglia ad eum modum restitui possit, in quo libere est apud alias gentes, in quibus nulla sit peculiaris causa, ut extraordinario illo vicariorum Apostolicorum ministerio regantur. Temporum scilicet ac rerum adjuncta effecisse sentiebamus, ut necesse non sit diutius Angliæ catholicos a vicariis Apostolicis gubernari, immo vero talem inibi rerum conversionem factam esse, ut ordinarii episcopalis regiminis formam flagitaret. Accessit his, Angliæ vicarios Apostolicos ipsos id interea a Nobis communi suffragio petiisse,permultos tam clericos, quam laicos virtute, ac genere spectatos viros hoc idem a Nobis precatos esse, aliosque Angliæ catholicos longe plurimos id in votis habere. Hæc animo volventes non omisimus Dei Optimi Maximi auxilium implorare, ut in rei tam gravis deliberatione id quod ad Ecclesiæ bonum augendum expeditius futurum esset, Nos intelligere et recte implere possemus. Beatissimæ præterea Mariæ Virginis Deiparæ, et sanctorum, qui Angliam virtute sua illustrarunt, opem invocavimus, ut ad negotium istud feliciter absolvendum suo apud Deum patrocinio Nobis adesse dignarentur. Tum vero rem universam venerabilibus fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus nostræ Congregationis Propagandæ Fidei sedulo graviterque perpendendam commisimus. Eorum autem sententia fuit desiderio illi nostro prorsus consentanea, quam libenter probandam, et ad effectum perducendam judicavimus. Itaque post rem universam a Nobis etiam accurata consideratione perpensam, motu proprio, certa scientia, ac de plenitudine Apostolicæ nostræ potestatis constituimus, atque decernimus, ut in regno Angliæ refloreat juxta communes Ecclesiæ regulas hierarchia ordinariorum episcoporum, qui a sedibus nuncupabuntur, quas hisce ipsis nostris litteris in singulis Apostolicorum vicariatuum districtibus constituimus. Atque ut a districtu Londinensi initium faciamus, duæ in eo sedes erunt, Westmonasteriensis scilicet, quam ad metropolitanæ seu archiepiscopalis digni-

tatis gradum evehimus, et Suthwarcensis, quam uti et reliquas mox indicandas, eidem suffraganeas assignamus. Et Westmonasteriensis quidem diœcesis eam habebit memorati districtus partem, quæ ad Septentrionem protenditur fluminis Tamesis, et comitatus Middlesexiensem, Essexiensem atque Hertfordiensem complectitur: Suthwarcensis vero partem reliquam ad meridiem fluminis, videlicet comitatus Bercheriensem, Suth-Hantoniensem, Surreiensem, Sussexiensem, et Kantiensem, una cum insulis Vecta, Ierseia, Guerneseia, aliisque prope illas sitis. In districtu septentrionali unica erit sedes episcopalis, ab urbe Hagulstadensi nuncupanda, cujus diœcesis iisdem, quibus districtus ille, finibus continebitur. Eboracensis etiam districtus unicam efficiet diœcesim, cujus episcopus in urbe Beverlaco sedem habebit. In districtu Lancastriensi duo erunt episcopi, quorum alter a Liverpolitana sede appellandus, pro diœcesi habebit, cum insula Mona, centurias Lonsdale, Amounderness, et West Derby : alter vero sedem habiturus a Salfordensi urbe nuncupandam, pro diœcesi obtinebit centurias Salford, Blackburn et Leyland. Quod vero attinet ad Cestriensem comitatum, etsi ad districtum ipsum pertineat, eum nunc alii diœcesi adjungemus. In districtu Walliensi erunt binæ sedes episcopales, Salopiensis scilicet, ac Meneviensis et Newportensis invicem unitæ : Salopiensis quidem diœcesis ad septentrionalem districtus partem complectetur comitatus qui dicuntur Angleseia, Caernarvonensis, Denbighensis, Flintensis, Merviniensis et Montgomeriensis, quibus adjungimus Cestriensem comitatum ex districtu Lancastriensi, et ex centrali districtu comitatum Salopiensem : episcopo autem Meneveiensi et Newportensi pro diœcesi assignamus ad meridionalem districtus partem comitatus Brechiniensem, Maridunensem, Cereticensem, Glamorganiensem, Penbrochiensem et Radnoriensem necnon anglos comitatus Monumethensem et Herefordensem. In districtu occidentali duas constituimus episcopales sedes Cliftoniensem, et Plymuthensem, quarum illi pro diœcesi assignamus comitatus Glocestriensem, Somersettensem e Wiltoniensem; huic vero comitatus Devoniensem, Dorce striensem, et Cornubiensem. Centralis districtus a quo Salopianum comitatum jam sejunximus, duas habebit episcopales sedes Nottinghamiensem, et Birminghamiensem : quarum primæ pro diœcesi assignamus comitatus Nottin-

ghamiensem, Derbiensem, Leicestriensem, nec non comitatus Lincolniensem et Rutlandensem, quos a districtu orientali separamus; alteri vero Staffordiensem, Warwicensem, Wigorniensem, et Oxoniensem. Tandem in districtu orientali unica erit episcopalis sedes, quæ a Northantoniensi urbe nuncupabitur, habebitque pro diœcesi districtum iisdem quibus in præsens limitibus definitum, exceptis tamen comitatibus Rutlandensi et Lincolniensi, quos supradictæ Nottinghamiensi diœcesi jam assignavimus. Ita igitur in florentissimo Angliæ regno unica erit provincia ecclesiastica ex uno archiepiscopo seu metropolitano antistite, et duodecim episcopis illius suffraganeis constituta; quorum studiis et pastoralibus curis catholicam illic rem Deo dante uberibus in dies auctibus amplificandam confidimus. Quare Nobis et Romanis Pontificibus successoribus nostris jam nunc reservatum volumus ut provinciam ipsam in plures dispertiamus, et augeamus prout res tulerit diœcesium numerum; ac generatim, ut quemadmodum opportunum in Domino visum fuerit, novas illarum circumscriptiones libere decernamus. Interea archiepiscopo et episcopis supradictis mandamus, ut relationes de suarum Ecclesiarum statu ad nostram Congregationem Propagandæ Fidei debitis temporibus transmittant, nec desistant eamdem instructam reddere de iis omnibus, quæ spirituali suarum ovium bono noverint profutura. Nos enim in rebus ad Anglicanas ecclesias pertinentibus ministerio ejusdem Congregationis uti pergemus. Verum in sacro cleri populique regimine, atque in cæteris quæ ad pastorale officium pertinent, archiepiscopus et episcopi Angliæ jam nunc omnibus fruentur juribus et facultatibus, quibus alii aliarum gentium catholici archiepiscopi et episcopi ex communi sacrorum canonum et Apostolicarum constitutionum ordinatione utuntur et uti possunt, atque obstringentur pariter iis obligationibus quæ alios archiepiscopos et episcopos ex eadem communi catholicæ Ecclesiæ disciplina obstringunt. Quæcunque autem sive in antiqua Ecclesiarum Angliæ ratione, sive in subsequenti missionum statu ex specialibus constitutionibus, aut privilegiis, vel consuetudinibus peculiaribus viguerint, mutata nunc temporum causa, nullum posthac sive jus sive obligationem inducent : qua de re ut nulla remanere dubitatio valeat Nos iisdem illis peculiaribus constitutionibus, ac privilegiis cujusque generis,

et consuetudinibus a quocunque etiam vetustissimo et immemorabili tempore inductis omnem prorsus obligandi aut juris afferendi vim ex plenitudine Apostolicæ nostræ auctoritatis tollimus et abrogamus. Hinc archiepiscopo et episcopis Angliæ integrum erit ea porro decernere, quæ ad communis juris executionem pertinent, quæve ex generali ipsa Ecclesiæ disciplina episcoporum auctoritati permissa sunt. Nos autem haud certe omittemus adesse illis Apostolica auctoritate nostra, et perlibenti etiam animo obsecundabimus eorumdem postulationibus in iis, quæ ad majorem divini nominis gloriam animarumque salutem conducere visa fuerint. Enimvero Nos in restitutione ordinariæ episcoporum hierarchiæ, et communis Ecclesiæ juris observatione nostris hisce litteris decernenda eo quidem præcipue spectavimus, ut catholicæ religionis per Angliæ regnum prosperitati et incremento prospiceremus; sed una simul propositum Nobis fuit votis annuere tum venerabilium fratrum eo in regno sacras res vicaria Apostolicæ Sedis auctoritate moderantium, tum plurimorum dilectorum Filiorum ex catholico clero ac populo, a quibus impensissimas in eum finem preces acceperamus. Hoc ipsum non semel postulaverant illorum majores a prædecessoribus nostris, qui sane vicarios Apostolicos tum demum in Anglia deputare orsi fuerant cum nulli ibidem manere poterant catholici antistites propriam in regno ipso Ecclesiam ordinario jure obtinentes, atque hinc illorum consilium in vicariorum numero et vicarialibus ipsis districtibus deinceps iterum atque iterum multiplicandis, non eo certe spectabat ut catholicam rem in Angliæ regno extraordinaria jugiter ratione moderarentur, sed potius ut ejus incremento prout tempora ferebant prospicientes viam una simul pararent ordinariæ illic Hierarchiæ tandem aliquando instaurandæ. Itaque Nos, quibus tantum opus perficere summo Dei beneficio datum est, hoc ipso in loco declaratum volumus, longe prorsus abesse a mente consiliisque nostris, ut antistites Angliæ, ordinariorum episcoporum nomine ac juribus insigniti quacunque alia in re commodis destituantur, quibus antehac una cum Apostolicorum vicariorum titulo fruebantur. Nec enim ratio sinit, ut in illorum detrimentum cedant quæ a Nobis ex catholicorum Anglorum voto in bonum sacræ apud ipsos rei decreta sunt. Juxta hæc firmissima immo spe nitimur fore ut iidem di-

lecti nostri in Christo filii qui in regno Angliæ catholicam rem, et antistites vicaria illam auctoritate moderantes in tanta varietate temporum eleemosynis ac largitionibus suis juvare numquam destiterant, majori porro liberalitate usuri sint erga episcopos ipsos Anglicanis Ecclesiis stabiliori nunc vinculo alligatos, quo scilicet iisdem minime desint temporalia subsidia in templorum et divini cultus splendorem, in cleri pauperumque sustentationem, atque in alios usus ecclesiasticos eroganda. Ad extremum, levantes oculos nostros in montes, unde veniet auxilium nobis a Deo Optimo Maximo in omni oratione, et obsecratione, cum gratiarum actione, supplices poscimus, ut quæ a Nobis pro Ecclesiæ bono decreta sunt, divini auxilii sui virtute confirmet, iisque, ad quos rerum a Nobis decretarum exequutio plurimum pertinet, gratiæ suæ robur adjiciat, ut pascant, qui in iis est gregem Dei, atque ut ad majorem ejus nominis gloriam propagandam semper impensius incumbant. Atque ad uberiora in idipsum cœlestis gratiæ præsidia impetranda, deprecatores apud Deum denuo invocamus sanctissimam Dei Matrem, beatos apostolos Petrum et Paulum, cum cæteris cœlitibus Angliæ patronis, ac nominatim S. Gregorium Magnum, ut, quoniam Nobis etiam meritis adeo imparibus datum nunc est episcopales sedes in Anglia renovare, prout ille cum summa Ecclesiæ utilitate ætate sua perfecit, hæc quoque facta a Nobis in eo regno episcopalium diœcesium restitutio religioni catholicæ benevertat. Decernentes has nostras Apostolicas litteras nullo unquam tempore de subreptionis, et obreptionis vitio, vel intentionis nostræ aut alio quocumque defectu notari, vel impugnari posse, sed semper validas, et firmas fore, suosque effectus in omnibus obtinere, atque inviolabiliter observari debere. Non obstantibus Apostolicis, atque in synodalibus, provincialibus, et universalibus conciliis editis generalibus, vel specialibus sanctionibus, nec non veterum Angliæ sedium, et missionum, ac vicariatuum Apostolicorum inibi postea constitutorum, et quarumcumque ecclesiarum, ac piorum locorum juribus, aut privilegiis juramento etiam, confirmatione Apostolica, aut alia quacumque firmitate roboratis, cæterisque contrariis quibuscumque. His enim omnibus, tametsi pro illorum derogatione specialis mentio facienda esset, aut alia quantumvis exquisita forma servanda, quatenus supradictis obstant,

expresse derogamus. Irritum quoque, et inane decernimus si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Volumus autem ut harum litterarum exemplis etiam impressis, manuque publici notarii subscriptis, et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum suo sigillo munitis eadem habeatur fides, quæ nostræ voluntatis significationi, ipso hoc diplomate ostenso haberetur.

Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die XXIX Septembris MDCCCL, pontificatus nostri anno quinto.

A. CARD. LAMBRUSCHINI.

II.

RESPONSUM

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI PII PAPÆ IX AD EMINENTISSIMUM ET REVERENDISSIMUM ARCHIEPISCOPUM ET RR. PP. DD. EPISCOPOS ANGLIÆ PRO RESTAURATA HIERARCHIA GRATIAS REDDENTES,

Dilecto filio nostro, Nicolao tit. S. Prudentianæ, S. R. E. presbytero card. Wiseman, archiepiscopo Westmonast. et venerabilibus fratribus Angliæ episcopis ejus suffraganeis,

PIUS PP. IX.

Dilecte fili noster, et venerabiles fratres, salutem et Apostolicam benedictionem. Maximæ quidem jucunditati Nobis fuerunt vestræ obsequentissimæ litteræ die XX proximi mensis Novembris datæ, quibus dilecte fili noster, et venerabiles fratres, significastis, summa vos, dilectosque filios inclyti istius Angliæ regni catholicos, lætitia affectos fuisse ob ordinariam episcoporum hierarchiam in ipso regno a Nobis juxta communes Ecclesiæ regulas nuper instauratam. Atque una vobiscum futurum confidimus, ut ejusmodi instauratio a vobis, et ipsis catholicis jamdiu exoptata, Deo bene juvante, ad majorem sancti sui nominis

gloriam, et animarum salutem sit profutura. Ac pro certo habemus, vos ad hujusmodi tam sanctum finem consequendum pro eximia vestra pietate, virtute, doctrina, prudentia, vestras omnes curas, cogitationesque majori usque alacritate esse collaturos. Non dubitamus autem quin vestri cleri religionem etiam atque etiam excitare, et inflammare velitis, ut ecclesiastici viri virtutum omnium ornatu fulgentes, quemadmodum divino ministerio addictos omnino decet, ac strenue laborantes, veluti boni milites Christi Jesu, sacerdotalem eorum zelum sub vestro ductu acrius exerant, et omni industria, studio, contentione, salutarem vigeant talentorum negotiationem quæ est de animabus Christo lucrandis. Neque vero vos estis, dilecte fili noster, ac venerabiles fratres, qui docendi a Nobis sitis, quod inter gravissimas angustias et difficultates omnis spes, ac fiducia in divino illius auxilio est collocanda, qui pro Ecclesia sua allaborantes, bonumque certamen certantes cœlesti sua ope adjuvare, confortare, et consolari non desinit. Nos certe haud omittimus in omni oratione, et obsecratione cum gratiarum actione ab ipso clementissimo misericordiarum Patre, et Deo totius consolationis, humiliter enixeque exposcere, ut cœlestium omnium charismatum copiam super vos propitius semper effundat, vestrisque pastoralibus curis, et laboribus benedicat, quo Ecclesia sua sancta majora in dies istic incrementa suscipiat, ac novis, et splendidioribus augeatur et exornetur triumphis. Cujus superni præsidii auspicem, et studiosissimæ nostræ in vos voluntatis testem Apostolicam benedictionem ex imo corde profectam vobis ipsis, dilecte fili noster, ac venerabiles fratres, cunctisque clericis, laicisque fidelibus vestræ vigilantiæ commissis peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Petrum die XXII decembris anno MDCCCL, pontificatus nostri anno quinto.

PIUS PP. IX.

III.

EPISTOLA

EMINENTISSIMI AC REVERENDISSIMI D. ARCHIEPISCOPI WESTMONAST. AD SANCTISSIMUM DOMINUM NOSTRUM, DE ACTIS ET DECRETIS SYNODI ROMAM MISSIS.

Beatissime Pater,

Paucos ante dies, occasionem nactus, acta et decreta nostræ qualiscunque Synodi provincialis Westmonasteriensis, ad eminentissimum S. Congregationis de Propaganda Fide præfectum mittenda curavi, ut illa ad sacros Beatitudinis Vestræ pedes, omni qua par est devotione, et humilitate, deponat. Quæcunque enim in iis reperiuntur ea omnia judicio et correctioni S. Sedis Apostolicæ esse subjicienda, ut demum ipsius auctoritate roborata et sancita vim acquirerent, Patres ibi adunati apprime sentiebant. Nihil enim ipsis antiquius erat quam in omnibus Cathedræ Petri, id est Beatitudini Vestræ adhærere, consentire, et arctissimis obedientiæ ac unitatis nexibus devinciri. Accipe igitur, beatissime Pater, hasce primitias instauratæ nostræ hierarchiæ ecclesiasticæ, quam S. V. acceptam referimus, sintque tenue et filialis affectus et gratissimi nostri animi pignus. Quæ si forsan suprema B. V. approbatione, aliqua saltem ex parte, non indignæ repertæ fuerint, non nos impensi studii pigebit, nec nos incassum allaborasse reputabimus.

Adjunxi etiam, beatissime Pater, episcoporum votis inhærens, supplices libellos, varias concessiones, et gratias exposcentes, quas S. V. benignitati et paternæ benevolentiæ humillime commendo.

Gaudens in Domino Beatitudinem Vestram certiorem facio, omnia in Synodo fuisse non solum tranquille et pacifice, sed summa cum charitate et dilectione peracta: vel potius dicam, gratia Dei favente, ad mutuam ædificationem, et communem profectum in ecclesiastico fervore promovendum instructos omnes convenisse. In deliberando gravitas, in judicando prudentia, in eloquendo concinnitas, in religiosis exercitiis omnium elucebat pietas. Rituum ac cæremoniarum præscriptarum exactissima fuit observantia, officiorum sacrorum decora et

solemnis celebratio. Regulæ a Patribus injunctæ adamussim servatæ fuerunt, una erat omnibus frugalis mensa, unaque vitæ ratio. Jucundum sane erat tot viros ex omnibus regni partibus adscitos, antea inter se ignotos, contemplari, veluti fratres in unum habitantes, et, ac si uno animo unoque corde præditos, eidem operæ assidue, et absque ullo partium studio incumbentes. Juste igitur Deo gratiæ reddendæ erant, pro tantis et tam eximiis suæ bonitatis beneficiis, quod quidem rite per omnes Angliæ Ecclesias in festo assumptæ in cœlos Deiparæ, jubentibus Patribus, publice persolutum fuit.

Hoc mihi unum restat ut B. V. sacros deosculans pedes, benedictionem Apostolicam in me meosque suffraganeos, copiosissime effundendam, enixis precibus implorem.

Beatitudinis Vestræ

Humillimus, devotissimus, devinctissimus, famulus et creatura.

NICOLAUS cardinalis WISEMAN.

L. † Sig.

IV

RESPONSUM

AD PRÆCEDENTEM EPISTOLAM.

Dilecto Filio Nostro Nicolao Tituli S. Pudentianæ S. R. E. Presbytero Card. Wiseman Archiepiscopo Westmonasteriensi.

PIUS P. P. IX.

Dilecte fili noster,

Salutem et Apostolicam benedictionem. Maximam quidem lætitiam Nobis attulerunt obsequentissimæ tuæ litteræ, quibus significasti primam provincialem Westmonasteriensem Synodum ab instaurata istic a Nobis ecclesiastica Hierarchia a te, aliisque venerabilibus fratribus Angliæ episcopis, fuisse concelebratam, ejusque Synodi Acta ad cardinalem præfectum nostræ Congregationis Fidei Propagandæ præpositæ missa, ut ex more exami-

nentur atque probentur. Etenim ex iisdem litteris non levi certe jucunditate iterum perspeximus quæ sit eximia tua et eorumdem antistitum erga Nos et hanc Petri Cathedram pietas, amor, et observantia. Gratissimum autem Nobis fuit cognoscere, nihil tibi, ipsisque antistitibus antiquius fuisse, quam concordissimis animis mutuæ charitatis vinculo conjunctis, ac summa cura, studio, prudentia, omnem impendere operam in iis præsertim statuendis, quæ ad majorem istic Dei gloriam promovendam, ejusque sanctæ Ecclesiæ causam tutandam, ad cleri sanctitatem, et animarum salutem procurandam, magis conducere posse quisque vestrum existimavit. Hinc evenit, ut, Deo bene juvante, Synodus ipsa tranquille, rite, prospere feliciterque fuerit peracta, et absoluta. Itaque tum tibi, dilecte fili noster, tum iisdem venerabilibus fratribus episcopis tuis suffraganeis de hac re vehementer in Domino gratulamur, ac meritas laudes libentissimo prorsus animo deferimus. Quod autem attinet ad ejusdem Synodi Acta, et ad varias petitiones, de quibus loqueris, commemorata nostra Congregatio Fidei Propagandæ præposita congruum de illis responsum dare haud omittet. Interim vero tam tibi quam iisdem episcopis addimus animos, ut vos omnes divino auxilio freti, pergatis majore usque alacritate episcopale vestrum ministerium implere, et salutarem urgere talentorum negotiationem, quæ est de animabus Christo lucrandis, nihilque unquam intentatum relinquere, quo in istis regionibus sanctissima nostra religio quotidie magis vigeat, et efflorescat, ac miseri errantes, discussa mentis caligine, depulsisque errorum tenebris, veritatis lucem aspiciant, et ad salutis ac justitiæ semitas redeant. Denique pro certo habeas velimus, præcipuam esse benevolentiam, qua te, et alios Angliæ episcopos in Domino prosequimur. Cujus studiosissimæ nostræ voluntatis testem, et omnium cœlestium munerum auspicem Apostolicam benedictionem ex intimo corde profectam, tibi ipsi, dilecte fili noster, atque iisdem episcopis, cunctisque istarum Ecclesiarum clericis, laicisque fidelibus peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Petrum die II Decembris anno MDCCCLII, pontificatus nostri anno septimo.

Pius PP. IX.

V.

CONCESSIO INDULGENTIARUM

IN FESTIS BEATISSIMÆ VIRGINIS MARIÆ.

Beatissime Pater,

Ad excitandam fidelium devotionem, archiepiscopus Westmonasteriensis et episcopi ad provinciale Concilium convenientes, humillime supplicant, ut Sanctitas Vestra dignetur benigne omnibus diœcesibus Angliæ communicare indulgentias nonnullis locis regni alias concessas, adeo ut a primis vesperis usque ad occasum solis omnium festorum D. N. J. C. et immaculatæ ipsius Matris, in perpetuum singuli fideles lucrari valeant indulgentiam plenariam animabus in purgatorio detentis applicabilem, dummodo rite confessi et S. synaxi refecti coram aliquo altari pias ad Deum preces fuderint juxta mentem S. Pontificis.

Ex audientia Sanctissimi, habita die 13 Martii 1853.

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina providentia Papa IX, referente me infrascripto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide secretario, juxta votum eminentissimorum Patrum Sacræ Congregationis, benigne annuit in omnibus juxta preces, contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum Romæ, ex ædibus Sacr. Congr. de Propaganda Fide, 14 Maii 1853.

Gratis sine ulla omnino solutione quocunque titulo.

A. Barnabò, *a secretis*

L. ✠ S.

VI.

ASSIGNATIO

ANTIPHONÆ PECULIARIS S. GEORGIO M.

Beatissime Pater,

Archiepiscopus Westmonasteriensis et episcopi suffraganei in Concilio provinciali collecti humillime supplicant

ut S. V. benigne dignetur, quo specialior S. Georgio Angliæ patrono tribuatur cultus, et confusio devitetur in concurrentia aliarum commemorationum, extendere ad omnes Angliæ diœceses indultum concessum per decretum S. Congregationis sanctissimorum Rituum sub die 22 Januarii 1852, cujus vi permissum in diœcesi Northamptonensi, ut recitari possit ad Vesperas et Laudes in suffragiis hæc commemoratio : antiphona : *Sancti per fidem vicerunt regna, operati sunt justitiam, adepti sunt repromissiones.* ℣. *Scuto bonæ voluntatis tuæ.* ℟. *Coronasti eum, Domine*, cum oratione consueta.

Ex audientia Sanctissimi, habita die 13 Martii 1853.

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina providentia Papa IX, referente me infrascripto S. C. de Propaganda Fide secretario, preces supra descriptas, nec non votum eminentissimorum PP. Sacræ Congregationis benigne excepit, et in omnibus pro gratia annuit juxta petita : contrariis quibuscunque haud obstantibus.

Dat. ex æd. S. C. de Propaganda Fide, die 14 Maii 1853.

Gratis sine ulla omnino solutione quocunque titulo.

A. Barnabò, *a secretis.*

L. ✠ S.

APPENDIX.

PARS III

Continens rescripta sanctissima cum Synodo non colligata, sed ad sacerdotum commodum hic annexa.

I.

PERMISSIO LEGENDI MISSAM DE REQUIEM IN FESTIS DUPL.

Beatissime Pater,

Vicarii Apostolici Angliæ atque eorum nomine Nicolaus Wiseman, episcopus Melipotamensis et in districtu centrali vicarii Apostolici coadjutor, ad pedes Sanctitatis Tuæ provoluti humillime supplicant ut benigne dignetur concedere indultum in Scotia jam existens, ut scilicet in iis locis in quibus ob sacerdotum inopiam missa cantari non possit, legi possint etiam in festis duplicibus missæ privatæ *de Requiem* præsente cadavere. Quare, etc.

Ex audientia Sanctissimi, habita die VII Martii MDCCCXLVII.

Sanctissimus Dominus Noster Pius, divina providentia PP. IX, referente me infrascripto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide secretario, perpensis expositis, indultum jam alias concessum vicariatibus Apostolicis Scotiæ, benigne extendit ad omnes vicariatus Apostolicos Angliæ; servatis in reliquis tenore ac forma indulti memorati. Contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum Romæ, ex ædib. dic. Sac. Congregationis, die et anno quibus supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quocunque titulo.

JOANNES, arch. Thessalonicensis, *secretarius.*

Loco ✠ Sigilli.

II.

DE MISSA PRO POPULO IN FESTIS APPLICANDA.

Beatissime Pater,

Cum in clero Angliæ orta fuerit ex parte aliorum difficultas et anxietas, et ex parte aliorum negligentia irrepserit, circa applicationem missæ *pro populo*, diebus festivis suppressis, episcopi vicarii Apostolici ad pedes Sanctitatis Tuæ provoluti humillime petunt ut benigne dignetur declarare utrum obligatio hujus applicationis restricta sit festis jam observatis ab universa Ecclesia, vel etiam iis quæ in sola Anglia colebantur, quæque plurima numero fuerunt ante sæculum XVI? Rogant præterea ut Sanctitas Tua, attenta quæ de hac obligatione invaluit ignorantia, velit pro sua paterna indulgentia condonare quoad præteritum imposito onere celebrandi duodecim missas iis qui dum curam haberent animarum talem applicationem omiserint. Et quandoquidem in multis missionibus ea applicatio in diebus festivis suppressis difficilis evadat propter defectum alicujus qui sacerdoti missam celebranti inserviat, supplicatur præterea ut singuli vicarii Apostolici possint pro talibus missionibus et adjunctis, super ea lege dispensationem impertiri. Quare, etc.

Ex audientia Sanctissimi, habita die XIV Martii MDCCCXLVII.

Sanctissimus Dominus Noster Pius, divina Providentia PP. IX, referente me infrascripto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide secretario, perpensis expositis, benigne annuit, ut sequitur :

1° Concessit veniam pro tempore præterito, firma remanente obligatione pro festis actualibus.

2° Circa vero festa suppressa Sanctitas Sua voluit, ut firma remaneat obligatio pro illis quæ suppressit in Anglia VIII Pius S. M. In reliquis eadem Sanctitas Sua declarat, ut obligatio applicationis missæ adimpleatur iis diebus qui describuntur circa finem ordinarii Romani, ac in festis S. Gregorii Magni Angliæ apostoli, S. Augustini ejus discipuli, S. Georgii regni protectoris, ac S. Thomæ Cantuariensis protectoris cleri sæcularis Angliæ.

3° Concessit tandem vicariis Apostolicis facultatem, ut

in re de qua agitur, dispensare possint cum sacerdotibus eorum spirituali jurisdictioni subjectis, non generatim sed in casibus peculiaribus.

Datum Romæ, ex ædibus dictæ Sacræ Congregationis, die et anno quibus supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quocunque titulo.

JOANNES, arch. Thessalonicensis, *secretarius.*

Loco ✠ Sigilli.

TABULA FESTORUM SUPPRESSORUM,

In quibus omnes sacerdotes tam sæculares quam regulares in Anglia, qui curam habent animarum, tenentur Missam celebrare et applicare Pro Populo :

Festum *Annunciationis* B. M. V.
Secundum et tertium Fest. *Pasch.* et *Pent.*

24 Feb.	Fest.	*S. Matthiæ apost.*
12 Mart.	»	*S. Gregorii Mag. Angliæ ap.*
20 »	»	*S. Cuthberti* (in Comitatu *Dunelmensi* tantum).
23 Apr.	»	*S. Georgii Angl. prot.*
1 Maii	»	*SS. Philippi et Jacobi app.*
3 »	»	*Invent. S. Crucis.*
26 »	»	*S. Augustini Angl. apost.*
25 Julii	»	*S. Jacobi apost.*
26 »	»	*S. Annæ, matris B. M. V.*
10 Aug.	Fest.	*S. Laurentii mart.*
24 »	»	*S. Bartholomæi apost.*
21 Sept.	»	*S. Matthæi apost.*
28 Oct.	»	*SS. app. Simonis et Judæ.*
30 Nov.	»	*S. Andreæ apost.*
21 Dec.	»	*S. Thomæ apost.*
26 »	»	*S. Stephani protomart.*
28 »	»	*Ss. Innocentium M.*
29 »	»	*S. Thomæ Cant. prot. cleri sæc. Angliæ.*
31 »	»	*S. Silvestri papæ et conf.*

III.

CONFIRMATIO

INDULGENTIARUM OLIM IN ANGLIA VIGENTIUM, IN OCTO STATUTIS ANNI TEMPORIBUS.

Beatissime Pater,

Thomas Grant, procurator vicariorum Apostolicorum Angliæ, humillime supplicat ut S. V. benigne dignetur indulgentiam plenariam pro octo ex festivitatibus præcipuis hucusque publicatam, attento quod fideles occasione ejusdem ad Sacramenta accedere soleant, confirmare, servatis conditionibus consuetis, ita quod dubietas, quæ ex abrogatione Constitutionis, *Apostolicum Ministerium*, circa vigorem singularium concessionum, aut ipsarum originem oriri posset, omnino tollatur. Quare, etc.

Ex audientia Sanctissimi, habita die XXIX Sept. MDCCCL.

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina providentia PP. IX, referente me infrascripto S. C. de Propaganda Fide secretario, riteque perpensis omnibus rerum adjunctis, benigne annuit pro gratia juxta petita, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romæ, ex ædibus dictæ S. C. de Propaganda Fide, die et anno quibus supra.

Gratis absque ulla omnino solutione quocumque titulo.

Al. Barnabò, *a secretis*

Loco ✠ Sigilli.

IV.

DE FESTIS S. GREGORII MAGNI, ET S. BEDÆ C.

Beatissime Pater,

Cum S. Gregorius Magnus semper habitus fuerit tanquam Apostolus gentis Anglorum et proinde peculiari quodam honore colendus sit, Nicolaus Wiseman, episcopus Melipotamensis, et Jacobus Sharples, episcopus Samariensis, districtuum centralis et Lancastriensis coadjutores, ad pedes S. V. humillime provoluti, supplicant ut benigne dignetur indulgere ut ejusdem officium sub ritu duplicis secundæ classis in Anglia possit in perpetuum observari.

Cumque ingens semper fuerit devotio erga Ven. Bedam, cujus festum occurrit die 29 Octobris, supplicant pariter ut de eodem Sancto fieri possit sub ritu duplicis majoris in perpetuum.

Utque magis ac magis augeatur fidelium pietas, petitur insuper ut omnes Christifideles, qui rite confessi et S. Synaxi refecti diebus festivis S. Gregorii et Ven. Bedæ ad Deum preces fuderint juxta mentem S. V. indulgentiam plenariam lucrentur, in perpetuum, in Anglia, atque u. eadem indulgentia, per modum suffragii, animabus in Purgatorio detentis applicari possit. Quare, etc.

Ex audientia Sanctissimi, habita die XVIII Julii MDCCCXLVII,

Sanctissimus Dominus Noster Pius, divina providentia PP. IX, referente me infrascripto Sacræ Congregationis d Propaganda Fide officiali, perpensis expositis, benigne annuit pro gratia in omnibus quæ isto supplici libello petuntur, et Indulgentias de quibus agitur benigne in

perpetuum concessit : contrariis quibuscunque minime obstantibus.

Datum Romæ, ex ædib. Sac. Cong., die et anno quibus supra.

Gratis sine ulla omnino solutione quocunque titulo.

J.-B. canonicus PALMA, S. C[is] *officialis.*

Loco ✠ Sigilli.

Laus Deo et immaculatæ Virgini Mariæ.

INDEX.

PETIT-MONTROUGE. — EX TYPIS J.-P. MIGNE.